

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De consolatione ad Apollonium

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

affectum, neque omnino impetibus suis cōcedit, sed repugnat sæpe ac renititur, in somnis autem le- gibus iam & aliorum iudiciis non amplius obno- xium, remotumque longissime à verecundia & metu, omnem mouet cupiditatem, maliciamque suam & libidinem exsuscitat. nam & cum matre concubitus affectat, vt ait Plato, & cibis vesci qui bus religio interdicit, neque vilo facinore absti- net, fruiturque flagitiis quantum datur, imagini- bus fingendis ac visis quæ in nullam voluptatem aut perfectionem cupiditatis desinunt, sed mouere tantum & exacerbare affectus morbosque valēt. Vbi ergo est delectatio vitii, si nullibi vacuitas cu- rarum & doloris, nullibi seipso contentum esse, nullibi tranquillitas animi ociumve conceditur? Nam carnis quidem voluptatibus bona corporis temperies & sanitas locum ortumque præbet. ani- mo gaudium aut læticia ingenerari nõ potest, ni- si vacuitatem metus ac fiduciam & tranquillita- tem in pro fundamento substernat. alioquin et si spes aliqua aut delectatio arriiserit, subito eam cu- ra aliqua erumpens confundet, ac conturbabit, sicut tranquillo cœlo nauigantibus obiecta rup- es. Congere aurum, collige argentum, ædifica ambulationes, imple mancipiis domum, debito- ribus urbem, nisi animi affectus sedaueris, & in ex- pletæ cupiditati finem imposueris, teque ipsum metu & sollicitudinibus liberaueris: vinum febricitanti colas, mel bilioso offers, cibos cœliacis pa- ras & difficultate intestinorum laborantibus, qui eos non perferunt, sed ab iis perduntur. Non vi- des, vt ægroti purissimos & pretiosos cibos auer- santur, conspuunt, recusant vi oblatos? Postmodo mutata temperie, bonisque spiritibus & dulcisan- guine natis, caloreque naturali restituto, surgunt, & vilem panem cum caseo & nasturtio non sine voluptate edunt? Huiusmodi doctrina animo in- generat affectionem. Contentus eris teipso, si di- diceris quid bonum sit, quid honestum. Luxuria- bis in paupertate, & rex eris, vitamque priuatam & ociosam non minus habebis gratam, quamque in imperiis & magistratibus agitur. Philosophiæ nauata opera, nunquam iniucunde viues, sed di- sces omni vitæ statu delectari, omni conditione. Læticiam tibi afferret diuitiæ, multis benefaciē- ti: afferet etiam paupertas multis curis vacuo: & gloria, cum honore afficeris: & obscuritas, tuto ab inuidia.

A τὰ πάθη, καὶ οὐ πῶτά πασι ταῖς ὁρμαῖς ἐκδίδωσιν ἑαυτῶν, ἀλλ' αὐτὴν εἰ καὶ μάχεται πολλάκις. ἐν δὲ τοῖς ὑπνοῖς ἀποφυροῦσα δόξαι καὶ νόμοις, καὶ πῶρρωτά τε γυμνασίῃ τοῦ δεδέναι καὶ ἀδεῖοθαι, πᾶσαι ἐπιθυμίαι κινή, καὶ ἐπιθυρεῖ- ρεῖ τὸ κακῆτες καὶ τὸ ἀκράτων. μητεῖ τε γὰρ ἐπιθυρεῖ μι- γρῶσαι, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, καὶ βρώσεις ἀγέστοις παρσα- γεται, καὶ παρξέως ἐσθῆμιᾶς ἀπέχεται, ἐπολαύουσα τῷ τῶρα νομῆν ὡς δῆυσόν ἐστὶν εἰδῶλοις καὶ φάσμασιν, εἰς οὐ- δερῖαν ἠδονὴν ἐσθῆ τελείωσιν τῷ ἐπιθυμοῦτος τελειῶσ- σιν, ἀλλὰ κινεῖν μόνον καὶ ἀφαινεῖν τὰ πάθη καὶ τὰ νο- B σήματα διωκόμενοι. πῶρ πίνω ὁ ἠδὺ τῆς κακίας ἐστίν, εἰ μὴ δαμου τὸ ἀμέριμον, τὸ ἀλυπον, μηδὲ ἀυτάρκεια, μη- δὲ ἀταραξία, μηδὲ ἠσυχία; ταῖς μὲν γὰρ τῆς σαρκὸς ἠδοναῖς ἢ τῆς σώματος ἀκράσια καὶ ὑγίεια χεῖραν καὶ χεῖρας δίδωσι τῇ δὲ ψυχῇ οὐκ ἐστὶν ἐγγενέσθαι γῆτος ἐσθῆ χεῖραν, ἀλλ' οὐκ ἀφοβὸν καὶ γάρραλέον ὡς τῶν ἰδρον ἢ γαλήνῃ ἀκλυτον ὑποβάλλεται, ἀλλὰ καὶ ὑπομειδιάση τις ἐλπίς ἢ τέρ- C ψις, αὐτὴ τὰ γὰρ φροντίδος ἐκραγίσης ὡς τῶν διδία σπυλά- δος σπερχῆ καὶ σπερπαράχη. ἀθεοῖζε χρεῖστον, σπύαγε ἄργυριον, οἰκοδόμει πειπάτοις, ἐμπλησον δῦδρα πόδων C τῶν οἰκίας, καὶ χρεῖστον τῶν πόλιν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ψυ- χῆς καταστροφῆς, καὶ τῶν ἀπλησίαι παύσης, καὶ φόβων καὶ φροντίδων ἀπαλλάξῃ σαυτὸν, οἶνον διηθεῖς πυρέπτοντι, καὶ χολικῶν μέλι παρσφῆρεις, καὶ σπύα καὶ ὄψα καὶ λιπα- κῆς ἐπομάζεις καὶ δυσεντερικῆς, μὴ τέρτοις μηδὲ ῥανου- D μῆροις, ἀλλὰ παρσ ἀφαινεῖν τοῖς ὑπο αὐτῶν. οὐκ ὀ- ρᾶς τοῖς νοσοῦντας, ὅτι τῶν βρωμάτων τὰ κατὰ τὴν ἀσθεν- πολυτελέστερα δυσχεραίνουσι καὶ ἀφαινεῖν καὶ τῶν ἀσθεν- ται, παρσφῆροντων καὶ βιαζομένων εἴτα τῆς κρεῖστος με- ταβαλούσης, καὶ πνεύματος χρεῖστον καὶ γλυκεῖος αἵματος D ἐγγυμοῦ καὶ θερμότητος οἰκίας, ἀσπᾶντες ἄρτον λιτὸν ὅτι τρυφῶ καὶ καρδάμῳ χεῖροι καὶ ἀσμενίζουσι ἑσθον- τες; τοιαύτῳ ὁ λόγος ἐμποιεῖ τῇ ψυχῇ ἀφαινεῖν καὶ αὐ- τάρκῆς ἐσθῆ εἰ μὴ μάθῃς τί τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἐστὶ τρυφήσεις ἐν πείνῃ καὶ βασιλεύσεις, καὶ τὸν ἀταραξίονα βίον καὶ ἰδιώτῳ ἐσθῆν ἠπὶ ἀγαπήσεις ἢ τὸν ἐπὶ στρατηγίας καὶ ἠ- γεμονίας. οὐ βιώση φιλοσοφίας ἀπῶς, ἀλλὰ πῶρτα χροῖ ζῆν ἠδῆως μαθήση καὶ ἀπὸ πῶρτων. ἀφαινεῖ σε πλοῦτος, πολλοὺς διεργετοῦντα καὶ πείνῃ, πολλὰ μὴ μεριμᾶτα καὶ δόξα, ἡμῶν μῆρον, καὶ ἀδοξία, μὴ φησὶν ἡμῶν.

PLVTARCHI DE CON- solatione, ad Apollonium Liber.

Am inde ab eo tempore, quo inaudiui filium tuum, Apolloni, adolescentem, modestum plane atque frugi, & pietatis in deos, pa- rentes, atque amicos ita vt non multi alii obseruantem, immatu- ra morte extremum vitæ diem confecisse: so- cium me tui doloris ægritudinisque habuisti.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΑΡΑ- μνηλικῆς πρὸς Ἀπολλώνιον.

Αἰ πάλα σοι σπυλήγησα καὶ σπυη- χθιάδῳ Ἀπολλώνι, ἀκρῶς παρσ τῆς πῶρ φιλῆσάτου πᾶσιν ἡμῖν ὑοδ σου παρσῶρου μεταλλαγῆς πῶρ βίου, καὶ σπυ- σκου κρσμίου πῶρ καὶ σπυφρονος, καὶ ἀφαινεῖν τὰ τε παρσ θεοῖς καὶ τὰ παρσ γο- νείς καὶ φίλοις ὅσια καὶ δίχα ἀφαινεῖν ἀσπῶς.

τότε μὲν οὖν ὑπὸ τὸν τῆς τελευτῆς χρόνον, ἐπιτυγχάνειν σοὶ
καὶ ψυχικῶν ἀδυσχεστῶν φέρειν ὅ συμβεβηκός, ἀνοί-
κειον δὲ, παρειμῶν τὸ, τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς
πῶσθ' ἀλόγου συμφορᾶς, καὶ συμπαθεῖν δι' αὐτὴν ἀναγκασίον. ὅσδε
γὰρ οἱ βέλυστοι ἵατραὶ πρὸς τὰς ἀθροῦσας τῶν ῥόμβων ἐπι-
φορᾶς δι' ἧς πρὸς φέρονται τὰς δὲ τῶν φαρμάκων βοηθείας,
ἀλλ' ἕως τὸ βαρῶν τῆς φλεγμονῆς, δὲ τῆς τῶν ἔξωθεν
ἐπιζέσεων ἐπιθέσεως αὐτὸ δι' αὐτὸ λαβὴν πέψιν. ἐπειδὴ ἡ
οὖν καὶ χροῖος ὁ πᾶσι πεπαίνην εἰσθῶς ἐγγέρονε τῇ συμφο-
ρᾷ, καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀνάγκην ἀπαγεῖν ἔοικε τὴν πῶσθ' τῶν φί-
λων βοηθείαν, καλῶς ἔχην ὑπέλαβον, τῶν πῶσθ' ἀμνηστικῶν
σοὶ μεταδιδῶμαι λόγων, πρὸς αἰσιν τῆς λύπης, καὶ παύσασθαι
τῶν πειθικῶν καὶ ματαίων ὀδυρῶν.

Ψυχῆς [γὰρ] νόσου σῆς εἰσὶν ἰατρῶν λόγοι,
Ὅταν τις ἐκ χειρῶν γε μαλασσῆ κεαρ. καὶ γὰρ τὸν σφόν
Εὐεπίδω,

-ἀλλ' ἐπὶ ἄλλῃ φάρμακον κείται νόσῳ
Λυπουμῆα μὲν μῦθος δὲ μὲν Φίλων,
Ἄζαν δὲ μὲν ῥαῖνι, νουθετήματα.

πολλῶν γὰρ ὄντων ψυχικῶν παθῶν, ἡ λύπη χαλεπωτάτη
πέφυκεν εἰς πύτων. ἀλλ' ἡ λύπη γὰρ φασὶ καὶ μάστιγί
γεῖσθαι πολλοῖς καὶ νοσήματ' ὅσα ἰασιμαὶ αὐτοῖς τ' ἀνήρ-
κασι ἀλλ' ἡ λύπη τινές. ὁ μὲν οὖν ἀλγεῖν καὶ δάκρυα τε-
λευτῆσαντος ἡοῦ, φυσικὴν ἔχῃ τὴν ἀρχὴν τῆς λύπης, καὶ ἐκ
ἐφ' ἡμῖν. οὐ γὰρ ἔχωμε συμφορᾶς τοῖς τῆν ἀγέρον ὑμῶν καὶ
σκληρῶν ἀπάθειδων, ἔξω καὶ τῆ δὲ διαλύει καὶ τῆ συμφορῆτος
αἰσῶν. ἀφαιρήσεται γὰρ ἡμῶν αὐτῇ τὴν ὅσα τῆ φιλοφροσύνης καὶ
φιλεῖν εὐνοίας, ἡ πρὸς τὸν μᾶλλον δὲ σώσειν ἀναγκασίον. ὁ δ'
πέρεα τῆ μέτρου παρεκφέρεται καὶ συναυξῆσαι τὰ πένθη,
πῶσθ' φύσιν εἰναί φημι, καὶ ὑπὸ τῆς ἐν ἡμῖν φάλης γίεσθαι
δύξης. δὲ καὶ τῆ το μὲν ἑατέον ὡς βλαβερόν καὶ φάλλον, καὶ
σπουδαίοις ἀδράσιν ἡκιστα πρὸς τὴν τὴν δὲ μετεοπαθῆσαι
ὅσα ἀποδοκιμασίον. μὴ γὰρ νοσήσῃ, (φῆσιν ὁ ἀκαδημα-
χος Κρατῶν) νοσήσασι δὲ παρὲν τῆς ἀσθεσίας, εἴτ' οὐδ' ἔ-
μνοῖτο ἢ τῶν ἡμετέρων, εἴτ' ἀποσώσῃ. ὁ γὰρ ἀνώδυον τῆ το
ὅσα αἰδὲ μεγάλων ἐγγίνεται μισθῶν τῶν ἀθροῦσας, τε θηριώ-
σθαι γὰρ εἰκός, ὅσα μὲν σῶμα ποιούτων, ἐν τῶν τῆ ψυχῆ.
οὐτ' οὐδ' ἀπαθεῖς ἐπὶ τῶν ποιούτων συμφορῶν ὁ λόγος ἀξιοῖ
γίεσθαι τοῖς δὲ φρονιῶσας, οὐτε δυσπαθεῖς. ὁ μὲν γὰρ, ἀ-
τεγκτον καὶ θηριώδες, τὸ δὲ, ἐκλελυμῶν καὶ ζωακρο-
πέες. ἀλόγιστος δὲ ὁ τὸν οἰκείον ὄρον ἔχων καὶ διωάμηνος φέ-
ρειν δεξιῶς τὰ τε πρὸς τὴν καὶ τὰ λυπηρῶ τῶν ἐν τῶν βίῳ
συμβαινόντων, καὶ πρὸς τὴν φάως ὅτι κατὰ τὸν ἐν δημοκρατία
κλήρος ἐστὶ τῶν ἀρχῶν, καὶ δεῖ λαχόντα μὲν, ἀρχεῖν, ἀπὸ
λαχόντα δὲ, φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην, οὐτῶ καὶ τῆ δὲ
νομῆ τῶν πρὸς ἀγαθῶν ἀνεγκλήτως καὶ πειθυῖως ἐπι-
σθαι. τῆ το γὰρ οἰμὴ διωάμηνος ποιῆν, ὅσδε τὰς δὲ πρὸς ἀγίας
αἰδὲ φρονίως φέρειν διωάμηνος καὶ μετείας. τῶν μὲν γὰρ καλῶς
λεξῶν ὅσιν ἐν ὑποθήκῃς μέρει καὶ τῆ το,

Μηδὲ δὲ τύχημα μηδὲν ὡδὲ ἔστω μέγα
Ὅσ' ἔξεπαίρη μείζον ἢ χροῶν φρονεῖν
Μηδὲ αἰὲν συμβῆ δυσχερές, δουλοῦ πάλιν,
Ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνε, τὴν σαυτοῦ φύσιν
Σώζων βεβαίως ὡς τε χρυσὸς ἐν πυρὶ. πεπαυδῶ-
μῶν γὰρ ἐστὶ καὶ σαφρόνων ἀδράν, πρὸς τε τὰς δουλοῦσας

A Verum sub ipsum funeris tempus, erat alienum te
compellari abs me & moneri ut casum hunc hu-
maniter ferres: cum tu ob insperatam hanc cala-
mitatem & animo langueres, & corpore: miserati
porius oportebat. quando peritissima, i etiam medi-
ci conferunt ingruentibus vitioforum humorum
fluxionibus non statim medicamenta applicant,
sed tumorem inde ortum patiuntur foris illitis re-
mediis ipsum vltro cōcoctione quadam emolliri.
Ergo nunc, postquam tempus, quo maturari so-
lent omnia, aliquod ab ista effluxit calamitate, a-
nimoq; affectio tui requirere videtur amicorum
B auxilium: existimavi me facturum officium, si te
ad consolandum aptis rationib. impertirem, qui-
bus & dolor tuus minueretur, & lugubres istæ ina-
nesque tollerentur eiulationes:

Oratio saucii nanque animi est remedium,
Si quis suo cor aegrum tempore molliat.
Et sapienter Euripides:
Remedia morbis diuersis diuersa sunt.
Dolentem amici sermo benignus subleuat,
Fatuus nimis debetur castigatio.

Cum n. animū muli affectus moueant, doloris ea
est natura, vt omnī hoc grauissime faciat. quē &
infanz nōnullis causam aiunt fuisse, & aliorū insa-
nabiliū morborū. ac fuerunt, qui prædolore sibi i-
pſis mortē cōsciscerēt. Iam ex mortefilii dolorē æ-
gritudinemq; animi concipere, res est talis, quæ à
naturali profecta principio nō sit in nostræ volun-
tatis sita libertate. Non n. eos probo, qui ferā quan-
dam laudib. ferunt duramq; indolentiam: quæ ne-
que contingere nobis potest, neq; vt posse fingas,
cōmodatura nobis esset. abolitura enim erat, quā
conseruari maxime oportet, quæ ex amore vltro
citroq; existit benevolentiam. Mœrore autē vl-
tra modum efferri, eumq; cumulare immodice,
præter naturam esse affirmo, & à praua animi no-
ſtri opinione proficisci. Hoc itaq; vt datur nosum &
vitiolum, & virtute præditos viros minime decēs,
vitemus. mediocritas autem affectuum nō est im-
probanda. Optandum est, inquit Crantor Acade-
micus, ne egrotemus. sed si in morbo simus, sensus
eius aliquis adesse debet, siue secetur pars nostri a-
liqua, siue auellatur. Indolētia enim illa non sine
magna iactura homini potest parari. quippe neces-
se est vt ibi corpus, ita hic animū plane efferatū ef-
ſe. Postulat itaq; ratio vt qui sana sunt mente, in ta-
libus casibus neq; nullos neq; nimios animi mo-
tus sentiant: quorum alterum est duri & feri, alte-
rum dissoluti effeminatq; animi. probe rationes
subduxit, qui se intra suos fines cōtinet, ac mode-
rate ferre nouit quicquid in vita vel iucundū: ob-
tingit vel asperum. matureq; ita secum constituit,
sicut in populari reipublice statu sorte magistratus
leguntur, vt si ea tetigerit te, imperandum, si præ-
teriuerit, æquo animo ferenda sit fortuna: ita &
rerum humanarum dispensationi esse obedien-
ter & absq; incusationibus obtemperandum. Hoc
qui præstare nequeunt, ii ne secundas quidem res
ferre prudenter moderateq; possunt. Est enim in-
ter alia pulcre dicta & præcepta etiam hoc:

F Non vlla res tam prospera accidat tibi,
Ducas ob hanc iusto vt maiores spiritus.
Aduersa rursus animum haud deiciant tuum,
Fac semper idem sis, ubique firmiter
Naturam, vt aurum in ignibus, seruans tuam.

Recte n. instituti & cordati hominis est, neq; mutari

αὐθροῦτων γὰρ ὄντων ἀνητὰ μὲν καὶ ἐφήμερα τὰ σώματα, ἀνη-
 τὰ δὲ τύχαι καὶ πάθη, καὶ πάλιν ἀπλῶς τὰ κατὰ τὸ βίον. ἄσπερον οὖν
 ἐστὶ φεγγεῖον βροχόν, ἔστι καὶ ἀλύξαι τοῦ ἀέρος. ἀλλὰ παρ-
 τὰς περὶ τὰς πλείους ἀφαιεῖσιν σφυρηλατοῖς ἀδίκαις, ὡς φη-
 σι Πίνδαρος. ὅταν ὀρθῶς ὁ Φαληρός Δημητήριος, εἰπόντος
 Εὐεπίδου,

Ὁ δὲ ὄλβος ἐβέβαιος· ἀλλ' ἐφήμερος. καὶ ὅτι,

Μικρότατα τὰ σφάλοντα, καὶ μὴ ἡμέρα

Τὰ μὲν κατὰ τὸν ὕψιστον, τὰ δὲ ἢ δύνω. τὰ μὲν ἄλλα

καλῶς ἐφ' ἑλέγαν αὐτὸν· βέλτιον δὲ αὐτὸ εἶχεν ὄν, εἰ μὴ μίαν ἡ-
 μέραν, ἀλλὰ σιγῶν εἶπε χροῖος.

Κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπυμοῖς τε γῆς φυτοῖς,

Θηπιῶν τε γῆρας· τοῖς μὲν αὐξεται βίος,

Τῶν δὲ φθίνει τε καὶ κτερίζεται πάλιν.

ὁ δὲ Πίνδαρος ἐν ἄλλοις, Τί δέ τις; τί δὲ ἄτις; σκιάς ὄναρ αἰ-
 θροῦτος, ἐκ φαεικῶς σφοδρὰ καὶ φιλοτέχνος ὑπερβολῆ
 χρῆσάμενος, τὸ αἰθροῦτων βίον ἐδήλωσε. τί γὰρ σκιάς ἀ-
 δεινέτερον; ὁ δὲ αὐτῆς ὄναρ ἔδωκεν ἐκ φεγγαίου τὸ ἔτερος
 διωρητικῆ σαφῶς. τῶν δὲ ἐπομῶν καὶ ὁ Κρατῶντων, ὁ δὲ
 μούρου μὲν ὅτι τῆ τ' ἐκ τῶν τελευτῆ τ' Ἰπποκλέα, φησὶ,
 Ταῦτα γὰρ πᾶσα ἡ δόξα αὐτῆ φιλοσοφία λέγει τε καὶ πα-
 ρεκελεύεται. ὡς εἰ δὴ πᾶσα μὴ ἀποδεχόμενα, τὸ γε πολλα-
 χῆ ἐστὶ ἐργάδην καὶ δέξασθαι τὸ βίον, ἀγῶν ἀληθῆς. καὶ γὰρ εἰ μὴ
 φύσιν ποιεῖτον ἔχον τ' ἔπει, ὑπογεγραμμένους ἔπο ἀφικταῖς ἄξε-
 φθοραῖς. ἢ τε ἀδελφὸς αὐτῆ τύχῃ πῶρρωθεν ἡμῖν καὶ ἐπὶ ἀπ' ἀρ-
 χῆς ἠεὶ ἐλάττωκεν, ἔδωκεν ἐπὶ ἐν ἡμέρῃ. φουμῶν τε μίγνυται τις ἐν
 πᾶσι καὶ μοῖρα. τὰ γὰρ πᾶσι ἀεὶ ῥαῖα δὴ τὸ ἀνητὰ ὄντα
 αὐτῆς κρινόντες τ' αἰτίας, ἔξ ἧς ἀφύια μὲν ψυχῆς, νόσοι τε καὶ
 κήδεα καὶ μοῖρα ἀνητῶν ἐκείθεν ἡμῖν ἔρπη. τὸ δὲ χάριν ἐβα-
 πόμῃ δόξῃ; ἢ εἰ δεινὸν ὅτι καμὸν ἀτυχεῖν ὁσδὲν αἰθροῦ-
 τω, ἀλλὰ πᾶσι τὸ πεπῶντα μὲν. ἀσχετος γὰρ ἡ τύχῃ
 (φησὶν ὁ Θεόφραστος) καὶ δὲν παρελέσθαι τὰ περὶ πονημέ-
 να, καὶ μεταρρίψαι τ' ἄδικον ἀνημερία, ἔθνα καμὸν ἔχουσα
 τακτῶν. ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐκείτω λυγί-
 σταλ' ῥάδιον, καὶ ἄλλων ἀκῆσαι παλαμῶν καὶ σφῶν ἀνδρῶν. ὡν
 αἰθροῦτος μὲν ὅστις ὁμοῖος Ὀμηροῦ, εἰπόν,

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γὰρ ἔφει αἰθροῦταιο.

Οὐ μὲν γὰρ ποτε φησὶ κακὸν πείσεια ὀπίσσω,

Ὅφρ' ἄσπερον παρέχουσι θεοὶ καὶ γυνάτ' ὀρώρη'

Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέοισι,

Καὶ τὰ φέρει ἀεὶ καὶ ὄλβος τελευτῆ θυμῶ. καὶ,

Τοῖος γὰρ νόος ὅστις ὅτι τῶν ἀνδρῶν αἰθροῦτων,

Οἷον ἐπὶ ἡμῶν ἀγῶσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

καὶ ἐν ἄλλοις,

Τυδεΐδῃ μεγαθύμῃ τῆ γῆρας ἐρεῖνεῖς;

Οἷον ἀφ' φύλλων γῆρας, τῆ δὲ καὶ ἀνδρῶν.

Φύλλα, τὰ μὲν τ' αἴματος χαμάδις χεῖρ, ἀλλὰ δὲ θ' ὕλη

Τηλεθώσα φύς, ἔαρος δὲ ὅτι γίνετα ὄρη'

Ὡς ἀνδρῶν γῆρας, ἢ μὲν φύς, ἢ δὲ ἀπολήγη.

αὐτῆ δὲ ὅτι καλῶς ἐχρήσατο τῆ εἰκόνι αἰθροῦταις βίαι, δὴ ἡ-
 λον ἔξ ὧν ἐν ἄλλω τὸ πᾶν φησὶν ἔγω,

— βροχῶν δὲ ἐνεκα ἀπολεμίζην

Δφλῶν, οἱ φύλλοισιν εἰσὶν ἄλλοτε μὲν τοῖ

Ζαφλαγῆες τελέοισιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,

Ἄλλοτε δὲ φθινύουσιν ἀκήριοι, ὁσδὲ τις ἀλκή.

A Vere nimirum hominum mortalia sunt inq; diem
 durantia corpora, & fortunæ affectionesq; cadu-
 cæ, omniaq; in vita fluxa,

Quæ non possit homo quisquam euitare cauendo:
 sed, quod est apud Pindarum, Orci fundum obscu-
 ri calcamus ferreis necessitatibus. Euripidis sunt
 hæc:

Non sunt opes stabiles, sed durant in diem.
 Item.

Vel minima nos euertunt: una adeo dies
 Deicere summa, extollere infima possiet.

Hæc omnia recte dicta aiebat Demetrius Phale-
 reus: id tamen rectius habiturum fuisse, si pro vna
 die momentum temporis dixisset.

Redeunt in orbem res generis mortalium,
 Telluris instar fructuum. atq; alii vigent,
 Decerpit alios & metit necessitas:

Et Pindarus alibi. Quid est esse aliquem? quid nul-
 lum? Somnium vmbre est homo. aptissima ad per-
 spicuitatem & admodum artificiosa vltus hyper-
 bola vitam hominum depinxit. Quid. n. est imbe-
 cillius vmbra? aut quibus verbis somnium eius ef-
 fari possis? Hæc secutus est etiam Crantor, qui in
 consolatione ad Hippoclem, cui liberos mors eri-
 puerat, in hanc scripsit sententiã. Hæc ergo sunt, q̄

C vniuersa illa vetus philosophia docet atq; præci-
 pit. quæ si non omnia admittimus, id saltem nimis
 est verũ, vitam nostram multis modis laboriosam
 esse ac difficilẽ. quod si non ita est natura compa-
 ratum, certe à nobis ipsis hæc ei inuecta est corru-
 ptela: & incerta ista fortuna eminus nos ac iam in-
 de ab initio comitata nihil sanum aut salutare no-
 bis infert. Mali quædam fatalis portio omnibus
 nostris rebus iam tum admiscetur cum nascimur.
 ipsa femina mortalia cum sint, partem huius cau-
 sæ sustinent, vnde prauitas ingenii, morbi, curæ, a-
 liaque fatalia incommoda mortales insequuntur.

D Cur autem eo orationem auertimus? scilicet vt in-
 telligamus, nouum non esse si homini infortuniũ
 accidat, sed omnes nos eidem casui esse obnoxios.
 Improvisa enim est, vt Theophrastus ait, fortuna,
 habetq; magnã vim auferendi quæ nobis labore
 parta sunt, & q̄ apparet prosperitatẽ euertendi, ne-
 que vlla constituta temporis vtitur ratione. Hæc
 & alia id genus facile est cuius & apud animum
 suũ reputare, & dicta à priscis ac sapiẽtib. viris audi-
 re. inter quos princeps diuinus Homer. sic eccinit:

Nil homine in terris infirmius atheris aura
 Vescitur, aut perreptat humum. nihil ille malorum
 Posse sibi sperat contingere dum viget, & dum
 Permittunt rebus superi gaudere secundis.
 At postquam casus immittunt numina diros,
 Inuito tolerat fatalia tum mala corde.
 Humana talis stat enim sententia menti,
 Qualem quotidie lucem ipse Diespiter adfert.

Et alibi:
 Quid genus inquiris Tydida strenue nostrum?
 Nil ortus noster foliorum distat ab ortu.
 Quæ ventus modo fundit humi, modo tempore verno
 Multa renascuntur syluas passim per opacas.
 Sic hominum pars orta viget, pars desinit esse.

F Qua cum imagine humanæ vitæ vsus esse pulcre,
 manifestum est ex iis quæ alio loco dixit:
 Cur hominum causa tecum contendere coner?
 Qui foliorum instar nati quandoq; frequentes
 Gratis vescuntur telluris frugibus: iidem
 Dispercunt quandoq; frequentes, robore cassi:

Simonides poeta lyricus, cum Pausanias rex Spar- tanorum continenter sese ob res gestas iactaret, i- psumque subfannans iuberet sibi aliquid sapien- ter praecipere: cognita hominis superbia, mo- nuit, ut se hominem esse memoria teneret. Phi- lippus Macedonum rex, cum eodem tempore tres lantos accepisset nuncios: vnum, quod qua- drigæ ipsius Olympia vicissent: alterum, quod legatus ipsius Parmenio pugna Dardanos su- perasset: tertium, quod vxor Olympias matrem ipsi peperisset: manibus ad caelum intentis, O fortuna, inquit, modico ithæc compensa damno. scilicet intelligens solere fortunam magnis inui- dere prosperitatibus. Theramenes, vnus de XXX. Atheniensium tyrannis, cum collapsa domo in qua cum aliis compluribus cœnabat, solus euasif- set mortem, multique eo nomine ipsum beatum praedicarent, magna voce exclamauit: O fortu- na, cui nam me referuas occasione. ac non mul- to post tempore excruciatu tormentis iussu col- legarum è vita decessit. Sed singularem lau- dem videtur commeruisse Homerus, qui Achil- lem introducit his verbis vtentem ad Priamum, ad se redimendi Hectoris cadaueris gratia profe- ctum:

Nunc folio Troiane sede: tristefq. dolorem
Quantumuis maesti fac alto corde premamus:
Nil etenim gelidis ploratibus efficiemus.
Hanc misero sortem superi iniunxere, malorum
Expertes, hominum generi. nam dolia in ipso
Limine caelestis primo duo sunt posita aule,
Vnde duum generum Iupiter mortalibus effert
Munera. in hoc bona sunt, aduersa recondita in illo:
Cui commixta Tonans depromit dona, fruetur
Nonnunquam aduersis, rebus quandoq. secundis.
Sed cui sola dedit de diro tristia vase,
Is miser est, neq. diis, hominum nec amabilis ulli,
In terrâq. suos lugubriter exigit annos.

Proximus ab hoc gloria & tempore, ac qui se Mu- farum profiteretur discipulum Hesiodus, inclusa dolio mala ipse etiam fingit: quo aperto Pandora omne genus malorum per maria ac terras disse- minauerit:

Illa cadi tegmen manibus dimouit, & vna
Perniciem immisit miseris mortalibus atram.
Confedit sub supremis spes vnica labris,
Nec volucris nisi vacuas exiuit in auras,
Cum Pandora cado prius obderet improba tegmen.
Ast alia pestes dira, numeroq. carentes
Per genus humanum postquam erupere, vagan-
tur.
Plena malis tellus, plenum est pelagusque malo-
rum.
Inuadunt homines morbi noctug. dieq.
Vltro obrepentes, & tristia damna ferentes,
Idq. (etenim Iupiter priuauit voce) silentes.

Ab his pendet Comicus, de iis qui huiusmodi ca- sus grauius ferunt, in hanc scribens senten- tiam:

Iam si mederentur nostris lacryma malis,
Finemq. ploratus dolori ponerent,
Auro redemptis uteremur lacrymis.
Nunc res eas, here, nil curant mortaliu,
Nihil his mouentur, eadem sed pergunt via,
Seu tu steas, seu sicca serues lumina.
Quid ergo proficiemus? nil. sed habet dolor
Hunc, at boris instar fructum, nempe lacrymas.

A Σιμωνίδης δὲ ὁ τῶν μελῶν ποιητὴς, Πασανίας τῆ βασιλέως τῆς Λακεδαιμονίων μεγαλαυχουμένου συνεχθὼς ὅτι τὸ αὐτὸ παρ' ἑσέ, καὶ κελθόντος ἐπαγγέλλαι πὶ αὐτῷ σοφὸν μετὰ χλευασμοῦ, σιωεὶς αὐτῷ τὴν ἑσθραφάια, σιωεὶς ἔλθω μεμνησθαι ὅτι αὐτὸς ἄριστος ἐστὶ. Φίλιππος δὲ ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεύς, τριῶν αὐτῷ προσεληθέντων δῖτυχημάτων ὑφ' ἑνα καθεὶν, παρ' αὐτοῦ ὅτι τε θρίππων νενίκηκεν ὀλύμπια δδ- τέρου ὅ, ὅτι Παρμηνίων ὁ στρατηγὸς μάχη Δαρδανεύς ἐνί- κησε τείτου δὲ, ὅτι ἄρρεν αὐτῷ παιδίον ἐκύησεν Ὀλυμπιάς, αἰατείας εἰς οὐρανὸν τῆς χεῖρας, Ὡ δαῖμον (εἶπε) μέτερόν τι τέτοις ἀντίθετος ἐλάττωμα εἰδὼς ὅτι τοῖς μεγάλοις δῖτυχη- μασι φθονὴν πέφυκεν ἡ τύχη. Θεραμίδης ὁ ὁ γρόμδος Ἀ- δλεύσι τῶν δῖαχοντα τυραννῶν, συμπεσόντος τῆ οἰκίας ἐν ἡμῶν πλεόνων ἐδείπνη, μόνος σωθεὶς, καὶ παρὸς πύτων δῖδαμονι- ζόμενος, ἀπαφωήσας μεγάλη τῆ φωνῆ, Ὡ τύχη (εἶπεν) εἰς τίνα με καθεὶν ἄρα φυλάττεις; μετ' ἔπολιω ὅ γρόνον κα- πατρεβλωθείς παρ' αὐτῶν σιωτυραννῶν ἐτελεύτησεν. Ἐσθραφ- ἄς ὁ φάμεται παρ' αὐτῶν ἑσθραφάια ὁ ποιητὴς δῖδοκιμείν, ποι- ῆσας τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα παρὸς τὸν Γείαμον ἦκοντα ὅτι λύρα ἔκπερος, τωπὶ,

C Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἄρ' ἐξέδ' ἔπι θρόνον. ἄλλα δὲ ἔμπης
Ἐν θυμῷ κατακείαζ' ἑάσομαι ἀχρὺ μῦθοί παρ.
Οὐ γάρ τις παρ' ἑσέ πέλεται κρυερόιο γόοιο.
Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δὲ θεοῖσι βροτοῖσι
Ζῶειν ἀχρὺ μῦθοις· αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδέες εἰσὶ.
Δοιοὶ γὰρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὐδ' ἔ.
Δῶρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἔπερος δὲ ἑάων.
Ὡ μὲν καμμίξας δ' ἄη Ζεὺς τερπικέρανος,
Ἄλλοτε μὲν τε κακῶν ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δὲ ἑάων.
Ὡ δὲ κε τ' λυγρῶν δ' ἄη, λωβητὸν ἔθηκε,

D Καὶ ἐκακὴ βύβρωσις ὅτι ῥθονα δῖα ἐλαύνει.
Φοιτᾶ δὲ ἔτε θεοῖσι τεπιρμῶς, ἔτε βροτοῖσιν.
ὅ ὅ μὲν τῶν καὶ τῆ δόξη καὶ ὅ γρόνον, καί τοι τῶν κασῶν ἀνατορῶν
ἑαυτὸν μαθητὴν Ἡσίοδος, καὶ ὅτι ἐν πίθοι κατακείαζας τὰ κακὰ,
τῶν Παιδάων ἀνοίξασαν ἀποφάνει σκεδάσαι ὁ πλήθος ὅτι
πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν. λέγων ὡδε,

Ἄλλὰ γῆν χεῖρασι πίθου μέγα πῶρι ἀφελῶσα
Ἐσκέδασ'· αὐτὸς ποιοῖ ὅ μὴ δεπο κήδεα λυγρὰ.
Μοιῆ δὲ αὐτῷ ἑλπίς ἐν ἀρρηκτοῖσι δόμοισιν,
Ἐνδὸν ἔμεινε πίθου παρὸς χεῖρασι, ὅσδε θύραζε
Ἐξέπη. παρ' ἄθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο.
Ἄλλα δὲ μωρία λυγρὰ καὶ αὐτὸς ποιοῖ ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γὰρ κακῶν, πλείη ὅθι θάλασσα.
Νοδοῖσι δὲ αὐτὸς ποιοῖ ἐφῆμερι, αἱ δὲ ὅτι νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτᾶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῆ· ἐπεὶ φωνῶν ἔξειλετο μηδέτα Ζεὺς.

E ἀπρητημῶς ὅ τέτοις ὁ καμικός, ὅτι τῶν δῖσπατοῦτων ὅτι τῶν
πιαύταις συμφοραῖς τωπὶ λέγει,
Εἰ τὰ δάκρυ ἡμῖν τῶν κακῶν ἰὼ φάρμακον,
Αἰεὶ θ' ὁ κλάυσας τῶν πονεῖν ἐπαύετο,
Ἦλλα τῶν μεσ' ἀπὸ δάκρυα, δόντες χροσίον.
Νῦν δὲ ἔσθραφῆ τὰ παρ' ἑσέματ' ἔσθ' ἀποβλέπει
Εἰς τῶν τε, δέσποτ', ἀλλὰ τῶν αὐτῶν ὄδον,
Ἐαί τε κλάυης, αἱ τε μὴ, ποροῦσεται.
Τί ἔω πλέον ποιούμην; ἔθεν ἡ λύπη δὲ ἔχθ'.

F

Ὡς ἄρ' τὰ δένδρα τῆσ' καρπὸν, τὰ δάκρυα· ὁ δὲ πα-
 εμυθούμηνος τ' Δανάω δις πειροδοσαν Δάκτυς Φησί,
 Δοκίς τ' ἄδλω σὼν τὴ φρονίξιν γῶν,
 Καὶ παῖδ' αἰήσιν τ' σὸν, εἰ γέλοις ἐνδν;
 Παῦσα· βλέπουσα δ' εἰς τὰ τ' πέλας κακὰ,
 ῥάων ἡμοί' ἀν, εἰ λογίζεσθ' ἡλούς
 Ὅσοι τε δεσμοῖς ἐκμεμῶσται βροτῶν,
 Ὅσοι τε γρησχεῖσιν ὄρφαοὶ τέκνων,
 Τοῖς τ' ἐκ μεγίσης ὀλβίας τυρανίδος,
 Τὸ μῆτ' ὄντας. αὐτὰ σε σκεπὴν χρεῶν.

κελδύει γὰρ αὐτῶν σὴ θυμεία τὰ τ' ἴσα καὶ μείζω δεστυχιώ-
 των, ὡς ἐσομῶν ἐλαφροτέρων. αὐτῶν γὰρ ἀπὸ τῆς ἐκλύσεως
 καὶ τῆς Σωκράτους φωνῆς, τ' οἰομῶν δεινὴ σμεισιπνέγκαι
 μὲν εἰς τὸ κρινὸν τῆς ἀτυχίας, ὡς τε διελεύσασθαι τὸ ἴσον ἕκαστον,
 ἀσμένως αἰ τὸς πλείους τῆς αὐτῶν λαβόντας ἀπαλθεῖν. ἐχρή-
 σατο δ' ἡ τῆς ποιαύτης ἀγωγῆς καὶ Ἀντήμαχος, ὁ ποιητὴς· ἀπεθανέ-
 σης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτῆς Λύδης, πρὸς τὴν φιλοσόφως
 εἶχε, ὡς ἀμύητον τῆς λύπης αὐτῆς ἐπέησε τὴν ἐλεγεῖαν τ'
 καλοῦ μῶν Λύδην, ὅσα εὐθροσάμηνος τῆς ἠρωικῆς συμ-
 φορῆς, πῆς ἀλλοπελοῖς κακῆς ἐλάττω τὴν ἐαυτοῦ ποιῶν
 λύπην. ὡς τε κατὰ φαιῆς εἶναι ὅτι ὡς ἀμυθούμηνος τ' λυ-
 πούμηνος, καὶ δεικνύων κοινὸν καὶ πολλῶν τ' συμβεβηκῆς, ἐκ
 τῆς καὶ ἐπέρος συμβεβηκῆτων ἐλάττω τὴν δόξαν τῆς λε-
 λυπημῶν μετῆσι, καὶ ποιαύτην πῆν ἐμποιεῖ πῆσιν αὐτῆς, ὅτι
 καὶ ἐλάττω ἢ ἡλίχον ἔπειτο τ' συμβεβηκῆς ἔστιν. ὁ δ' Αἰσχύλος
 καλῶς εἰσκειν ὅτι πῆσιν τοῖς νομίζουσι τ' θάνατον εἶ κα-
 χύν, λέγων ὡδε,

Ὡς δ' ἀρχῆως θάνατον ἔχοντα βροτοί,
 Ὅσ' ἄρ' μέγιστον ἴαμα τ' πολλῶν κακῶν.
 τῆσ' γὰρ ἀπεμιμήσατο καὶ ὁ εἰπὼν,
 Ὡς θάνατε παισὶ ἰατρὸς μόλοις.
 Λιμὴν γὰρ ὄντως αἰδῶς ἀν' ἀν.

μέγα γὰρ ἔστι ὁ μετὰ πείσματος τῆς ἀρρηκῆτος εἰπεῖν.
 Τίς δ' ἔστι δούλος, τῆς θανεῖν ἀφρογῆς ὄν;
 Ἀδλω δ' ἔχον βοήθον, ἔβ' ἐμφοσσίας.
 τί γὰρ τ' χαλεπὸν ἔστι καὶ τ' δυσανκῶν καὶ ἐπ' ἐπιδιδύμα; τὰ γὰρ τ'
 θανάτου μῆποτε καὶ λῖα ὄντα ἡμῶν σμῆσιν καὶ συμφορῆς, πάλιν
 ὅσα οἰδ' ὅπως δυσανκῆ δοκεῖ εἶ. τί γὰρ θαυμαστὸν εἰ τ' τμη-
 τὸν τίτμηται, εἰ τ' τηκτὸν τίτηκται, εἰ τ' καυστὸν κέκαυται,
 εἰ τ' φθαρτὸν ἐφθαρται; πότε γὰρ ἐπ' ἡμῶν ἀδύσιν ὅσα ἔστι ὁ
 θάνατος; καὶ (ἢ φησὶν Ἡρόκλειτος) αὐτὸτ' ἐνὶ ζῶν καὶ τεθνη-
 χῆς, καὶ τ' ἐρηγροῦς καὶ τ' καθεύδον, καὶ νέον καὶ γρηχιόν· τὰ δὲ
 γὰρ μεταπεσόντα, ἐκδῆν ἔστι, κακῆνα πάλιν μεταπεσόντα,
 αὐτῶν. ὡς γὰρ ἐκ τῆς αὐτῆς πηλῆς δύναται πῆς πλάττων ζῶσα
 συλχεῖν, καὶ πάλιν πλάττειν καὶ συλχεῖν, καὶ τῆσ' ἐν παρ' ἐν ποῖσιν
 ἀδελφείας ὡς οὐτῶν καὶ ἡ φύσις ἐκ τ' αὐτῆς ὕλης πάλαι μὲν
 τῆς πρὸς ἡμῶν ἀνέσκειν, εἶτα σμεισιπνέσκει αὐτῆς ἐχρήσκει τῆς
 πατέρας, εἶτα ἡμῶν, εἶτα ἄλλοις ἐπ' ἄλλοις ἀνακυκλήσκει καὶ
 ὁ τῆς ἡμέσεως ποταμὸς ὅσα ὀδελεχῶς ῥέων οὐ ποτε σπ-
 σεται, καὶ πάλιν ὅσα ἐναντίας αὐτῆς ὁ τῆς φθορῆς εἶτε Ἀχέρων,
 εἶτε Κωκυτὸς καλοῦ μῶν· ὡς τῆς ποιαύτης ἢ πρὸς τῆσ' οἴω
 αἰτία ἢ δεῖξασα ἡμῶν τῆς ἡλίχου φῶς, ἢ αὐτῆς καὶ τὸν ζῶφρογῆν
 ἀδῆν ἀγῆ. καὶ μῆποτε τῆσ' εἰκῶν ἢ ὅσα εἰ ἡμῶν ἀν, ἐν παρ' ἐν
 ἡμέσιν καὶ νύκτα ποιῶν, ἐπαγωγῆς ζῶης τε καὶ θανάτου, καὶ ὕ-
 πνου καὶ ἐρηγροῦς. δὲ καὶ μοι εἰδὼν χρεῶς εἶ λέγεται τὸ ζῆν, ὡς ἀποδοθῆσθαι μῶν ὁ ἐδάμεισαν τὸ ἡμῶν ἀπὸ πῆσ' ὅσα

A Diotys quoq; consolans Danaën nimio luctui in-
 dulgentem, ita loquitur:
Putasne Ditem luctibus flecti tuis?
Natum remissurumve tibi ob gemitus tuum?
Desine. intuensque aliorum in infortunia
Solare mentem. fiet hoc, si cogites
In vinculis quam multi homines mortem obierint,
Quam liberis orbi multi consenuerint,
Vel ex tyrannide ampla in infimum ordinem
Fuerint reducti. cogitanda haec sunt tibi.

B Iubet am considerare & minora & maiora aduer-
 sa perpefforum casus, vt animum inde ægritudine
 leuet. Atq; huc pertinet etiam Socratis sententia,
 qui censuit si in vnum congereremus nostras ad-
 verfitates, ea conditione vt æqualem inde quisq;
 porttionem auferret, plerosque libenter receptis
 quas attulissent abituros. Hoc genere animum
 demulcendi vsus est etiam Antimachus poeta. cū
 enim morte amisisset Lyden vxorem suam, quam
 admodum carā habuerat, leniendi doloris causa
 elegiam scripsit Lyden nomine, in qua enumera-
 tis heroicis calamitatibus, alienorum malorum
 commemoratione suum mœrorem detereret. vt
 satis euident sit, eum qui consolatur lugentem, o-
 stenditq; casum hunc ei cum multis esse commu-
 nem, his quæ aliis euenisse demonstrat cōmemo-
 randis, opinionem ægri de sua calamitate dimi-
 nuere, fidemque ei facere, non esse tantum quan-
 tum videbatur incommodum. Æschylus quoq;
 recte videtur increpare eos qui mortem malum
 putant, ita pronuntians:

C *Iniuria mors inuisa est mortalibus,*
Summum malorum plurimorum remedium.
 Eumq; imitatus is est, cuius hæc sunt:
O mors veni nostris certus medicus malis,
Qui portus humanis es tempestatibus.

D Magnum enim est confidenter posse dicere,
Quis seruus est? qui mortem non meditat us est.
 & hoc,
Orco adiuvante non umbris ego terroor.

E Quid habet tandē mors ita difficile, aut quod ad-
 eo molestum esse debeat? nescio enim qui fiat, q;
 cum adeo cognata nobis sit & familiaris, tamē do-
 loris plena videatur. Quid vero admirationis me-
 retur res, si scissum est quod erat natura scissibile, aut
 liquatum quod liquabile, aut crematum quod v-
 stibile, si perit quod erat ita natum vt interire pos-
 set? Quando enim non inest in nobis mors: cum
 vt ait Heracletus, idem sit viuum ac mortuum, vi-
 gilans & dormiens, adolescēs & decrepitem: quia
 hæc in illa, vicissimque mutantur. Sicut qui argil-
 lam tractat, fingere ex ea animalis formam potest,
 rursusq; diffingere, iterūq; ac quoties libet perpe-
 tuo vices istas repetere: sic et natura ex eadē mate-
 ria olim auos nostros, postea patres ptulit, deinde
 nos, ac deinceps alios ex aliis euoluet: ac fluui⁹ ille
 ortus nostri absq; intermissione labēs nunq̄ substi-
 stet, sicut & interitus flumen huius contrarium, si-
 ue is Acheron est, siue Cocytus à poetis appellatus.
 Prima ergo causa, q̄ nobis Solis ostendit iubar, ea-
 dē ad caliginosum orcū adducit. Ac mihi imaginē
 eius rei p̄bere videtur aer quo circūdāmur, alter-
 nis vicib. diē ac noctē præstans, inducensq; vitam
 & mortem, somnum & vigiliam. Hac de causa et-
 iam vita dicitur fatale esse debitum, q; contraxe-
 rint maiores nostri, sitque à nobis persoluendum.

F

quod est faciendum æquo animo & citra gemit⁹, vbi creditor repetet. hac, n. ratione summā modestiam præstabimus. Existimo autem naturā, quod confusionē & breuitatem vitæ haberet cognitā, voluisse nobis terminum vitæ præstitutum esse ignotū. est enim hoc in rem nostram. Nam si prænossemus, multi profecto immaturis luctibus contabescerent, mortemq; morte anteuertent. Iam hoc dispice, quot molestiis & curis vita nostra inundetur: quas si enumerare institueremus, valde equidem culparem eam, & sententiā quæ apud quosdā obtinet confirmarem, qua mors vita potior statuitur. Simonides ea de re sic est cōmētat⁹:

*Hominum est exile robur,
Cur a plerumq; inanes:
Breue vita tempus: urgent
Alii ex aliis labores,
Ineuitalisq; Mortis crudele fatum,
Sorte aqua destinatum
Iuxta bonis, malisq;.*

Pindarus autem sic:

*Semper uni sunt duo
Bono mala à diis annexa summis,
Ferre quæ stulti probe nequeunt.*

Sophocles vero:

*Mortalis est quod abolitus, hoc tu gemis,
Ignarus an futura quid lucri adferant?*

Euripides autem:

*Natura quæ sit rebus humanis tenes?
Non certe opinor. unde enim? sic accipe:
Mortalibus mors imminet certa omnibus,
Nec ullus est eorum qui certo sciat
Victurus an sit lucem porro crastinam:
Nam quo sit euasura fortuna haud liquet.*

Cum ergo talis sit vita hominū, qualē isti tradunt, cur non eorū potius laudemus fortunas, qui eius obeundis muneribus liberati sunt, q̄ miseremur, ac deploremus eos, vt quorundā fert inciticia? Socrates mortem perfimilē aiebat esse vel profundissimo somno, vel peregrinationi longinquæ ac diuturnæ, vel utiq; abolitioni animi iuxta & corporis. quæ singula deinde examinans, mortem harū rationū nulla malā fieri ostendit. Primum si somnus quidam est mors: dormientib. autē male non est, constat ne cum mortuis quidem male agi. Quid autem attinet differere somnum cum esse suauissimum, qui est altissimus? cum omnibus hoc sit notum hominibus. Testatur hoc etiam Homerus:

*Dulcis & alta quies, placidæq; simillima morti.
Hic fratrem lethi conuenit sedula somnum. &
Mortemq; & somnum geminos. --*

quasi oculis ingerens eorum similitudinem, quod gemelli maxime exprimunt. Alibi etiam mortem somnum vocat ferreum, conans docere nos, in morte nullum esse sensum. Neq; incite pronunciauit hac de re, quicunq; versiculi autor est:

Nam parua mortis somnus est mysteria.

somno enim vere initiamur morti. Sapiēter etiam Cynicus ille Diogenes, cum ante exitum vitæ obruisset ipsum somnus, medicusque excitasset & an grauius aliquid accidisset quæreret: respondit, nihil esse mali, fratrem enim fratri anteuertere, somnum morti. Quod si peregrinationi similis est mors, ne hac quidem ratione malum est, imo autē bonum potius. Beatum enim est liberari à seruitute carnis, & affectionibus eam comitatibus, que mentem occupant, ac stultitia humana implent.

A ο δὴ καὶ δὴ κέλευσεν καταβλητέον καὶ ἀγενάκτως, ὅταν ὁ δα-
νεύσας ἀπαγῆ. δὴ γνωμονέσαστο γὰρ αἱ ἔτι Φαιείηδου οἰμῶν
δὲ καὶ τῶν φύσιν ὁρώσαν τὸ, τε ἀπακτον καὶ βραχυχρόνιον τῆ
βίου, ἀδὴλον ποιῆσαι τῶν τῆ θανάτου ἀποφασίαν. τῆτο γὰρ
ὡς ἀμεινον. εἰ γὰρ ἀποφασίαν, καὶ ἀποφασίαν τὸ πῆρες τῆς
λύπαις, καὶ ἀπὸν ἀποφασίαν, ἐπιδήκασαν. ὅρα δὲ καὶ τῆ
βίου ὁ ὀδυνηρόν, καὶ ὁ πολλῆς φροντίσιν ἐπιπληκλήρον, ἀς εἰ
βραχίονα καταβλητέον, λίσαι αὐτῆς καταβλητέον ἐπα-
ληψύσαστο καὶ τὴν παρ' ἐνίοις κρατῆσαι δόξαι, ὡς ἀρα κρή-
τὸν ἔστι τὸ περὶ τῆς τῆς. ὁ γοῦν Σιμωνίδης, Ἀνδρόπικον

B (Φοῖν) ὀλίγον μὲν κέρτος, ἀποφασίαν ὅ μὲν δόξαι, ἀδὴν ὅ
παύρω, πόνος ἀμφὶ πόνω. ὁ δὲ ἀφύκτος ὁ μὲν ὅτι κρέματα
θάνατος· κείνου γὰρ ἴσον λατῆρον μέερος ὁ τὸ ἀγαθὸν ὅς τις τε κα-
χός. Πίνδαρος ὅ, Ἐν παρ' ἐσθλὸν σὺ δὲ δυοπήματα δαίνυ-
ται βροτοί, ἀθάνατοί τε μὲν ἐδύονται νήπιοι κέρτος φέ-
ρην. Σοφοκλῆς ὅ,

Σὺ δὲ ἄνδρα θνητὸν, εἰ κατέφθιτο γένος,
Εἰδὼς ὅ μὲλλον ὅσδεν εἰ κέρτος φέρη. Εὐεπίδης ὅ,
Τὰ θνητὰ ἀγαθὰ οἶδας ὡς ἔχῃ φύσιν;
Δοκῶ μὲν ἔ ποθεν γὰρ; ἀλλ' ἀκούε μου.

C Βροτοῖς ἀπασὶ κατθανεῖν ὀφείλεται,
Καὶ ἐστὶν αὐτῶν ὅς τις ὄξεπίσταται
Τὴν αὖριον μέλλουσιν εἰ βιώσεται.
Τὸ τὸ τύχης γὰρ ἀφαιεῖς οἱ ἀποφασίαν.

ποιήτου ὅ τῆ βίης τῆ ἀνδρόπικον ὄντος ὅς τις τοῖ φασι, πῶς ὅτι δὲ
δαμνοῖζαν μάλλον ἀποφασίαν τῆς ἀποφασίαν τῆ ἐν αὐτῶν
λαβείας, ἢ καττικτεῖρην τε καὶ θρῆνῆν, ὅρα οἱ πολλοὶ ὁρώσι
δι' ἀμαθίας; ὅ ὅ Σωκράτης ἀποφασίαν ἔλεγε ἔτι τὸ θά-
νατον ἢ τοῖ βαρυτάτω ὕπνω, ἢ ἀποδημία μακρῆ καὶ πολυ-
χρόνιῃ, ἢ τείτον φθορῆ πνι καὶ ἀφθιμισμῶ τῆ τε σώματος καὶ
τῆ ψυχῆς καὶ ὅσδεν ὅ τῆτων κακῶν εἶναι, καὶ ἔκαστον ἐπε-
πόρρωτο καὶ ἀποφασίαν τῶ ἀποφασίαν. εἰ γὰρ δὲ ὕπνος πῆς ἔστιν ὁ
θάνατος, καὶ ἀπὸ τῆς κατῆδον τῆς μὲν ἔστι κακῶν. δὴλον ὡς
ὅσδεν ἀπὸ τῆς τετελευτηκῆς εἶναι ἀπὸ κακῶν. ἀλλὰ μὲν
γ' ὅτι ἡδίστος ἐστὶν ὁ βαρυτάτος, πῆ δὲ καὶ λέγειν, ἀπὸ γὰρ ὁ ἀποφ-
ασίαν φασι ἔστι πᾶσιν ἀνδρόπικον. μῆτρως ὅ καὶ Ὀμηρος ἐπὶ
αὐτῶν λέγων,

Νήξελος, ἡδίστος, θανάτω ἀλγιστα εὐοικίως.
ἀλλὰ χροῖ ὅ καὶ τῶν λέγει,

Ἐνθ' ὕπνω ξύμβλλωτο κασιγνήτω θανάτοιο. καὶ,
Ἐνθ' ὕπνω καὶ θανάτω διδυμάσιν,

ὄφει τῶ ὁμοιότητα αὐτῶν δηλῶν. πᾶ γὰρ διδυμα τῶ ὁ-
μοιότητα μάλισα παρεμφάνει· πάλιν τῆ που φοῖν τὸν θά-
νατον εἶναι χάλκεον ὕπνον, τῶ ἀμαθίῃσιν ἡμᾶς διδάξαι
πειρώμενος. ὅτι ἀμούσως δὲ ἔδδξεν ἀποφασίαν οὐδὲ ὁ
εἰπὸν τὸν ὕπνον πᾶ μικρῆ τῆ θανάτου μυστήρια. ἀποφασίαν
γὰ ὄντως ἔστι τῆ θανάτου ὁ ὕπνος. πᾶ μὲν ὅ σφῶς καὶ ὁ κυ-
νικός Διογένης κατεργασίαι εἰς ὕπνον, καὶ μέλλων ἐκλείπειν
τὸ βίον, διεγείρεσθαι αὐτὸν τῆ ἰατρῶν, καὶ πύλομους μὴ πᾶ ἀπὸ
αὐτὸν εἶναι χαλεπὸν. Οὐδέν (ἔφη) ὁ γὰρ ἀδελφός τ' ἀδελ-

F φόν ἀποφασίαν, ὁ ὕπνος τὸν θάνατον. εἶγε μὲν ἀπο-
δημία ἀποφασίαν ὁ θάνατος, οὐδὲ οὕτως ἔστι κακῶν μὴ ποτε
ἴσῃ πινυδύον, ἀγαθόν. ὅ γὰρ μὴ δεδουλωσθαι ἀρκῆ καὶ
τοῖς πάθεσι τῆ τῆς ἀγάθην, ὅφ' ὅν κατῆ ἀμαθίῃσιν ὁ νοῖς, τὸ
θνητῆς ἀναπίμπλαται φλυαρίας, ἀδὴ μὲν πῆ καὶ εἰς ὅ.

μυείας γδ, φησίν, ἡμῖν, ὁ Πλάτων, ἀρχαίας παρέχῃ τὸ σῶμα
 δὲ τ' ἀνάγκαι ἐσφύ. ἐπὶ δ' εἰ πινες νόσοι παρὰ πένεσιν,
 ἐμποδίζουσι ἡμῖν τ' τὸ ὄντος ἡρεσιν. ἐρώτων δ', καὶ ὀπιθυμιῶν,
 καὶ φόβων, καὶ εἰδῶλων πλοῦδαπῶν, καὶ φλυαείας ἐμπύπλησιν
 ἡμᾶς. ὥστε τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθὲς τῶ ὄντι ἕσ' αὐτῶν, ὁ δὲ
 φρονησῶν ἡμῖν ἐγγίνεται ἔδ' ἐποτε ὁ δὲ ἐν. καὶ γὰρ πολέμοις καὶ
 4 στάσις καὶ μάχης ὁ δὲ ἄλλο παρέχῃ τὸ σῶμα, καὶ ἀπὸ τῶ-
 5 του ὀπιθυμίας. Διὰ γὰρ τ' τ' χρεμάται κτήσιν πόρτες οἱ πό-
 6 λεμοὶ ἐγγίνονται. τὰ δ' χρεμάτα ἀνάγκαι ζόμεθα κτᾶσθαι
 Διὰ τὸ σῶμα, δουλοῦντες τῆ τέτου θεραπεία, καὶ ἐν τέτου
 ἀρχαίας ἀρχαίᾳ φιλοσοφίας πέρι Διὰ ταῦτα πόρτα. τὸ
 δὲ ἔραπον πόρτων, ὅτι εἰ πιν ἡμῖν καὶ ἁρλή γήνηται ἀπὲρ αἰ-
 πὸν, καὶ τραπέμεθα παρὰ τὸ σκοπεῖν πιν, ἐν ταῖς ζητήσεσι
 πόρτα γὰρ τῶ ἀπὲρ πιν, ἰοῦρον παρέχῃ καὶ παραχρῆν, καὶ ἐκ-
 πλῆθῃ ὡς τε μὴ διώματ' ἕσ' αὐτῶν καὶ ἁρῶν τὰ ληθῆς. ἀλ-
 λὰ τῶ ὄντι ἡμῖν δέδεικται ὅτι εἰ μέλλομεν ποτε κατὰ τῶν πιν
 εἰσελθῆ, ἀπαλλακτέον αὐτῶν, καὶ αὐτῆ τῆ ψυχῆ θεατέον αὐτὰ τὰ
 7 πράγματα καὶ τότε, ὡς εἰσὶν, ἡμῖν ἔσαι ἔδ' ὀπιθυμοῦμεν, καὶ
 οὐ φαροῦ ἐρώτα εἰ φρονησῶν, ἐπειδὴν τελευτήσωμεν, ὡς
 ὁ λόγος σημαίνει, ζῶσι δ' οὐ. εἰ γὰρ οἶόν τε μὲν τὸ σῶματος μη-
 8 δὲν κατὰ τῶν γινῶν, δυοῖν δ' ἔτερον, ἢ οὐδαμῶς ἐστὶ κτήσασθαι
 τὸ εἰδέναι, ἢ τελευτήσασθαι. τότε γὰρ αὐτῆ καὶ αὐτῶν ἔσαι ἢ
 9 ψυχῆ χρεῖς τῶ σῶματος, παρὰ τῶν δὲ ἔ, καὶ ἐν τῶ ἀπὲρ ζῶμεν.
 ἔτι ὡς εἰσὶν ἐχρησάτω ἐσόμεθα τῶ εἰδέναι, εἰ ὅτι μάλιστα
 μηδὲν ὀμιλοῦμεν τὰ σῶματι, μηδὲ κρινόμεθα, ὅτι μὴ πᾶσα
 ἀνάγκη, μηδὲ ἀναπαμπλώμεθα τῆς τέτου φύσεως, ἀλλὰ
 κατὰ τῶν ἀπὲρ αὐτῶν, ἔως αὐτῶν ὁ θεὸς αὐτῶν ἀπολύσῃ ἡμᾶς,
 καὶ οὕτως μὲν κατὰ τῶ ἀπαλλακτέον τῆς τῶ σῶματος ἀ-
 φροσύνης, ὡς τὸ εἶδος, μὲν ποιούτων ἐσόμεθα, δι' ἡμῶν αὐτῶν
 10 πόρτα δὲ εἰλικρινῆς ὄραντες, τῶ δὲ ἐστὶ τὸ ἀληθῆς. μὴ κατὰ
 11 τῶ γὰρ κατὰ τῶ ἐφάσασθαι μὴ οὐ γινῶν ἢ. ὡς τε εἰ καὶ
 παρὰ τῶν μετὰ γινῶν πινὰ εἰς ἔτερον τῶν ὄ θάνατος, ὁ δὲ
 ἐστὶ καλόν. μὴ ποτε γὰρ καὶ τῶ ἀγαθῶν ἀναφανῆται, κα-
 12 τὰ ἀπέδειξεν ὁ Πλάτων. Διὰ καὶ πάνυ δαμονίως ὁ Σω-
 κράτης παρὰ τῶν δικαστῶν πιαυτ' ἔφη, Τὸ γὰρ δεδέναι,
 ὡς αὐτῶν, τὸν θάνατον, ὁ δὲ ἄλλο ἐστὶν ἢ δοκεῖν σοφὸν εἶναι
 13 μὴ ὄντα. δοκεῖν γὰρ εἰδέναι ἐστὶν ἢ ὁ δὲ οἶδεν. οἶδε μὲν γὰρ
 ὁ δὲ τὸν θάνατον, οὐδὲ ἐντυγχάνει τῶ ἀνδρῶν μέγιστον
 ὄν πόρτων τῶ ἀγαθῶν, δεδίασι δὲ ὡς δὲ εἰδότες ὅτι τῶ κα-
 14 κῶν μέγιστον ἐστὶν. ὁ δὲ ἀπάδειν δὲ τέτων εἰσὶν οὐδὲ οἰ-
 πῶν, [Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον ἀπὸ τῶν πόνων, ἀλλὰ καὶ
 κακῶν τῶ μεγίστων.] Λέγεται δὲ πούτοις μὲν τρεῖν καὶ τὸ
 15 θεῖον πολλοὶ γὰρ παρελήφαμεν δι' ἀσέβειαν τῶ θεῶν
 ταῦτης τυχεῖας τῆς δόσεως. ὡν τὸς μὲν ἄλλοις, φειδόμε-
 νος τῆς ἀμετείας τῆ συγγράμματος, ἀπολείψω. μνησθῆ-
 16 σομα δὲ τῶ ὄντων ἐμφανισάτων καὶ πᾶσι Διὰ σῶματος.
 παρὰ τῶ δὲ σὶ τὰ παρὰ Κλέοβιν καὶ Βίτωναν πιν Ἀργείοις
 νεαῖσιν διηγήσομαι. φασὶ γὰρ, τῆς μητρὸς αὐτῶν ἱερείας
 οὐσης τῆς Ἡῆρας, ὅτι τῆς εἰς τὸν νεῶν ἀναβάσεως ἦκεν ὁ
 κατὰ τῶ, τῶν ἐλκόντων τῶ ἀπὲρ ἡμῶν ὑπερησάν-
 17 των, καὶ τῆς ὄσεως ἐπειροῦσης, πούτοις ὑποδύσασθαι ὑπο-
 τῶ ἀπὲρ ἡμῶν, ἀγαγεῖν εἰς τὸ ἱερόν τῶ μητέρα. τῶ δὲ
 ὑπερησάντων τῶ τῶ ἡμῶν ἀσέβεια, κατὰ τῶ ἀσάσαι τὸ κατὰ
 18 πιν αὐτοῖς τῶ τῶ θεοῦ δοδύσασθαι τῶ ἐν ἀνδρῶν.
 τοῖς δὲ, κατὰ τῶ μνησθῆσθαι μὴ κέπαι ἀσάσαι, τῆς θεοῦ τῶ θάνατον αὐτοῖς τῆς ἀσέβειας ἀμοιβῶν δωρησάμενης.

A Innumeras (inquit Plato) nobis faceffit molestias
 corpus ob victus sui necessitatem. quod si preterea
 morbi aliqui incidunt, ii impediunt veri contem-
 plationem. ad hæc amoribus, cupiditatibus, timo-
 ribus, omnifq; generis simulacris & vanitate nos
 opplet, vt reuera eueniat, quod ille dixit, nos nihil
 vnquam sapere posse. Bella enim, seditiones, &
 pugnas nulla alia res excitat quam corpus & eius
 cupiditates. ob parandas enim opes omnia sunt
 bella: opes autem cogimur parare propter corpus
 cui seruimus curando: qua re occupati philoso-
 phia vacare non possumus. idq; extremum est,
 quod etiam nactos aliquid ocii, & ad consideran-
 dam veritatem conuersos vbiq; corpus interpel-
 lat, turbasq; dat & percellit, obstatq; quominus ve-
 ritatem cernamus. Itaq; reuera demonstrat Plato,
 quod si aliquando volumus pure aliquid cogno-
 scere, corpus exuendum sit ipsoq; per se animo res
 intuendæ, ita demum consequemur quam expe-
 timus, & cuius amatores nos esse profitemur sapi-
 entiam. eam autem ratio docet non viuentibus,
 sed mortuis nobis adfuturam. Si enim fieri non
 potest vt corpore præditi quicquam sincere cog-
 noscamus, alterum horum sit necesse est, vt aut
 nunquã, aut mortui scientiæ fiamus cõpotes. tunc
 enim ipse secum erit animus à corpore separatus,
 non ante. ac dum viuimus, quã fieri potest prox-
 2 ime ad scientiam accedemus, si nihil cum corpore
 rei habeamus quatenus omnino licet, neq; cum
 eo quicquam nisi summa vrgente necessitate com-
 municemus, neque contagio eius naturæ nos op-
 pleamus, sed ab ea puros nos conseruemus, donec
 ipse nos Deus eo exsoluet. tum demum puri, & stul-
 3 ticia corporea exonerati cum diis erimus, omnia
 nobis ipsis sincera cernentes, scilicet ipsam verita-
 tem. Nefas. n. est purum ab impuro contingi. Qua-
 re etiã si ad alium locum mors nos traducat, malũ
 non est, adeoq; bonum potius, sicut Plato demon-
 4 strauit. Itaq; diuinitus omnino dicta mihi hæc vi-
 dentur à Socrate ad iudices: Mortem metuere, a-
 liud nihil est, quã falso putare se sapere. Qui enim
 mortẽ metuit, videtur sibi scire quod ignorat. scit
 enim nemo, an mors sit omnium quæ homini con-
 tingere possunt bonorum maximum: metuunt
 autem eam, quasi certo sciant esse summum ma-
 5 lum. Nihil ab his discrepare videtur qui dixit
 hæc,
Nemo metuat mortem, laborum terminum.
 illa vero malis etiam maximis nos soluit. His testi-
 6 moniũ ferre dicuntur etiam dii. Multos enim ac-
 cepimus pietatis ergo id muneris à diis consecu-
 tos. quorum reliquis ob modum cõmentarii præ-
 teritis, eos duntaxat commemorabo qui sunt ma-
 xime illustres, & in ore omnium versantur. Primo
 7 quetibi loco referã, quid Bitoni & Cleobi vsu ve-
 nerit, adolescentibus Argiuis. Hos ferunt, cum ma-
 ter ipsorũ sacerdos esset Iunonis, ac instante mo-
 mento temporis quo adscendere ad fanum debe-
 bat, muliq; vehiculum trahere soliti tardius veni-
 rent, subiuisse ipsos vehiculum, matremq; ad tem-
 8 plum peruexisse. eam vero maiorem in modũ de-
 lectatam filiorum pietate, à dea flagitasse hoc illis
 vt largiretur, quod esset hominibus optimum. ibi
 eos in somnum solutos nunquam euigilasse, dea
 pietatem ipsorum morte vt premio compensante.

Porro

Porro de Agamede & Trophonio Pindarus scribit, eos cum templum Delphis ædificassent, ab Apolline mercedem postulasse: responsumque fuisse, fore ut eam septima die reciperent, iustosque interea genio indulgere, obtemperasse eos, septimaque nocte sopitos, vitæ extremum diem eum habuisse. Ferunt autem ipsum Pindarum, cum mandasset his, qui ad oraculum scitandum communi Bœotorum nomine missi erant, ut interrogarent quidnam optimum esset homini, hoc ab antistita responsum tulisse, Ne ipsum quidē id ignorare, siquidem autor esset scriptorum de Trophonio & Agamede: si tamen experiri velit, non multo post tempore rem ipsi fore perspicuam. itaque Pindarum his auditis, ad mortem se comparasse, & paulo post viuendi finem fecisse. Iam de Euthynoo Italo talis historia fertur, Mortuum esse cum subito, nulla causa cognita calamitatis. Ibi tum Elyfio patri (qui hanc vnicam prolem habuisset diuitiarum & opum amplissimarum hæredem, vir inter populares suos Terinæos virtute, fortunis, gloriæque primus) incidisse suspicionem hanc, fortassis veneno necatum esse filium. quod cum quomodo exploraret certò non videret, venisse in Psychomanteum, sacrisque, ut erat in legibus, operatū, indormiuisse loco. Tum sibi per quietem tale fuisse visum oblatū. Venire ad se patrem suum, & abs se fuisse narrato filii casu magnoperè oratū, ut in causa mortis inuenienda se adiuuaret. respondisse patrem: Equidem in hoc adsum, sed ab isthoc accipe quæ tibi adfert: inde enim omnia cognoscas, propter quæ mœres, quem verò pater indicabat, planè Euthynoi fuisse statura & annis, ut apparebat, similem: interrogatumque quis esset, retulisse hæc: Genius sum filii tui, simulque porrexisse codicillos, quibus euolutis Elyfius tres hos versus inuenerit intus exaratos.

*Ignaris homines in vita mentibus errant.
Euthynous potitur fatorum munere lato:
Sic fuit utilis siniri ipsiq; tibiq;.*

Tales sunt narrationes hac de re ab antiquis perscriptæ. Deniq; si mors perfectus est interitus & dissipatio corporis animiq; (ea enim tertia pars fuit Socraticæ comparationis) ne sic quidem mors in malis numerari poterit. omnium nanq; sensuum priuationem gigneret, omniq; nos dolore & solitudine liberaret: & ut nullum bonum, ita ne malum quidem vllum porro nobis adesset. ut enim bonum, ita etiam eodem pacto malum necesse est rei alicui quæ sit & subsistat in hære. quod nihil est, & è rerum natura sublatur, ei neutrum horū adest. Ergo mortui ad eam redeunt conditionem, qua ante ortum suum fuerunt. ut sicut nondum natis nobis neq; benè fuit neq; malè, ita neq; post mortem sit futurum. ac quomodo ad nos nihil attingebant quæ ortum præcesserunt nostrum: ita etiam quæ finem subsequenter nostrum, nihil nostra referent.

*Etenim dolor reuera haud tangis mortuos. quia
Idem puto esse prorsus non nasci, & mori.*

Eadem enim est conditio post mortem, quæ fuit ante ortum. Nisi fortasse statuis differentiam aliquam inter non esse ortum, & desinere esse. quo autem id pacto, nisi aliam putas rationem esse domus aut vestis nobis vita defunctis, quam fuit eo tempore, quo nondum erant ista parata.

A καὶ πάλιν Ἀγαμέδωνος ὃ καὶ Τροφωνίου Φησὶ Πίνδαρος, τὸν νεῶν τ' ἐν Δελφοῖς οἰκοδομήσαντας, αἰτεῖν πρὸς Ἄπολλωνος μισθόν· τὸ δ' αὐτοῖς ἐπαγγείλασθαι εἰς ἐβδόμην ἡμέραν ἀποδώσειν, ἐν ποσούτω δὲ βιωχέουσαν πρὸς ἀκλιόσασθαι. τὸς δ' ποιήσαντας ὁ πρὸς παρθένην, τῆ ἐβδόμην ἡμέρην καὶ ἔκλειψεν, τελευτήσαντα λέγεται ὃ καὶ αὐτὰ τὰ Πινδάρου ὅτι σὴ φανὴ τοῖς πρὸς τὸ Βοιωτῶν πεμφθεῖσιν εἰς θεοῦ, πύθιας π' ἀειδὸν ἔστιν ἀνθρώποις, ἀποκρίνασθαι τὴν πρὸς μὲν ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ, εἴ γε τὰ γραφέντα πρὸς Τροφωνίου καὶ Ἀγαμέδωνος, ὁ κείνος ἔστιν· εἰ δ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, μετ' οὐ πολὺ ἔσθαι αὐτὰ πρὸς δὴλον, καὶ ἔτι πύθια μὲν τ' Πίνδαρον, συλλογίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ θάνατον διελθόντες δὲ ὀλίγου χρόνου, τελευτήσαντα. τὰ δ' πάλιν τ' Ἰταλῶν Εὐθύνοον τοιαῦτα φασὶ γράψασθαι. εἴ μὲν γὰρ αὐτὸν Ἡλίου παῖς τὸ Τερηνίου, τῶν δ' ἐκεῖ πρὸς τὸ καὶ πλούτου καὶ δόξης, τελευτήσαντα δὲ Ἐραπίνης ἀγία ἰνὶ ἀδὴλῳ· τὸν οὖν Ἡλίον εἰσελθεῖν, ὅσῳ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε, μὴ ποτ' εἴη φαρμάκους ἀπολωλώς. (τὸ γὰρ εἴ μὲν ἄλλοι, ἐπὶ οἷσιν πολλῆ καὶ χεῖμασιν) ἀπορωῦντα ὅτι τὸ πρὸς βασιλεῖος ἀφικέσθαι ὅτι π ψυχρομαντεῖον. πρὸς ἑσάμηνον δ', ὡς νόμος, ἐγκοιμάσθαι, καὶ ἰδεῖν ὅσον πιαῖδε. δόξα πρὸς ἡμέρας τὸν πατέρα τῶ ἐαυτῶ ἰδόντα, διεξέρχεσθαι πρὸς αὐτὸν πρὸς τῆς τύχης τῆς καὶ τὸν ἦον, καὶ ἀπιβολεῖν τε καὶ δεῖσθαι, συνεξέρχων τὸν ἀπὸν τῶ θανάτου, καὶ τὸν, ὅτι πύθια ἦκα, φαίμα· ἀλλὰ δέξα πρὸς τοῦδε ἄ σοι φέροι. ἐκ γὰρ τῶτων ἀπὸ μὲν εἴση ὡν πρὸς λυπη. εἴ δ' ὅν ἐσήμενε, νεδμίσκον ἐπόμην αὐτὰ, ἐμπερῆ τε πρὸς ἦον, καὶ τὰ τοῦ χρόνου τε καὶ τὰ τῆς ἡλικίας ἐπίς. ἔρεσθαι οὖν ὅσπες εἴη, καὶ τὸν φάνα, δάμνον τοῦ ἦεως σου, καὶ οὕτω δὴ, ὁρέξα οἰ γραμματίδων. ἀνελήσαντα οὖν αὐτὸ, ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία

D τῶτα,
 Ἡερὺ νῆπιε ἡλίιοι φρένες ἀδραν,
 Εὐθύνοος κείμαι μοι εἰδὼ θανάτω.
 Οὐκ ἔγω γὰρ ζῶειν καλὸν αὐτῶ, ἔτε γονεῶσι.
 πιαῦτα δὴ σοι καὶ τὰ τῶν διηγήματων πρὸς τοῖς δὲ χαίροις ἀγαγεγραμμένων· εἴ γε μὲν ὁ θάνατος τελεία τις ἔστι φθορὰ καὶ ἀφάλασις τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς (ὁ τεῖτον γὰρ ἔγω πύθια τῆς Σωκρατικῆς εἰκασίας) οὐδ' οὕτω καλὸν ἔστιν ὁ θάνατος. ἀγαθὸς γὰρ τις κατ' αὐτὸν γίνεται, καὶ πάσης ἀπαλλαγῆ λύπης καὶ φρονήδος. ὡς πρὸς οὐτ' ἀγαθὸν ἡμῖν ἔπεισι, οὕτως ὁδὲ καλὸν. πρὸς γὰρ ὅν καὶ ὁ ὑφεστῆς, κατὰ πρὸς ἀγαθὸν πέφυκε γίνεσθαι, τὸν αὐτὸν ἔσπον καὶ ὁ καλὸν πρὸς ὃ μὴ ὄν, ἀλλ' ἠμῶν ἐκ τῶν ὄντων, οὐδ' ἔτερον πύθια ἰσάρχει. εἰς τὴν αὐτὴν οὖν τάξιν οἱ τελευτήσαντες κατῆσανται τῆ πρὸς τῆς ἡμέρας. ὡς πρὸς οὖν οὐδὲν ἡμῖν ἔγω πρὸς τῆς ἡμέρας οὐτ' ἀγαθὸν, οὐτε καλὸν, οὕτως ὁδὲ μὲν πύθια τελευτήσω. καὶ κατὰ πρὸς τὰ πρὸς ἡμῶν ὁδὲν ἔγω πρὸς ἡμῶν, οὕτως ὁδὲ τὰ μὲν ἡμῶν, ὁδὲν ἔσαι πρὸς ἡμῶν. ἀλγος γὰρ ὄντως οὐδὲν ἀπτεται νεκροῦ· ὁ γὰρ μὴ γίνεσθαι, τὰ θανεῖν ἴσον ἢ γὰρ αὐτὴ κατὰ σοῖς ἔστι τῆ πρὸς τῆς πύθια· ἀλλ' οἷε σὺ ἀφάλασις ἡ γονεῶν ἀπογίνεσθαι; εἰ μὲν ἡμῶν μὲν πύθια ἀφάλασις ἐστὶ πρὸς τὸν πρὸς κατεπεσθίασθαι χρόνον.

είδ' ὅτι τῶτων ὁδὸν ἔστι, δὴλον ὡς ἔδ' ὅτι τὸ θανάτου παρῶς
τὸ παρῶς τὸ γνέσας κατὰ σπιν εἶσι θεοφορέα. χάρειν γὰρ τὸ
Ἀρκεσιλάου. [Τῆτο (Φησι) ὁ λεγόμενον κακὸν ὁ θάνατος μόνον
τὸ ἄλλων τὸ νενομισμένων κακῶν, παρὲν μὲν ἔθνη πῶπο
ἐλύπησεν, ἀπὸν ὃ καὶ παρῶς δὸκίμων, λυπεῖ. τὰ γὰρ ὄντι πολ-
λοὶ θεοὶ τὸ ἔθνη καὶ τὸ παρῶς τὸ θάνατον θεοβολίω, ἀποθνή-
σκουσιν, ἵνα μὴ ἀποθάνωσι. καλῶς οὖν ὁ Ἐπίχρμος συνε-
κείθη, Φησι, καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθε πάλιν, γὰρ μὲν
εἰς γῆν, πνῦμα δὲ αἰῶνι. τὸ γὰρ χαλεπὸν ὁδὸν ἔν. ὁ Κρεσφόν-
της δὲ πρὸ ὁδὸν τὰ εὐειπίδῃ παρῶς τὸ θάνατον λέγων,

Εἰ μὲν γὰρ οἰκί [Φησι] νερτέρας ἔστω θρονίς
Ἐν τοῖσιν ὄσκει ὄσιν, ὁδὸν αὐτὸν ὄσιν.
τῆτο μετὰ ποιήσας, εἰ ποῖς δὲ,
Εἰ μὲν γὰρ οἰκί νερτέρας ἔστω θρονίς
Ἐν τοῖσιν ὄσκει ὄσιν, ὁδὸν αὐτὸν ὄσιν.
Ἐν τῶν δὲ καὶ τὸ Λακωνικόν.

Νῦν ἄρμεις, παρῶς ὁ ἄλλο ἑτάλλων, αὐτίκα δὲ ἄλλοι,
Ὡν ἄρμεις ἄρμεις ὄσκει ἔπολεμίδα. καὶ πάλιν,
Οἱ θάνατον, ὁ δὲ ζῶν θεοὶ καλόν, ὁδὸν ὁ θνήσκων,
Ἀλλὰ τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφοτέρω ἐκτελέσας.

πῶπο καλῶς καὶ ὁ εὐειπίδῃς ὅτι τὸ ταῦτα μακρῶς νοσηλείας
ἔστω θρονίτων Φησι,
Μισῶ δὲ ὅσοι χηρῶσι ἐκτείνεῖν βίον
Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι
Γαρεκτέροντες ὄσκειν, ὡς τε μὴ θανεῖν.
Οὐδὲ γὰρ, ἐπειδὴ μὴδὲν ὄσκειν ὄσκειν γὰρ,
Θάνατον ἔρρειν, καὶ ποδῶν ἔσκειν νέοις.

ἢ ὁ Μερῶπη λυγρῶς ἀνδρῶδες παρῶς φερεμένη κινεῖ τὰ θεά-
ρα, λέγουσιν τοιαῦτα,
Τεθιάσι παῖδες ὄσκει μοι μόνη βροτῶν,
Οὐδὲ ἀνδρῶς ἔσκει μὲν. ἀλλὰ μυσία
Τὸν αὐτὸν ὄσκει τλησαν ὡς ἐγὼ βίον.

τῶποῖς γὰρ οἰκείως δὲ ἴσιν ταῦτα σιωπῶντες,
Γοῦ γὰρ τὰ σπινὰ κείνα, πῶπο ὁ Λυδίας
Μέγας διωάσης Κεσίσης, ἢ Ἐρξῆς βαριῶ
Ζεῦξας θαλάσσης αὐχέν Ἐλλησποντίας
Ἀπύρτες αἰδῶν ἦλθον καὶ λαῖτας δόμοις,

τῶν χημῶτων ἄμα τοῖς σώμασι θεοφθαρέντων ἢ Δί,
ἀλλὰ τὸς πολλοὺς κινεῖ παρῶς τὰ κέντη καὶ τὸς θρωῶν ὁ αὐ-
ρος θάνατος. ἀλλὰ καὶ ὄσκει ἔσκει ὄσκει ὄσκειν ὄσκειν, ὡς τε
καὶ τῶπο τὸ τυχόντων ποῖ τῶν σιωπῶντες, καὶ τετυχηκέντων
ὄσκειν. ἴσιν γὰρ ὄσκει τῶν τῶπο τῶν τῶπο τῶν τῶπο τῶν τῶπο
παρῶς τὸ ὅτι τῶπο τῶν τῶπο τῶν τῶπο τῶν τῶπο τῶν τῶπο
ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν
αἰνέσαν, ἴσιν Ἀυτὸς σὺ γέροντες θνήσκεις. ἀδὴλῶ οὖν ὄσκει
πότερον συμφερόντως ἀνεπαύσατο τὸ βίον ἐκλιπῶν, καὶ μετῶ-
κων ἀπολυτῶν κακῶν, ἢ οὐ, χηρῶ μὴ φέρειν οὕτω βαρέως ὡς
ἀπολυτῶν κακῶν πῶπο ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν
ἢ φαύλως γὰρ αἰδοῦσιν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν
εραμυτῶν τῶν Ἀρχεμῶν μιντέρας, διεχρησίσαν ὄσκειν ὄσκειν
ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν ὄσκειν

Εἴφω μὲν ὄσκει ὄσκει ὄσκει ὄσκει βροτῶν.
Θάσκει τε τέκνα, καὶ ἄσκει αὐτὸν κτῶν νεά,
Αὐτὸς τε θνήσκει, καὶ τὰ δὲ ἄσκει τῶν βροτῶν,

A quod si in his discrimen nullum sit, satis est mani-
festum nullam etiam esse statum ante ortum à statu
post obitum diuersitatem. Elegans est Arcefilai di-
ctum, Mors quæ mali nomine censetur hoc vnum
habet peculiare ex omnibus quæ mala iudicantur,
quod presens neminem vnquam affecit molestia,
absens & dum in expectatione est, molestiam ad-
fert. Re vera enim multi ob vilitatem animi, &
conceptas aduersus mortem calumnias moriun-
tur ne moriantur. Præclarè igitur Epicharmus,
concretum, inquit, fuit & discretum est, rediitque
vnde venerat, terra deorsum, spiritus sursum.

B Quid ex his omnibus iniquum est? nihil. Quod
autem Euripideus Cresphontes de Hercule dicit:
*Apud inferos qui si sub terra nunc agit,
In his nihil qui iam sunt, ipse nihil valet.*
mutatis verbis sic efferas licet:

*Apud inferos qui si sub terra nunc agit,
In his nihil qui iam sunt, nil feret mali.*
Generosum est etiam Laconicum hoc:
*Nunc nos, antè alii viguere, aliiq, vigeunt,
Quorum nos auu cernere fata vetant. Et rursus:
His neq, defungi visum est, neq, viuere pulcrum:
Cura fuit rectè viuere, sicq, mori.*

C Admodum autem rectè Euripides de his qui diu-
turnas ægrotationes tolerant, pronuntiat:
*Odi suam qui vitam extendere expetunt
Cibisq, potibusq, & magicis artibus
Fati cursum auertentes, & mortis viam:
Quos, cum nihil terre prosint, oportuit
Abire morte, & iuuenibus locum dare.*

At Merope virilibus dictis spectantium in theatro
animos commouet, hæc dicens:
*Periere nati, non mihi mortalium
Soli: nec sola marito sum viduata ego:
Tulere easdem calamitates plurimæ.*

D quibus non absurdè hæc subiungas:
*Vbi enim nunc incluta illa? vbi iste Lydia
Potens tyrannus Cræsus? aut Xerxes grauem
Qui ponte iunxit ceruicem Hell. spontiam?
Omnes ad orcum, obliuionis & domos
luere, -- opibus vnà cum corporib. scil. abolitis.*
Enimverò immatura mors luctum nonnullis eiu-
latusq; exprimit. Verùm & hæc adeò expeditam
habet consolationis viam vt etiam de vulgo poë-
tatum quisque eam obseruauerit atque indicaue-
rit. Considera enim quam orationem quidam
Comicus tribuit consolanti aliquem qui imma-
turam mortem lugebat:

E *Si constitisset hac de re cerò tibi,
Reliquum quòd ille vita cursum prosperè
Fuisset exacturus, mortem dicere
Intempestiuam tibi liceret. sin erat
Grauis aliqua euentura calamitas ei,
Mors melius illi, quàm tua, consuluit quidem.*

Ergo incertum cum sit vtiliterne è vita discesserit,
maioribusque ita sit miseris liberatus, necne, non
ita grauitè mors eius ferenda est, quasi omnibus
amissis, quæ à viuente consecuturos nos esse opi-
nabamur. Et apud poëtam Amphiarus non ine-
ptè videtur consolari matrem Archemori, ægram
animo ob filii infantis mortem admodum intem-
pestiuam:

*Mortalis nemo est, quem non attingat dolor,
Morbusq, multi sunt humandi liberi,
Rursum creandi: morsq, est finis omnibus,
Quæ generi humano angorem nec quicquam adferit.*

Reddenda est terra terrae, tum vita omnibus
Metenda ut fruges: sic iubet necessitas,
Ut ille uiuat, ille non. nihil haec opus est
Lugere, natura qua sunt legibus.
Graue est nihil, homini quod fert necessitas.

In vniuersum autem quisque & secum cogitare, & cum aliis serio commentari debet, non vitam longissimam esse optimam, sed quae virtute maxime administratur. neque enim qui plurimum fidibus cecinit, aut orauit, aut naues gubernauit, in laude est, sed qui optime ista fecit. nam pulcritudo non in temporis longitudine, sed in virtute & tempestiua moderatione collocanda est: hoc beatum & diis gratum censetur. Atque hanc ob causam excellentissimos heroum & a diis prognatos poetarum nobis proponunt, qui ante senectutem vitam cum morte commutent. quando ille etiam

Quem summo Diuum genitor complexus amore
Dilexit, Phæbo neque carior existit alter,
Non potuit senii supremum limen adire.

Videmus enim quauis in re priores partes tribui non ætati longæ, sed maturitati. nam & inter plantas ex habentur præstantissimæ, quæ plurimum fructus minimo tempore ferunt: & inter animalia, ex quibus non longo temporis spacio plurimum utilitatis vita nostra percipit. Præterea si cum æternitate cõpares vitæ tempus, nihil inter breue & longum inuenies discriminis. nam de Simonidis quidem sententia anni CIO aut CCIO punctum quoddam sunt infiniti, aut minima potius puncti portio. Iuxta Pontum animalia quædam memoriæ traditum est nasci, quorum vita vnius diei termino includatur, cum manè nascantur, meridie vigeant, vesperi consenscant viuendiq; finem faciant. censensne, si his animus hominis & ratio inesset, eodem quo nos more affecta fore, eademve illis euentura? scilicet ut quæ ante meridiem morerentur, luctus & lacrymarum causam præberent? quorum autem totum diem durasset vita, beata prædicarẽtur? Mensura enim vitæ est non longitudo temporis, sed honestum. Has verò exclamationes, Non oportuit adolescentem adhuc ætate abripi, inanes esse & à magna proficisci fatuitate censendum est. Quis enim diceret oportuisse? sed & alia facta sunt, sunt, fientq; postmodò multa, quæ dicere aliquis possit non debuisse fieri. Non enim ea lege in hanc vitam venimus, ut ei leges ipsi præscribamus: sed ut iis obtemperemus, quæ discreta sunt ab vniuersi gubernatoribus diis, & cõstituta à fato ac prouidentia. Quid, qui ita immaturè mortuos luget, suane id tandem, an verò mortuorum causa faciunt? si enim sua id causa faciunt, quod adempta ipsis est voluptas, aut utilitas quam ex ipsis capiebant, aut quæ in senectute sua se ab illis alitum iri frustra sperauerat, certè sui ipsorum amori doloris præscriptionem adhibent: liquebitq; non defunctorum eos desiderio, sed suarum comoditatum teneri. sin mortuorum causa lugent, excutient faciliè mœrorem, si cogitare apud se velint nullo eos in malo esse: veteriq; & sapienti adsentientur sententiæ, quæ præcipit ut bona quæ maxime amplificemus, mala autem summoperè extenuemus. Ergo si in bonis numerandus est luctus, quàm copiosissimum eum faciamus & maximum: si, quod veritas rei dicat, malis eum annumeramus, cõprimamus eum pro virili & diminuemus atq; deleamus. Quod quæ sit facile, exemplo consolationis proposito illustre efficiam. Accepimus quendam philosophorum priscorum ad Arfinoam reginam,

A Eίς γλυφέντες. τίς δ' ἀναγκάως ἔχει
Βίον περιζῆν ὥστε κάρπιμον γάχου,
Καί τ' ἄλλ' εἶ, τ' ὅ μὴ. ἢ ταῦτα δεῖ
Στένειν ἀπὸ δεῖ καὶ φύσιν δικωφῶν;
Δεινὸν γὰρ ὄσδ' ἐν τῷ ἀναγκάων βροτοῖς.

καθόλου γὰρ γρηθ' ἀνοεῖσθαι πόρτα ἵνα καὶ πρὸς αὐτὸν
καὶ πρὸς ἄλλον διεξιόντα μὲν σπουδῆς, ὡς οὐχ ὁ μακρότατος
βίος ἀείσος, ἀλλ' ὁ σπουδαιότατος. ὄσδ' ἔγδ' ὁ πλείστα κί-
θαροφθόσας, ἢ ῥητοφθόσας, ἢ κωβερνήσας, ἀλλ' ὁ κελῶς, ἐ-
παινεῖται. ὅ γδ' κελῶν σὺν ἐμὴ κει γέροντος γέροντος, ἀλλ' ἐ-
παινεῖται.

B ἄρετῆ καὶ τῆ καρείω συμμετεῖα. τὰ π γὰρ δίδαμον καὶ
θεοφίλεις εἶ) νερόμισαι. ἀλλ' ποῦ πο γλυφέντες ὑποχρωτά-
τες τῷ ἠρώων, καὶ φιλίας ἀπὸ θεῶν, πρὸ γήρως ἐκλι-
πόντας τ' βίον οἱ ποιηταὶ πρὸ δόσαν ἡμῖν. ὡς πρὸ κακείων
[ὄν πρὸ κῆρι φίλει Ζεὺς τ' ἀγίωτος καὶ Ἀπόλλων Γα-
πίω φιλότιτ', οὐδ' ἴκετο γήρως οὐδόν.] τίς γὰρ δὲ κα-
εἶδη μᾶλλον οὐ τίς δὲ γηραία πόρτα καὶ κελῶν πρὸς
τεύουσαν. καὶ γὰρ ἀείσος φυτῶν τὰ πλείστον κάρπον ἐν βρο-
χεῖ φρεσὶ ποιούμενα, καὶ ζώων, ἀφ' ὧν ἐν οὐ πολλῶ γέροντος
πολλῶ πρὸς τὸν βίον ὠφέλειαι ἔχουσι. τό, τε πολὺ δὲ
C πρὸς τὴν μικρόν, οὐδὲν ἀλλ' ἀφ' ἑρῆιν δοκεῖ πρὸς τὸν ἀπειρον
ἀφορασιν ἀνάνα. τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια (καὶ Σιμωνί-
δου) ἔτη, στιγμή τις ὄσιν ἀόριστος, μᾶλλον ὅ μόνον ἢ βρο-
χῶτα ἐν στιγμή. ἐπεὶ καὶ τῷ ζώων ἐκείνων ἀπὸ ἰσορροπίας
πρὸς τὸ πόνον γινόμενα, τίς ζώων ἔχειν ἡμερησίαι, ἔωθεν μὲν
ἡνῶμενα, μέσσις δὲ ἡμέρας ἀκμάζοντα, δειλῆς δὲ γηραία-
τα, καὶ τελειοῦτα ὅ ζῶν, οὐχὶ κακείων ἢ αὐτὸ κατ' ἡ-
μας πᾶτος, εἰ πρὸ ψυχῆ τις ἀδραστήνη καὶ λογισμὸς ἐκείνοις
εἶναι; καὶ ταῦτα δὲ πρὸ γ' αὐτὸ σωτέπιασεν. ὡς τε τὰ πρὸ
μέσσις τῆς ἡμέρας ἐκλείποντα. ἀρῶντος πρὸς ἀρεχέιν καὶ δά-
D κρυα, τὰ ὅ δὲ διημερῶσαντα, πόρτως δὲ δίδαμονίξασθαι.
μέσσις γὰρ τῷ βίου, ὅ καλόν, οὐ ὅ τῷ γέροντος μήκος ματαίας
γὰρ καὶ πολλῆς δὴ τῆς ἀγῆτας ἡγητέον εἶ) τὰς ποιούτας ἐκφωνήσας,
ἀλλ' ἐκ ἐδεῖ νέον ὄσιν ἀναρπα γλυφέντες. τίς γὰρ αὐτὸ εἶποι ὡς ἐ-
δῆ; πολλὰ ὅ καὶ ἄλλα ἐφ' ὧν αὐτὸς εἶποι ὄσιν ἐδεῖ πρὸς ἀρῆσιν,
πέπρασκαται, καὶ πρὸς πρῆτα καὶ κινῶ, καὶ πρὸς ἀρῆσιν πολ-
λάκεις. οὐ γὰρ νομοθετήσαντες πρὸς ἀρεσῆν εἰς τ' βίον, ἀλλὰ
πεισόμενοι τοῖς ἀλλοτρίοις ὑπὸ τῷ πρὸ ὄσιν πρὸς ἀ-
νδρόντων θεῶν, καὶ τοῖς τῆς εἰμῶν τῆς καὶ πρὸς ἀρεσῆς θεομοῖς.

π δὲ οἱ πενητοῦτες τῶς οὕτως ἀποθανόντας, εἰ αὐτῶν εἰε-
κα πενητοῦσιν, ἢ τῶν κακοχολῶν; εἰ μὲν οὖν αὐτῶν, ὅτι
E τῆς ἀπὸ τῶν τεθνεώτων ἡδονῆς, ἢ γηραίας, ἢ γηροσοκίας
ἐστέρηθησαν, φίλαυτος ἢ τῆς λύπης πρὸς φασίς. οὐ γὰρ ἐκεί-
νοισι ποδηῶτες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῶν ὠφελείας φαθήσιν-
ται. εἰ ὅ τῶν τεθνεώτων ἔνεκα πενητοῦσιν, ὅτι πρῆσαντες ὅτι
ὄσιν ὄσδ' ἐνὶ κακῶ τυγχάνουσιν ὄντες, ἀπαλλαγῶσιν τ' λύ-
πης, ἀρχαίω καὶ σφῶν πρὸς ἀρεσῆς λόγῳ τὰς πρὸς ἀνοεῖν
τὰ μὲν ἀγαθὰ ποιεῖν ὡς μέγιστα, τὰ δὲ κακὰ συγγέλλειν
καὶ ταπεινοῦ. εἰ μὲν οὖν ὅ πένθος ὄσιν ἀγαθόν, δεῖ ποιεῖν
αὐτὸ ὡς πλείστον καὶ μέγιστον εἰ δὲ (ὡς πρὸ ἢ δὴ ἡσθ' ἔχῃ) κακόν
F ὄμολογῶμεν αὐτὸ εἶ), συγγέλλειν καὶ ποιεῖν ὡς ἐλαχίστον, καὶ
ἀεὶ ἀλείφειν εἰς ὅ δὲ διωκτὸν ὡς δὲ ποῦ πο πρὸς ἀρεσῆς, καὶ ἀφαι-
εἶ τῆς ποιούτης πρὸς ἀμυθίας. φασί γὰρ πρὸς τῶν ἀρχαί-
ων φιλοσόφων εἰσιόντα πρὸς Ἀρφινόω τῷ βασιλιάδῃ,

πειθεσαν τ' υ'ον, ποιούτω χη'σασαυ λόγω, [Φάρμυον ο'πι
 καθ' ο'ν χη'ρονον ο' Ζδ'ς ένεμε το'ς δα'μοσι τ'αι π'μας, ο'σ'κ' έτυχε
 παρ' ο'ν Γέντος, η'δ' η' νενεμημε'νων, η'λθεν υ'σ'ρεθ'ν, τ' ο'υ Δία,
 ως η'ξ'ια χ' αυτα' υ'μ'ι'ν διδ'ναι, απορ'ω'ντα, ε'ξ'ε' ο' η'δ' η' κα-
 τ'ρα λα'σασαυ πα'σας το'ς α'λλοις, τ'αι τ'ι'ν αυτα' δου'ω'ι τ' ε'πι
 το'ς τελευτήσασι γ'νομε'ν'ω, ο'ιον δ'α'κρυα χ' λυ'πας. ως τ'ω
 ο'υ τ'ες α'λλοις δα'μοσι υ'φ' ο'ν υ'μ'ι'ν τ'ε'ντες αγα'πη'ν, τον
 αυτον υ'σ'πον χ' Γέντος, ε'αι μη' αυτο' απ'μα'σις, ε' γ'ω'ια, ου
 πορ'ε'σ'ε'ται σοι, ε'δ'ν ο' υ'μ'α'ται υ'σ'πο ο'ε'πιμε'λ'ος τ' δ'ε-
 θε'σας αυτα' π'μας, λυ'παις χ' θρ'υ'οις αγα'πη'σει τε, χ' α'ει π
 σοι παρ'ε'ξ'ε'ται ποιο'τον ε'φ' ο' υ'μ'η'σ'ε'ται τ'ω'δ'ε' πο'δ' σ'ωε-
 χ'ως. θαυμα'σ'ως δ'η' φα'ινεται ο' λόγω π'ει'σας ο'σ'τ' παρε'λε'σ'ε'
 τ' αυ'θρο'πει ο' πέντος χ' τ'ος θρ'υ'οις. ο' δ' ο'λον ε'ί'ποι π'ς αι
 πορ'ε'σ'ε' τ' πενθ'ω'ντα, πο'τε'ρα παύ'ση πο'τε' δε'σ'φορ'ων; η' α'ει
 δε'ιν ο'ί'ση λυ'πει'σ'ε' χ' τ'ω'ρ' ο'λον τ' β'ιον. ε'ι μη' γ'δ' α'ει μη'ρ'εις
 ε'πι τ'η' δε'σ'πα'θ'ια τ'ω'τη, τελευ'ιαν α'θ'λι'ο'τη'σ'α σ'αυτα' παρ'ι-
 ξ'εις, χ' πικρο'τα' τ'ι'ν κακο'δα'μο'νια, ε'ξ'ε' ψυ'χ'ης α'γ'η-
 νειαν χ' μα'λα χ'ια' ε'ι' ο' με'τ'ε'θ'η'ση πο'τε', π' ο'σ'κ' η'δ' η' με'τ'ε'π'η-
 σ'αυ χ' σ'αυτον α'ν'ε'λκεις ο'κ' τ' α'τυ'χ'ιας; ο'ις γ'δ' λο'γ'οις τ'ε' χη'ρ-
 ο'ν πορ'ε'σ'ε' ο'ντος χη'ρ'ο'σ'αυ'τος απολυ'θη'ση, τ'ε'τοις ν'ω' πορ'ε'σ'ων,
 α'παλλα'γη' τ'η' κακο'χ'ιας. χ' γ'δ' ε'πι τ' σ'ωμα'τικ'ων πα'θη-
 μά'των η' πα'χ'η' τ' α'παλλα'γη'ς ε'δ'ος α'μ'ει'νων. ο' ο'υ μ'ε'λλ'εις
 τ'ω' χη'ρον'ω' χη'ρ'ε'σ'ε'σ'αυ, τ'ε'πο' τ'ω' λο'γω χ' α'ει'σ'αυ, χ' τ'η' πα-
 δ'εια, χ' σ'αυτον ε'κ'λυ'σ'αυ τ' κα'κ'ων, ε'λλ' ε' γ'δ' η'λ'π'ε'ρον (Φη'σι)
 τ'αυτα' π'ει'σ'αυ, ο'σ'δ'ε' πορ'ε'σ'ε'δ'ικ'ων. ε'λλ' ε'χ'ε'ν ο'ε' πορ'ε'σ'ε'δι-
 χ'αυ, χ' πορ'ε'σ'ε'σ'αυ κε'κ'ρι'κε'ναυ τ'η'σ' α'υθρο'πει'ων τ'ι'ν α'δ'η'λε-
 τη'σ'αυ χ' ε'θ'νε'ιδ'ω, χ' ο'σ'κ' αυ'ν'ω' α'τ'ω'δ'ε'σ'κ'ω'λος, ως τ'ω'ρ' υ'σ'πο
 πολε'μ'ιαυ ο'ξ'α'φ'η'ς ε'πε'λ'θ'οντων ε'λη'φ'η'ς, κα'λω'ς γ'δ' ο' τ'ω'δ'ε'
 τ'ω' ευ'ει'π'ιδ'η' Θη'σις παρε'σ'κ'ε'δ'α'σ'ε' φα'ινεται πορ'ε'σ'ε' τα' το-
 αυτα' ο'κ'ει'νος γ'δ' Φη'σι,

Εγώ τ'ε'πο' τ'ω'δ'ε' σ'φο'δ' π'νος μα'θ'ων,
 Ε'ις Φρο'νη'δας νο'ω' σ'υμφορ'ας τ' ε'βαλλ'ο'μ'ην,
 Φυ'ρας τ' ε'μ'αυτα' πορ'ε'σ'ε'λ'η'εις πα'δας ε'μα'ς,
 Θω'α' τ'ες τ' α'ω'ρε'ις, χ' κα'κ'ων α'λλ'ας ο'δ'ο'ις.
 'Ιν' ε'ί'π'ι πα'ρ'ο'ρι' ε'ν' ε'δ'δ'ε'α'ζ'ον Φρε'ν'ι,
 Μ'η' μοι νεα'ρ'ον πορ'ε'σ'ε'σ'ον μ'ε'λλον δ'α'κ'η.

ο'ι δ' α'γ'η'ρ'ε'σ'ε'ρι χ' α'μ'ασ'κη'τως ε'ξ'α'κ'ει'με'νοι, ο'σ'δ'ε' α'να-
 γρο'φ'ι'ω' ο'ί'ουτε λα'μβ'α'νο'ισι πορ'ε'σ'ε' ο' βου'λ'δ'ε'σ'αυ η' τ'η'σ'
 ε'ξ'α'κ'ε'σ'ων χ' σ'υμφορ'οντων, ε'λλ' ο'κ' ε'β'ε'πονται πορ'ε'σ'ε' τ'αι
 ε'ξ'α'κ'ε'σ'αυ ταλα'πω'ε'ιας, ο' μη'δ'εν α'γ'η'ρον σ'ω'μα υ'μ'ε'σ'ου'μ'η'νοι,
 χ' τα' μη' νο'σο'ω'ντα χ' τον Α'χαι'ον, σ'ωα'λ'γη'ν αι'α'γ'η'α-
 ζ'οντες. ε'ξ'ε' χ' π'δ'ω' κα'λω'ς ο' Π'λα'των ε'ο'ικε' τ'ω'ρα μ'ει'ν
 ο'σ' τ'αις πο'ιαυτα'ις σ'υμφορ'αις η'σ'υ'χ'ιαυ ε'χ'ειν, ως ου'τε δη-
 λου' ο'ν'τες πο'δ' κα'κ'ου' χ' τ'ε' αγα'θ'ου, ου'τε ε'ις ο' πορ'ε'σ'ε'σ'εν ο'σ'δ'εν
 πορ'ε'σ'ε'σ'ον τ'ω' χα'λε'π'ως Φρε'ν'η. ε'μ'ποδ'ων γ'δ' γ'νε'σ'αυ ο'
 λυ'πει'σ'αυ τ'ω' βου'λ'δ'ε'σ'αυ τ'ω' ε'ι' ο' γ'ε'ρ'νο'ς, χ' ως τ'ω'ρ' ο'σ'
 τ'ω'σ'ε'ι κ'υ'β'ων, πορ'ε'σ'ε' τα' πε'π'λω'κ'ε'τα τ'η'σ'αυ τα' ε'αυτο'δ'
 πορ'ε'σ'ε'σ'αυ, ο'πη' λο'γ'ος α'ρει' β'ε'λ'η'σ'ε' ε'χ'ειν. ου' δε'ιν ο'ου
 πορ'ε'σ'ε'π'ια'σ'αυ, κα'τ'α' τ'ω'ρ' παι'δας, ε'χ'ο'μ'η'ο'ις πο'δ' πλη-
 η'μ'τος, βο'δ'η, ε'λλ' ε'η'ζ'ε'ν τ'ι'ν ψυ'χ'η'ν, ο'πη'τα'γ'η'α γ'νε'σ'αυ
 τ'ω' ε'ι' ο' ι'α'σ'αυ τε χ' ε'π'α'ρ'ο'ρ'η'ω' ο' πε'σ'ον τε χ' νο'σο'η-
 σαν, ι'α'πε'κ'η' θρ'υ'ω'φ'ιαυ α'φ'η'ζ'ον'τα. τον τ'η'σ' Λυ'κ'ιαυ
 νο'μο'σ'ε'τ'ι'ω' φα'σι πορ'ε'σ'ε'σ'αυ το'ις αυτο'δ' πολ'ι'ταις, ε-
 π'ο'δ' πε'νθα'σι, γ'ωα'μ'ε'ιαυ η'μ'φ'ισ'ο'μ'η'ο'ις ε'α'θη'τα' πει-
 θ'η'ν ε'μ'φα'ν'ειν βου'λη'θη'σ'αυ, ο'π'ι γ'ωα'μ'ε'ιαυ ο' πα'θος ο'σ'τ'ι,

A quæ tum filii lamentabatur mortem, accessisse, & huiusmodi usum sermone. Quo tempore Iupiter honores inter demones distribuit, fortè tum Luctum abfuisse, ac omnibus iam diuisis superuenisse. cumque sibi quoque tribui aliquid honoris postularet, Iouem omnibus iam in alios infumtis honoribus, Luctui largitum esse dolorem & lacrymas quæ mortuis impenduntur. Tum sic intulisse: Sicut ergo alii demones eos diligunt à quibus coluntur: ita ad te quoque, regina, Luctus non accedet, si nullo honore ipsum afficias. quod si iis eum honoribus, qui ipsi sunt attributi, studiosè venereris, (lacrymis inquam & lamentis) diliget te, semperque aliquam tibi supeditabit materiam, ob quam abs te continenter honoretur. Atque hæc oratione ille usus mirabili arte feminam eam à luctu & lamentatione deduxit. Denique ut in summa dicam, quærere liceat ex lugente, statueritne finem aliquando ægritudini imponere, an verò existimet eam sibi per omnem vitam esse continuandam. Hoc enim (dicerem) si decreuisti, omnibus absolutam numeris miseriam acerbissimamque infelicitatem tibi ipsi ob animi tui ignauiam atque molli- ciem imponis. sin est, ut aliquando finem facere luctui statueris, cur non iam nunc mutas, teque ipsum miseria exsoluis? quibus enim rationibus ad liberandum te decursò aliquo tempore uteris, iis ipsis in præsentia animum aduerte exoneratque te molestia. quando etiam in corporis affectionibus quæ ratio maturimè malum tollit, optima ducitur. itaque quod eras tempori tributurus, id rationi ac doctrinæ deferens exime te ipsum malo. At inquit, præter spem mihi hic casus & expectationem euenit. Enimverò oportebat expectare, præmeditatum animo incertitudinem vtilitatemque rerum humanarum: ne nunc imparatus veluti ab hostibus repente ingruentibus opprimereris. Præclare enim Theseus ille Euripideus videtur ad id genus euenta fuisse præparatus: sic loquens,

Nam qui hac audita à docto meminissem viro,
 Futuras mecum commentabar miseras,
 Aut mortem acerbam, aut exsulii mæstem fugam,
 Aut semper aliquam molem meditabar mali:
 Ut si qua inuecta diritas casu foret,
 Ne me imparatum cura laceraret repens.

Sed degeneri qui sunt ingenio & exercitatione nulla vbi, nunquam eò couertunt animum, ut vlla de vtili ac decora re cogitent: ad extremas tantum exorbitant miseras, innoxium corpus afflictates, & quæ ægrotæ non sunt, secundum Achæum, vna dolere cogentes. Ideo admodum rectè videtur præcipere Plato, ut in huiusmodi casibus quiescamus, cum neq; constat bonumne an malum acciderit: neq; proficias quicquam ægrè ferendo. dimoueri enim dolorem cõsultando de eo quod factum est. itaq; iubet ut in talorum iactu quidquid casus tulerit, id eo ponere, vbi maximè videbitur esse cõmodum. non debere ergo nos sicubi offendimus, pueros imitari qui manibus læsæ parti iniectis vociferantur: sed aduofacere animos nostros, ut quamprimùm euilationem medica arte abolentes, sanandæ restituendæq; parti affectæ operam demus. Eum qui Lyciis leges posuit, aiunt mandasse ciuibus, ut in luctu veste vterentur muliebri: significare volentè, rem eam muliebrem esse,

neque conuenire viris moderatis & liberali doctrinae deditis. est enim re vera muliebre, imbecillisque & degeneris animi luctus: & vt ad eum mulieres viris, ita barbari Graecis, ac deteriores praestantioribus sunt propensiores. Ac de ipsis barbaris si qui luctum exercent, non animosissimi hoc Celtarum, non Galli, aut qui alii generoso pleni sunt spiritu id faciunt, sed Aegyptii, Syri, Lydi, aliique horum similes. Horum quosdam ferunt in foueas certas sese per dies complures abdere, neque solis lumen videre sustinere, quo is quem lugent priuatus sit. & Ion tragœdiae scriptor vt qui aliquid de stultitia hac inaudiuisset, quandam introducit sic loquentem:

Nutrix ego vestra, & vestrae prolis exii,

Scrobibus relictis ad luctum quas feceram.

quidam verò barbarorum etiam corpora sua naribus, auribus, aliisque partibus amputandis foedant: gratificari se aliquid defunctis putantes, cum in hoc genere à natura constitutam mediocritatem excedant. Sunt porro, qui nobis sic occurrunt, non quamuis mortem lugendam dicentes, sed immaturè sublato: quod hi nullo eorum potiti sint, quæ vitæ nostræ bona putantur: nuptias intellige, doctrinam, perfectionem, honores in republica, magistratus. hæc enim potissimum dolorem afferre iis, quibus morte alicuius immatura calamitas accidit, cum se spe sua ante tempus excidisse sentiant. Hi verò ignorant, preproperam mortem, quod ad naturam rerum attinet, nihil ab aliis differre. Sicut enim proposita in communem patriam profectio omnibus necessariò & citra recusandi licentiam incumbente, aliis præcedentibus aliis sequentibus omnes tandem eodem conueniunt: ita etiam nobis ad fatale persolendum debitum tendentibus, nihilo plus obtingit his qui ferius, quam qui citius eò peruenerunt. Quod si qua mors intempestiua dici debet, maximè id nomen competet in puerorum aut infantium, magisque etiam recens natorum obitum. quem tamen facilè & bono animo ferimus: iniquè & lugubriter iam ætate aliquò prouectorum: ob vanas spes quas nobis finxeramus, putantes iis, qui eò ætatis peruenerunt, certam iam esse ac permansuram incolumitatem. Porro si ætas hominis spacio xx. annorum determinaretur, natum annos xv. putarem iam non immatura morte decedere, sed ad iustæ ætatis mensuram progressum: qui autem vigesimum annum aut impleuisset, aut ad eum terminum proximè accessisset, omnino eius fortunas laudarem, vt vita felicissima ac perfectissima functi. Sic cc. annis definiremus curriculum, utique deplorarem eum qui annos natus centum exspirasset, planè immaturam eius mortem iudicantes. Liqueat ergo cum ob hæc, tum ea quæ superius disseruimus, eam quoque mortem, quæ intempestiua dicitur, consolationem admittere. Verissimum enim utique est, minus lacrymasse Troilum, quam Priamus erat ploraturus, si mortuus fuisset florente etiam regno & opibus, quæ amissas defleuit. Vide enim qualia sunt quæ ad filium suum Hectorem dicit, hortans eum vt se à prælio aduersus Achillem subducatur:

Intra nunc urbis, mi fili, maenia, serues

Troadas vt, Troesq;, nec eximium decus addas

Pelidae, suauis spoliatum munere vita.

A καὶ ἔχ' ἀρμότιον ἀνδράσι χρύσειοις καὶ παιδείας ἐλθόντες μετὰ πεποιμημένοις. ἦ γὰρ ὄντως καὶ ἀδελφεὶς καὶ ἀδελφὴς ὁ πειθεῖν. γυναικες γὰρ ἀνδράν φιλοπειθέστεραί εἰσι, καὶ οἱ βαρβάροι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ χεῖρες ἀνδρες τῶν ἀμεινονων καὶ αὐτῶν δὲ τῶν βαρβάρων ἔχ' οἱ ἡμιμότατοι Κελτοὶ καὶ Γαλάται καὶ πάντες οἱ φρονήματος ἀνδρειότερες πεφύκτες ἐμπλεω, μᾶλλον δ' εἰσὶν ἄρα, Αἰγύπτιοί τε καὶ Σύροι καὶ Λυδοί, καὶ πάντες ὅσοι τέποις ὄντα πλήσοι. τέτων γὰρ τὸς μὲν, εἰς βόθρους ἕνας καὶ ἀδιώτατος ἰσοροδὸν ἐπιπλῆεις ἡμέρας ἀδρῖν, μηδὲ τὸ ἡλίου φῶς ὄραν βουλομένοισι, ἐπειδὴ καὶ ὁ τετελευτηκῶς ἀπετέρηται τέττα. Ἴων οὖν ὁ βαρβάρων ποιητής, οὐκ ἀνήκτος ὢν τῆς τέτων ἀληθείας, πεποίηκε ἕνα λέγουσαν, [Ἐξήλων ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν ἔσθ' οὐκ ἀδελφῶν, βόθρους λιποδοσα πειθητικαίσι.] ἕνας δὲ τῶν βαρβάρων καὶ μέρη τῶν σώματος ἀποτέμνοισι, ρίνας καὶ ὠτα καὶ ὁ ἄλλο σῶμα κατακίζοντες, δοκῶντες τι χρεῖζεσθαι τοῖς τετελευτηκῶσιν, ἀπαρτῶμενοι τῆς κατὰ φύσιν ἐπιούτοις μετεμορφώσεως. ἀλλὰ νῆ Δία πῖνες ἕσθ' οὐκ ἀδελφῶν, οὐκ ἐπὶ πῶν ἡμῶν τὰ πένθη δεινὸν οἶονται γίνεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀδελφοῖς, ἀφ' οὗ μὴδενὸς τετυχηκέναι τῶν ἐπιβίωοντων νομισμένων ἀγαθῶν, οἷον γάμου, παιδείας, τελειότητος, πολιτείας, ἀρετῶν. (ταῦτα γὰρ εἶ) τὰ λυποῦντα μάλιστα τὸς ἐπὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἀτυχεῖσιν. ἀφ' οὗ ἀφῆρησθαι πρὸς τὸ δέον τῆς ἐλπίδος, ἀνομιῶντες ὅτι ὁ ἀδελφὸς θάνατος, ὡς πρὸς τὴν τῶν ἀδελφῶν φύσιν, ὡς ἐν ἀφῆρει κατὰ τὸ γὰρ τῆς εἰς κρινῶν πατεῖδα πορείας πρὸς κρινῶν πᾶσιν ἀσχετίας καὶ ἀσχετικῆς, οἱ μὲν πρὸς πορῶνται, οἱ δὲ ἐπακρολουθοῦσι, πάντες ὅτι ἐπὶ αὐτὸ ἔρχονται, τὸ αὐτὸν ἔσθ' οὐκ ἀδελφῶν ὁδόντων, οὐδὲν πλέον ἔχοντες τυχεροῖσιν οἱ βεβουτερον ἀφικνούμενοι, τῶν θάπτον ὄντων ἀδελφῶν. εἴγε μὲν ὁ ἀδελφὸς θάνατος κακὸν ἔστιν, ἀδελφῶν δὲ εἴη ὁ τῶν παιδῶν καὶ νηπίων, καὶ ἐπιμᾶλλον ὅτ' ἀρπὴ γερνόντων. ἀλλὰ τὸς τέτων θανάτους ῥαδίως φέρομεν καὶ ἀδύμους: τὸς ὅτι τῶν ἡδὴ πρὸς βελήτων, δεσχερῶς καὶ πειθητικῶς, ἀφ' οὗ ἐκ τῶν ματαίων ἐλπίδων ἀναπλασθῶν, ἡδὴ νομιζόντων ἡμῶν βεβαίαι ἔχον τὴν τῶν τηλικούτων ἀφῆμονίαν. εἰ δὲ ὁ τῆς ζωῆς τῶν ἀδελφῶν χρόνος εἰς σαταετῆς ἔσθ', τὸν πεντεκαδεκάτη ἀποθνήσκοντων, σκομίζοντων δὲ μηκέτι ἀδελφῶν τελευτῶν, ἀλλ' ἡδὴ μετὰ ἡλικίας ἔχοντες ἀδελφῶν. τὸ δὲ τὴν τῶν εἰχσιν ἐπὶ πρὸς ἀφῆμονίαν ἐκπληρώσαντα, ἢ τὸν ἐγγὺς ἀδελφῶν τοῦ τῶν εἰχσιν ἐπὶ ἀδελφῶν, πάντως αἰεμακαρίζοντων ὡς ἀδελφῶν ἐσθ' οὐκ ἀδελφῶν ἀφῆμονίαν. εἰ ὅτι ἀφῆμονίαν ἐπὶ ἕσθ', τὸ ἐκ τῶν ἐπὶ τελευτηκῶσιν, πάντως αἰε ἀδελφῶν νομιζόντες ἐσθ', πρὸς ὁδύμοισι καὶ ἀδελφοῖς ἐσθ' ἀπόμειθα. ἀλλὰ οὖν ὅτι καὶ ὁ λεγόμενος ἀδελφὸς θάνατος, ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν ἐσθ', ἀφῆμονίαν ἐσθ', καὶ τὰ πρὸς ἀφῆμονίαν ἐπὶ τοῖς ἐμπεσθεσθαι. μείον γὰρ ὄντως Τρωῖλος ἐδάκρυσεν, ἢ Πείλαμος. οὐδ' ὅτι εἰ πρὸς τελευτηκῶσιν, ἐπὶ ἀκμαζούσης αὐτῆς τῆς βασιλείας, καὶ τῆς πιαύτης τύχης ἡς ἐσθ' ἀδελφῶν. οἷα γὰρ πρὸς τὸ ἐαυτῶν διελέγη ἡνὲν Ἐκτορα, πρὸς ἀδελφῶν ἀδελφῶν ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Ἀχιλλεῆα μάχης, ἐπὶ οἷς φησιν,

Ἄλλ' εἰσέρχου τείχος ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσης Τρωάς καὶ Τρωάδας: μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξης Πηλεΐδῃ, αὐτὸς ὅφελος αἰώνος ἀμειβῆς.

Πρὸς δὲ μετ' ἑξήκων ἐπιφρονέοντ' ἔλεπον,
 Δύσμορον, ὄνρα πατὴρ Κρονίδης ἐπιγέρας ἔδω,
 Αἴση ἐν δ' ἄρα λήθη φησὶ, κακὰ πολλ' ἔπιδόνθη,
 Υἱὰς τ' ὀλομύοις, ἐλκηθείσας τε θύγατρας,
 Καὶ θαλάμοις κεραϊζομύοις, ἐν νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα παρὰ τὴν γαῖαν, ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 Ἐλκόμεναις τε νοοῖς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν,
 Αὐτὸν δὲ αἰὶ πύματόν με κύνες παρῶν τῶν θυρῶν
 Ὄμισαί ἐρύσωσαν, ἐπεὶ κέ τις ὄξει χαλκῷ
 Τύχας ἢ ἐβδύων, ῥέτρων ἐκ θυμὸν ἔληται.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πολίον τε κέρη πολίον τε γήμεον,
 Αἰδῶ τ' αἰχμύοις κύνες κλαμύοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ οἴκισον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦρ' ὄφρων πολιάς δ' ἄρ' ἀνὰ τείχας ἔλκετο χερσὶ,
 Τίμων ἐκ κεφαλῆς, ἔδ' ἔκλει θυμὸν ἔπειθεν.

ὄντων οὖν σοι παμπόλων ἰσχυραδειγμάτων παρὰ τῆς, ἐ-
 νοήθη τὸν θάνατον ἐκ ὀλίγου ἀπαλλάττειν μεγάλων καὶ
 χαλεπῶν κακῶν, ὧν, εἰ ἐπέειψαν, πῶς αὖ ἐπειράθησαν,
 ἀφαιδόμενος τῆς τῆς λόγου ἀμετείας, παρὰ λείπον, δ' ἄρ' ἄρ'
 αὖτις τοῖς εἰρημύοις, παρὰ δὲ μὴ δεινὴν πέρα τῆς φουκαδὸς καὶ
 μετείου, παρὰ δὲ ἀπορακτὰ πένθη καὶ θρήνοις ἀγνεῖς ἐκ-
 βέπεσται. ὁ γὰρ μὴ δὲ αὐτὸν κακῶς παρὰ τῆς, ὁ μὲν Κρονί-
 τω φησὶν οὐ μικρὸν εἶ) κρύφισμα παρὰ τῆς τύχας, ἐγὼ δὲ
 δὴ εἶποιμι φάρμακον ἄγνοιας εἶ) μέγιστον. ὁ γὰρ φιλεῖν τὸν
 μετὰ ἀλλὰ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ φέρειν, οὐκ ἐν τῷ λυπεῖν ἑαυτοῦ ἐστίν,
 ἀλλ' ἐν τῷ ἀγαπᾶμενον ἀφελῆν. ὠφέλεια δὲ ἐστὶ τοῖς
 ἀφρημύοις, ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ μνήμησι μὴ. ὁ δὲ εἰς γὰρ ἀ-
 γαθὸς ἀξίος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαίνων ὁ δὲ πένθους,
 ἀλλὰ μνήμησι δὲ κλεοῦς. ὁ δὲ δακρύων ἐπωδιδύων ἀλλ'
 ἀξίον ἀπαρῶν, εἶγε ὁ μετὰ ἀλλὰ γὰρ θεοῖσι βίον με-
 τεῖληθεν, ἀπαλλαγὴς τῆς τῆς σώματος λαβείας, καὶ τῆς ἀ-
 βύτων ἕνεκα τῆς τῆς φροντίδων τε καὶ συμφορῶν, ἀς ἀνάγκη
 τῆς εἰληχότας τῆς τῆς βίον ὑπομῆναι, ἕως δὲ ἐκπλήσωσι
 τῆς ὀπικλωθέντα τῆς τῆς βίον ὄν ἔδωκεν ἡμῖν ἢ φύσις οὐκ εἰς
 ἀπομῆσιν τῆς τῆς χρόνον, ἀλλὰ καὶ ἕκαστον ἀπένειμε τῆς μετὰ ἀλλὰ
 καὶ τῆς τῆς εἰμύοις νόμοις, δὲ τῆς τῆς φρονουῦτας, ἐπι τοῖς
 ἀποδησικῶν οὐ γὰρ πέρα τοῦ φουκαδὸς καὶ μετείου τῆς παρὰ
 πῶ ψυχῆ λυπῆς, εἰς ἀπορακτὰ καὶ βαρβαρικά πένθη
 παρὰ βέπεσται καὶ τῆς, ὅσων πολλοῖς ἡδὴ σμῆθη, παρὰ
 μῆναι, ὡς παρὰ ἀπώσασται τὰ πένθη, κακχυρομύοις τε-
 λῶ τῆσιν τὸν βίον, καὶ ἐν τοῖς πένθους τῆς κακχυρομύοις
 νος παρὰ μετὰ λαβεῖν ἅμα τῆς τε ἀναρῶν, καὶ τῆς ἐκ τῆς
 ἀλογισίας κακῶν συκνηδύοις ἀλλοῖς ὡς τῆς ἐπιφρονέον-
 ται ὁ Ομηρικόν,

Μυρομύοις ὅ ποῖσι μέλας ἐπιπασσῆς ἦλθε.
 δὲ καὶ πολλάκις ἀλλοῖς παρὰ ἀφ' ἀλέγασται γὰρ, τί δαί-
 παυσόμεθα ποτε λυπομύοι; ἢ ἀφ' ἀπαύσῳ συμφορῆς
 σμῆσόμεθα μέγιστον πῶς τοῦ βίου; ὁ μὲν γὰρ δὴ ἀτελεῖ-
 τῆσιν νομῆσιν ὁ πένθος, ἀλλοῖς ἐστὶν ἐχάτης καὶ τοῖς γὰρ ὄραν-
 τας ὡς καὶ οἱ βαρυλυπώτατοι καὶ πολυπένθητατοι παρὰ
 τῆσιν πολλάκις γίνονται ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ ἐν οἷς ἔδυ-
 γέροντος σφόδρα μνήμασιν ἀνομύοις καὶ φρονο-
 πύοις, λαμπαρῶς ἀλλοῖς σμῆσανται μὲ μού-
 σουργῶν καὶ τῆς ἀλλης ἀφ' ἀχόσῳ. μεμνήσῳ οὖν ἐστὶ
 ὁ οὕτως ὑπολαμβάνειν παρὰ ἀμόνον ἔξῃ τῆς πένθος.

A *Prætereā miserare tuum, dum vivo, parentem
 Me miserum, in senii Iupiter quem limine durus
 Averso perimet fato, mala plurima passum.
 Occidi postquam natos, natasq; videre
 Raptari, excindi thalamos, duræq; misellos
 Allidi infantes terra me cernere adegit
 Excidio in patriæ diro, mea deniq; membra
 Postremi, cum quis iactu, vel comminus ictu
 Infelici anima gelidos exsoluerit artus,
 In primis foribus raptabit sæua canum vis.
 Id verò nimis est homini miserabile visu,
 Cum canum caput, & canum mentum atq; pudenda
 Occisi fœdare canes senis aspiciendum est.
 Sic ait euellens manibus de vertice canos
 Longæuis. mentem sermo tamen Hectoris iste
 Non flexit. --*

C *Cum itaque habeas exempla permulta huius rei,
 intelligere debes morte non paucos à magnis fu-
 iffe ac difficilibus seruatos calamitatibus, in quas
 omnino deueniendum ipsis fuerat, si vixissent.
 quæ ego exempla, ne nimium extendatur ora-
 tio, contentus his quæ retuli, omitto: sufficienti-
 bus demonstrare, non debere nos ultra quàm na-
 tura & mediocritas ferunt, ad inanes luctus & de-
 generes eiulatus exorbitare. Crantor ait, Vacare
 culpa in calamitatibus maximum esse solatium.
 Ego ad liberandos dolore animos habere id vim
 vel maximam dicere non vereor. Ad hæc, ama-
 re & bene velle ei, qui mortuus est, non in hoc
 positum est vt tibi ipsi dolorem inferas, sed vt di-
 lecto aliqua commodis ratione, quod præstiteris,
 si eum bona memoria honoraueris. Nemo enim
 bonus lamentis, sed hymnis dignus est & lauda-
 tionibus: non luctu, sed honorifica recordatione:
 neque lacrymis à dolore extortis, sed primitiis
 quibusdam scitis. siquidem is qui inter mortales
 esse desit, diuiniore cuiusdam vitæ factus est
 confors, liberatus seruitute corporis, & ærumno-
 sis istis sollicitudinibus atque casibus, quos necessò
 est vt perferant quibus mortalis hæc vita obtigit,
 donec conficiant fato destinatum ipsis vitæ curri-
 culum. quam quidem vitam nobis natura non vt
 perpetuam possessionem concessit, sed pro fati
 legibus vnicuique certa ratione attribuit. Qui er-
 go sana sunt mente, non debent amplius quàm
 natura & mediocritas postulant, animo in luctus
 inutiles & barbaricos efferri, idque expectare,
 quod multis euenit, vt prius ærumnosæ vitæ suæ
 finem, quàm lugendi, faciant, inq; lugubri (quem
 propter alios ceperunt) habitu, infelici sepulturæ
 ipsi mandentur: eaque obruantur simul & mæro-
 res isti, & mala quæ sua sibi parauerunt impru-
 dentia. de quibus Homericum illud commodè
 vsurpari possit:*

Hos lamentantes atra nox obruit umbra.
F Proinde in tali re sæpe nos ipsos ita compellemus:
 quid igitur faciemus? an per omne vitæ tēpus mi-
 feræ contemti tempus prorogabimus? an potiùs
 lugendi aliquando finem faciemus? Nam infinitū
 velle luctū facere, extremæ est insanie. cum vide-
 mus qui in summo grauissimoq; fuerunt mærore,
 sæpissimè fuisse temporis progressu adeò demiti-
 gatos, vt apud monimenta, quæ sine acerbo eiula-
 tu & pectoris planctu antè non visabant, iam con-
 iuuia musicis aliisque ad lætitiā excitandā fa-
 cientibus rebus adhibitis celebrarent. Insani er-
 go est, secum statuere velle se in luctu perseverare.

(ὡς Φησιν Εὐριπίδης) [τὰ χεῖματα οὐκ ἴδια κέκτηνται
 βροτοί, ἀλλ' ἀπλῶς τ' ἀνθρώπων ἐσθλόν. δὲ καὶ ἐπὶ πόμ-
 των λέγειν χρὴ, Τὰ τῶν θεῶν ἔχοντες ἐπιμελούμεθα. Ὅταν
 ὀχρῶσθε, αὐτὰ ἀφαιρούμεν πάλιν.] οὐ δὲ οὖν διεφορεῖν
 εἰ αἰ εἴρησαν ἡμῖν πρὸς ὀλίγον ταῦτα ἀπαιτῶσιν. ἐσθλὸν γὰρ
 οἱ βαπτίζονται (κατὰ τὸ εἰώθαι μὲν λέγειν πολλάκις) ἀπαι-
 τήματα θεῶν, διεχραίνουσι δὲ ἐπὶ τῇ ἀποδοτέῃ, εἰ μὲν
 ἀγνωμονῶσι. πρὸς γὰρ τὸς οὐκ ἀμύρως ἀποδιδόντες εἰ-
 χύτως ἂν τις εἴποι, Ἐπελάθου ὅτι ταῦτ' ἔλαβες ἐπὶ τῷ
 ἀποδοτέῃ, τὸ δὲ πρὸς τοῖς θεοῖς ἀπασὶ συμβέβηκεν. ἔχοντες
 γὰρ τὸ ζῶν, ὡς τὸν ἄνθρωπον θεοῖς εἰσάγειν, καὶ τὸ
 τὸ χρόνος ἐσθλὸν ἐστὶν ὡς οὐρανός τ' ἀποδοτέως, ὡς τὸν ἐσθλὸν
 τοῖς βαπτίζουσιν τ' ἴσθαι θεμάτων, ἀλλ' ἀδελφὸν ποτε ὁδοῖς
 ἀπαιτήσιν. ὁ οὖν ἢ αὐτὸς μελλῶν ἀποθνήσκειν, ἢ τέκνων ἀπο-
 θανόντων ἑσθλὰ φρονεῖν, πῶς οὐ κατὰ φαιδρῶς ἐπιλέλη-
 σαι ὅτι καὶ αὐτὸς ἀνθρώπος ἐστὶ, καὶ τὰ τέκνα θνητὰ ἐγγί-
 σεν; οὐ γὰρ ἐστὶ φρένας ἔχοντες ἀνθρώπου ἀγνοεῖν ὅτι ὁ ἀνθρώ-
 πος ζῶν ἐστὶ θνητὸν, οὐδὲ ὅτι γένηται εἰς τὸ ἀποθάνειν. εἰ γὰρ
 ἢ Νιόβη, καὶ τὸς μύθοις, πρὸς χεῖρον εἴχετι τὴν ἑσθλὴν
 ταῦτι, ὅτι οὐκ αἰετὰ λείπονται βίῳ, βλαστῶν τέκνων βελ-
 λούσα, γλυκερὸν φάος ὄρωσα τελευτήσιν, οὐκ αἰετῶς ἐ-
 διεχραίνουσι ὡς καὶ τὸ ζῶν ἐθέλειν ἐκλιπεῖν, ἀλλὰ τὸ μέγεθος
 τῆς συμφορῆς καὶ τὸς θεοῖς ἐπικαλεῖσθαι, ἀσπασθῆναι αὐ-
 τῶν ἡμέρας πρὸς ἀπώλειαν τῶν χαλεπωτάτων. δὴ
 ἐστὶ τῶν Δελφικῶν γραμμάτων τὰ μάλιστα ἀναγκαστῆρα
 πρὸς τὸ βίον, ὅτι γινώσκουσι καὶ τὸ Μηνδὲν ἀγῶν. ἐκ τῶν τῶν
 γὰρ ἦρτηται καὶ τὰ λοιπὰ πόματα. ταῦτα δὲ ἐστὶν ἀλλήλοισι σύμ-
 φωνα καὶ συμφερά, καὶ δὲ τὰ τέσσαρα γὰρ τερον εἶοικε δηλοῦν καὶ
 διώματι. ἐντε γὰρ τῶν γινώσκουσι ἑαυτὸν, πρὸς χεῖρον τὸ μὴ εἶναι
 ἀγῶν, καὶ ἐπὶ τῶν, ὅτι γινώσκουσι ἑαυτὸν δὲ καὶ μὴ τῶν φη-
 σιν ὁ Ἴων οὕτως,

Τὸ γὰρ ἴσαστον, ποτ' ἔπος μὲν οὐ μέγα,
 Ἔργον δὲ ὅσον Ζεὺς μόνος ἐτίθεισά τε θεῶν.

ὁ δὲ Πίνδαρος, [Σοφοὶ δὲ (φησὶ) καὶ τὸ μὴ εἶναι ἀγῶν ἔπος
 ἀμύθησαν πρὸς αὐτὸς. ταῦτα οὖν ἐστὶν ἀφαιρούμενα πρὸς
 ὀχρῶσθαι τὸ ἀνθρώπου, πρὸς πόματα τὰ τῶν βίου πρὸς
 γὰρ ἄρδως ἐφαρμόζειν διωθήσεται, καὶ φέρεται αὐτὰ
 δεξιῶς, εἰς τὴν αὐτῆ φύσιν ἀφορῶν, καὶ εἰς τὸ μὴ πέρεται τῶν
 πρὸς αὐτὸν ἐν τοῖς πρὸς ἀπώλειαν ἢ ἀφαιρούσθαι πρὸς
 ἀλαζονείαν, ἢ ταπεινοῦσθαι, καὶ κατὰ πείθειν πρὸς οἴκους καὶ
 ὀλοφύρματα ἀλλὰ τῶν τῶν ψυχῆς ἀδένειδον, καὶ τὸ ἐμφυόμε-
 νον ἡμῖν τῶν θανάτου φόβον, πρὸς τῶν ἀγνοῖται τῶν εἰωθῶτων
 ἐν τῶν βίῳ συμβαίνειν, καὶ τῶν τῶν ἀνάγκης ἢ πρὸς φρονήσεως
 μοῖραν. καλῶς δὲ οἱ Πυθαγόρειοι παρακελεύσαντο,
 λέγοντες,

Ὅσα δὲ δαμονίησι τύχαις βροτοὶ ἀλλεῖ ἔχουσιν,
 Ὡς ἀνὰ μοῖραν ἔχουσιν, ταῦτι εἴχε, μηδὲ ἀγῶν κτεῖ.

καὶ ὁ βασιλικὸς Αἰσχύλος,
 Ἀνδρῶν γὰρ ἐστὶν ἐσθλῶν τε καὶ σφῶν,
 Ἐν τοῖς κακίῃσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

καὶ ὁ Εὐριπίδης,
 Ὅς τις δὲ ἀνάγκη συγκεχώρηκεν βροτῶν,
 Σόφος τῶν ἡμῖν, καὶ τὰ τῶν ἐπίσταται.

καὶ οἱ ἄλλοις,
 Τὰ πρὸς πείθειν δὲ ὅς τις δὲ φέρεται βροτῶν,

A vt est apud Euripidem,
 Non propriae sunt, quas homines tenent, opes:
 sed in vniuersum nihil homo possidet proprium.
 ac de singulis vsurpare hoc licet,
 Res procuramus à Diis nobis creditas,
 Arbitrio repossunt illi quas suo.

Quapropter iniquius ferre non debemus, si repe-
 tunt quorum nobis exigui temporis vsuram con-
 cesserant. quando ne mensarii quidem, nisi ani-
 mum prauum gerant, indignantur vbi apud eos
 deposita fors repossitur. & non promptè reddenti
 dicere possis haud iniuria, Oblitusne es ea te hoc
 conditione accepisse, vt redderes? Idem verò om-
 nibus vsu venit hominibus. Vita nobis contigit,
 diis eam apud nos fatali deponentibus necessitu-
 dine, neq; certus est definitus terminus ad quem
 reddendum illud sit depositum: sicut ne mensarii
 quidem scire possunt, quando repossenda sit a-
 pud eos deposita fors. Qui ergo vel ipse moritu-
 rus, vel liberis morientibus nimis indignatur,
 nonne perspicuum est eum oblitum esse morta-
 lem se natum fuisse, & mortales genuisse liberos?
 neque enim sani est hominis, ignorare hominem
 animal esse mortale, & ad hoc natum vt moriatur.
 Itaque si, vt in fabulis est, Niobe hanc sententiam
 in promptu habuisset, quod

Non semper flore liberum
 Vitaq; cursu prospero
 Onusta suauis solis intuens in bar,

moritura esset: nunquam profectò eò indignatio-
 nis prolapsa fuisset, vt & vitam cuperet abiicere
 ob calamitatis molem, & deos precaretur vt se
 ad quamuis grauissimam perniciem abripe-
 rent. Duæ sunt Delphis inscriptæ sententiæ, ma-
 ximè ad vitæ humanæ vsu necessaria, Nosce
 teipsum, & Ne quid nimis. Ex his dependent
 reliqua omnia: ipsa autem inter se concinunt,
 alterumque alterius videtur vim declarare, alte-
 rumque vicissim in altero inest. Itaque Ion sic de
 his cecinit:

Breuis est, Teipsum fac noris, sententia:
 Præstare solus rem sed nouit Iuppiter.

& Pindarus:
 Sapientes hanc vocem, Ne quid nimis,
 Affatim collaudauerunt.

Hæc ergo aliquis animo infixæ tenens tanquam
 Apollinis Pythii oracula, facillè se ad omnes quas
 fert vita res accommodare poterit, easq; dextrè
 ferre, cum in suam intuens naturam, tum operam
 dans vt ne ampliùs quàm conuenit vel arrogan-
 tia efferatur ob fortunæ euenta, vel animum ab-
 iiciat, inque luctus & eiulatus, ob fortunæ vel a-
 nimi potiùs imbecillitatem, nobisque insitum
 mortis metum, profectum ab ignoratione eorum
 quæ nobis in vita necessitatis fatiue decreto con-
 tingere solent. Egregium est Pythagoreorum præ-
 ceptum:

Iniungent diuina tibi quos fata dolores,
 Hos, vt vt eueniant, animo fer leniter aquo.

& tragicus Æschylus:
 Virtute præditorum est, & sapientium,

F Non succensere in rebus aduersis deo.
 & Euripides:
 Necessitati qui cedit mortalium,
 Sapiens apud nos, & diuorum gnarus est.

& alibi:
 Euenta quisquis rectè fert mortalium,

Mihi modestus is videtur, & optimus.

At plerique omnia vituperant, & quidquid eis prater spem euenit, existimant malignitate fortunæ ac geniorum accidere: itaque ad omnes casus eiulant & ingemiscunt, ac de suæ queruntur aduersitate fortunæ. quibus hoc dicto occurrere non ineptè liceat,

Non tibi deus nocet, sed ipse tu tibi

officis, & tua malè instituti vecordia. Hæc scilicet falsa & fallax opinio facit ut quoduis mortis genus incusent. Moritur aliquis in peregrinatione, cum gemitu hæc adferunt:

Ah miser, haud illi genitor, venerandaq; mater
Compressere oculos. --

Moritur in patria, & apud parentes: lamentantur quòd è manibus abreptus nihil præter sui luctum iis reliquerit. Moritur silens, neque vlla de re mandauit quicquam, inter plorandum proferunt hoc:

-- neq; te suprema voce monentem

Audiuì, semper quæ condita mente tenerem.

Si collocatus ante excessum fuit, extremam eam vocem veluti alimentum doloris semper habent in promptu. Tollitur cita morte: deplorantes dicunt eum esse abreptum. tollitur lenta morte: quiritantur excarnificatum contabuisse. deniq; nunquam deest præscriptio luctus & lamentationes excitandi. Hæc poète introducere. primusq; adeò Homerus, ita canens:

Vt genitor nati lamentans concremat ossa

Sponsi, qui infando miseros mærore parentes

Affecit. -- atque hæc quidem an rectè deplorantur, nondum liquet. Vide autem quid adiciat,

Vnicus in senio natus, magnasq; parentum

Possessurus opes. --

Quis autem nouit, an deus paterna quadam prudentia & procuratione humani generis, cernens quæ euentura essent, non nullos immatura morte tollat? ut nihil iis accidisse sentiendum sit, quod fuerit abominandum.

Graue est nihil enim homini quod fert necessitas:

siue adeò id præcedente ratiocinatione cõtingat, siue consequatur. multiq; matura morte calamitatibus grauioribus subtracti sunt. & vtile fuit quibusdam ut ne nascerentur quidem: aliis ut nati illicò extinguerentur: aliis ut aliquantisper viuerent, aliis ut in vigore ætatis morerentur. Hæc ergo omnia mortis genera boni sunt consulenda, cum sciamus fatum esse inuitabile. estq; hominis probè instituti præmeditatum esse quòd qui videntur ante tempus naturæ debitum perfoluisse, exiguo nos tempore præcesserunt: cum vel longissimum tempus exiguum punctiq; instar sit, si eam infinita æternitate comparetur. & quòd multi eorum qui luctui indulgissent, paulò post subsecuti sunt eos quos luxerant, cum nullam ex luctu percepissent vtilitatē, sed sponte sua miseris sese afflictassent inanibus. iam cum peregrinationi in hac vita nostra breuissimum tempus sit præscriptum, non debemus profectò in squalidis luctibus infelicissimoq; mærore nosmetipsos doloribus conficere, corporaque nostra doloribus diuturnis excruciare: sed conari potius, ut humaniorem sectemur melioremque viuenti rationem, iisque studiosè nos adiungamus hominibus, non qui se luctus nostri socios præbeant, eumque adulando excitent,

A Αἴσιος εἶσθε σωθῆναι τέ μοι δοκεῖ.

οἷ ὃ πολλοὶ πῶλύτα κατὰ μέμφομαι, καὶ πῶλύτα τὰ πῶλύτα ἐλπίδας αὐτοῖς συμβεβηκότα, ἔξ ἐπιρείας τύχης καὶ δαμόνων γίνεσθαι νομίζουσι. δὴ καὶ ὅτι πᾶσιν ὀδύρονται, γέροντες, καὶ τὴν αὐτῶν ἀτυχίαν ἀπώμενοι. πρὸς οὓς ἄποτρυχῶν αὐτοῖς εἶποι,

Θεὸς δὲ σοὶ πῆμ' ὁσδὲν, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῶν,

σοὶ σοὶ, καὶ ἡ Δία τὴν ἀπαιδυσίαν ἄνοια καὶ πῶλύτα φροσύνη. καὶ Δία αὐτίκω γούτ' ἤδη πατημένω, καὶ ψευδῆ δόξαν, πῶλύτα κατὰ μέμφομαι θάνατον. εἰ μὴ γὰρ εἰς ἀποδημία τις ὦν

B ἀποθάνη, γέρονσιν, ὅπι λέρωντες,

Δύσμορος, ἔδ' ἄρα τὰ γὰρ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ

Ὅσοι κατὰ ἰρήσοισιν. εἰ μὴ δὲ ὅτι τῆς οἰκίας πατρίδος, παρόντων τῶν γυνέων, ὀδύρονται, ὡς ἔξ ἀρπαγέντες ἐκ τῆς χειρῶν, καὶ τὴν αὐτῶν ὀδυῖν αὐτοῖς ἀφέντες, εἰ μὴ δὲ ἀφωτος, μηδὲν πρὸς οὐρανὸν ἀειμηνεὸς, κλαίοντες λέρωνται,

Οὐδέ τι μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος ἔτεκεν αἰεὶ

Μεμνήμεν. εἰ μὴ πρὸς οὐρανὸν πᾶσι, ποτ' αἰεὶ πρὸς ἔργον ἔρχοισιν, ὡς πρὸς ἄεκαυμα τῆς λύπης. ἐδὴ ταχέως, ὀδύρονται, λέρωντες, ἀηρηπάσθη εἰ μὴ μακρῶς, μέμφομαι ὅτι

C κατὰ φθνήσας καὶ ἡμυρηθείς ἀπέθανε. πᾶσα πρὸς φασὶς ἰσχυρῶς ὅτι τῆς λύπης καὶ τῆς ἀφύπνου σιωπῆς ταῦτα δὲ ἐκίνησαν οἱ ποιηταὶ, καὶ μέγιστα τῶν ὀδύρων Ὀμηροῦς, λέγων,

Ὡς ὃ πατὴρ ἔξ παιδὸς ὀδύρεται ὄρεα χεῖρων

Νυμφίε, ὅστε θανὼν δειλοῖς ἀκαχῆσσι τοκῆας,

Ἀρρήτων ὃ τοκεῖσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκε.

καὶ ταῦτα μὴ οὐπω δηλῶν εἰ δὴ ταχέως ὀδύρεται. ἀλλ' ὄρεα ὅδε ἔξης,

Μεμῶος, τηλύγετος, πολλοῖσιν ὅπι κτεάτεσι.

D τίς γὰρ οἶδεν εἰ ὁ θεὸς πατερικῶς πρὸς οὐρανὸν, καὶ κηδόμενος τοῦ ἀνδρῶπιου γένους, πρὸς οὐρανὸν τὰ μέλλοντα συμβεβηκότα, πρὸς ἄγαθον ἡνάσσει ἐκ τοῦ ζῆτι ἀώρου; ὅθεν ὁσδὲν φασὶν νομίζουσι αὐτοῖς πάθειν. οὐδὲν γὰρ δεινὸν τῆς ἀναγκῆς βροτοῖς, οὔτε τῆς κατὰ πρὸς οὐρανὸν λόγον συμβεβηκότων, οὔτε τῆς κατὰ ἐπιχρυσύθησιν, καὶ ὅτι οἱ πλείστοι θάνατον πρὸς ἄλλων δις χειρῶν μειζόνων γίνονται, καὶ ὅτι τοῖς μὴ ὁσδὲν ἡμέραν σιωπῆς φερε, τοῖς δὲ ἄμα τὰ ἡμέραν, ἀποθάνειν, τοῖς δὲ πρὸς οὐρανὸν ὅπι μικρὸν, τοῖς δὲ ἀκμαῖσι. πρὸς πῶλύτα δὴ τοῦ τοῖς θανάτοις ἐλαφρῶς εκτεῖν,

E εἰδότες ὅτι τὴν μοῖραν ὅδε ἐστὶν ἐκφυγεῖν. πεπαυμένω δὲ ὅστιν ἀνδρῶπιον πρὸς οὐρανὸν φερε, ὅστιν βραχυχρόνον πρὸς οὐρανὸν ἡμᾶς οἱ δοκῶντες ἀώροι τοῦ ζῆτι ἐστὶν ἡμέραν. καὶ γὰρ ὁ μακρότατος βίος ὀλίγος ὅστιν καὶ σιγήματος πρὸς τὸν ἀπειρον αἰῶνα, καὶ ὅτι πολλοὶ τῶν ὅπι πλέον πενήθσαντων, μετ' οὐ πολὺ τοῖς ἄλλοις κατὰ οὐρανὸν ἐπιχρυσύθησιν, ὁσδὲν ἐκ τοῦ πένθους ὄφελος πρὸς οὐρανὸν ἀφίκοι, μέγιστον δὲ αὐτοῖς κατὰ οὐρανὸν τοῖς κακῶν καὶ βραχυτάτου δὲ τοῦ τῆς ἐπιδημίας ὄντος ἐπὶ τῆς βίω χρόνου, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀνχμηραῖς λύπης, οὐδὲ

F ἐπὶ τῆς κακῶν ἀμνηστῶν πένθους ἀφίκοι εἰ αὐτοῖς δεῖ, τῆς ὀδυῖας καὶ τῆς πρὸ σώματος ἀκρίας πρὸς οὐρανὸν ἀφίκοι, ἀλλὰ μεταβάλλειν ὅπι ὁ κρείσσον καὶ ἀνδρῶπιώτερον πειρωμένοι, καὶ σπουδαζόντες ἐπιχρυσύθησιν, ἀνδρῶσι μὴ τοῖς συλλυπημένοι, καὶ διεγερτοῖς τὰ πένθη ἔξ ἐκτακίαν,

ἀλλὰ πῶς ἀφαιρουμένοις τὰς λύπας ἀφ' ἧς ἡμετέρας καὶ
σεμνῆς παρηγορίας, ἐπακούοντας καὶ ἔχοντας ἐν ἡμῶν Ὀμηρι-
κῶν τῶν ἔπος, ὅπως ὁ Ἐκτωρ πρὸς τὸν Ἀνδρομάχην, ἀπὸ
παρηγορῶν αὐτῶν εἶπεν ὡς,

Δαιμονίη, μή μοι ἡλίω ἀκαχίζο θυμῶ.
Οὐ γὰρ ἔτι με ἔσθ' ἄσπασιν αἴθρ' αἰδὶ πρὸς ἰάφει.
Μοῖραν δὲ οὐ πῖνα φημί πεφυγμένον ἐμυδρῶν ἀδρανῶν,
Οὐ κακὸν ὅσθ' ἐμὴν ἐσθλὸν, ἐπὶ τὰ πρῶτα γήθηται.

Ταῦτ' αὖτ' ἰδὼν μοῖραν ἐν ἄλλοις ὁ ποιητὴς φησὶ,

Γεινομένην ἐπένησε λίνω ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Ταῦτα πρὸς Ἀθανοίας λαβόντες, τὸ ἀποφάκτε καὶ κενὴς ἀ-
παλαγησόμεθα βαρυπειθίας, ὀλίγου δὲ πῶν τὰ πασι τοῦ
μετὰ τὸν χρόνον τὸ ζῶντος ὄντος. Φειστέον οὖν ὅπως βίημον τε καὶ
ἀπαρενόχλητον τῶν τῶν πενήθης λύπαις ἀφ' ἧς γὰρ ἡμετέρας
τῶν πένθους πρὸς ἄσπασιν μετέμνηται, καὶ τὸ σάμαθς ἐπιμνήσας
φροντίσαντες, καὶ τὸ συμβουλιώτων ἡμῶν σωτηρίας. καλὸν δὲ καὶ
μεμνησθαι τῶν λόγων οἷς καὶ ὁ εἰκὸς ἐξηγησάμεθα ποτε
πρὸς συγγενεῖς ἢ φίλους ἐν ταῖς πρὸς ἀπληθείαις ἡμετέρας
συμφοραῖς, πρὸς ἀμυδρῶν καὶ πείθοντες τὰ κριὰ τῶ βίου
συμπλώμαθς κριὰς φέρειν, καὶ τὰ ἀνδρῶν ἀνδρῶν
πίνως, καὶ μὴ πῶς μὴ ἄλλοις ἐπαρκεῖν πρὸς ἡμετέρας διω-
σθαι, ἐαυτοῖς δὲ μηδὲν ὀφείλεις εἶναι τῶ τῶτων ἡμετέρας, μηδὲ
ὁ δὲ γὰρ τὸ ψυχῆς ἀποθεραπείαν παιωνείας λῆρου φαρ-
μακείας. ὡς πρὸς μᾶλλον ἢ ἡμετέρας ἀναβολῆς δεῖ ποιεῖ-
σθαι. καὶ τοῖς τῶ ἀποθεραπείαν ἀμολιερῶν ἀπὸς φησὶ παλαι-

ειν, ὁ κυκλῶν τῶ πρὸς πᾶσιν ἔπος, πολὺ δὲ οἶμα μάλ-
λον τὸ πρὸς ἀμολιερῶν τὰ τὸ ψυχῆς ἀρθεῖν ἀπὸς καὶ δυσά-
πηθας πρὸς τὸ ἐπιόνθς χρόνον. ἀποβλέπειν δὲ καὶ πρὸς τὸς
βίηθας καὶ μεγαλοφρονίας τὸς ἐπὶ πῶς ἡμετέρας ἡμετέρας θά-
νάτους πρὸς ἡμετέρας ἀποθεραπείας, Ἀναξαγόραν τὸν Κλαζομένιον,
καὶ Δημοσθένιον τὸν Ἀθηνῶν, καὶ Δίωνα τὸν Συρρακῆσιον, καὶ
τὸν βασιλέα Ἀντίγονον, καὶ συγγενεῖς ἄλλοις τῶ παλαιῶν καὶ τῶ
καθ' ἡμᾶς. τῶ γὰρ Ἀναξαγόραν παρειλήφαμεν (ὡς
φασὶ) φυσιολογῶντα καὶ ἀφ' ἧς ἡμετέρας τοῖς γνώμοις, ἀ-
κρῶστα πρὸς τῶ ἀναγείλαντων αὐτῶν πρὸς τὸν ἦν
πλάττω, μικρὸν ἐπιόνθς, πρὸς τὸς παρόνθς εἶπεν,
Ἡ δὲ ἰσὶ διητὸν ἐγνήθησ' ἦν. Περικλέα δὲ, τὸ καὶ Ὀλύμ-
πιον πρὸς ἀμολιερῶν ἀφ' ἧς τῶ πρὸς τὸν λόγον καὶ τῶ
σώμαθς πρὸς ἀμολιερῶν διώμαθς, πρὸς ἀμολιερῶν ἀμολιερῶν
αὐτῶ τὸς ἡμετέρας μετελλάχεται τὸν βίον, Πάραλον τε καὶ Ζαί-
ηππον (ὡς φησὶ Πρωταγόρας) εἶπεν οὕτως, Τῶν γὰρ ἡμετέρας
νεύμαθς ὄντων καὶ καλῶν, ἐν ἡμῶν τῶ πᾶσι ἡμετέρας ἡμετέρας
σποθάνοντων, ἡμετέρας ἀνέτην. ἡ δὲ τῶ γὰρ ἐχέτο. ὅς ἡς
πολλῶν ὄνθς καὶ πᾶσιν ἡμετέρας εἰς ἡμετέρας καὶ αἰωδύ-
νῶν, καὶ τῶ ἐν τοῖς πολλοῖς δόξαν. πᾶς γὰρ ἡμῶν ἡμῶν
τὰ εἰμὸς πένθς ἀμολιερῶν φέρειν, μεγαλοφρονία τε καὶ
ἀνδρείον ἐδοκεῖ εἶναι, καὶ εἰμὸς κρείσσων καὶ εἰμὸς τῶ
εἰμὸς ἐν τοῖς δὲ πρὸς ἀμολιερῶν ἀμολιερῶν. τοῦτον γὰρ ἡ-
θῶς μὲ τῶ πρὸς ἀμολιερῶν ἀμολιερῶν τῶ ἡμετέρας, οὐδὲν
ἡθῶν ἐστὶ φαινομένην καὶ ὁ πάτερον ἔθος καὶ λαχέμονοι-
θα δημηγορεῖν, βουλαῖς τε δὲ δέχονθς ἀγαθῶν, πρὸς τε

τὸν πόλεμον ἐπιπαροῦντα τὸς Ἀθηνῶν. Ξενοφών-
τα δὲ τὸν Σωκράτην ἡμετέρας ποτε, πρὸς τῶ ἀγγέ-
λων ἀπὸ τοῦ πολέμου πρὸς ἀμολιερῶν ὅτι ὁ ἡμετέρας Γρύλ-
λος ἀγωνίζομενος ἐτελεύτησε, πρὸς ἀμολιερῶν τὸν σέφαρον,

A sed qui generosa ac graui consolatione dolorem leniant. Et audire debemus, animoque tenere Homericam illa, quibus Hector Andromachæ respondet, eamque consolatur:

*Infelix, animum nimio ne confice luctu.
Nemo equidem iniussu poterit me occidere fati.
At fatum nemo mortali semine cretus
Euitare suum potuit bonus aut malus unquam.*

quod fatum alibi sic expressit:

Stamina neuit ei nascenti qualia Parca.

Hæc in animum nostrum inducentes, vano & inutili luctu superfedebimus, præsertim cum admodum breue superfit viuendi tempus. cui parcendum est, ne id lugubribus mœrorib. cõturbemus, & luctus insignia deponenda sunt, habendaque corporis ratio, & eorum qui nobiscum viuunt salutis. Conducit etiam memoria repetere, quibus aliquando rationibus vsi simus apud cognatos vel amicos in simili calamitate versantes, cum consolaremur eos & hortaremur vt communes vitæ casus communiter ferrent, ac humana humaniter. neque enim committere debemus, vt cum ad aliorum animos dolore leuandos fuerimus satis instructi, nobis nihil proficit istarum consolationum recordatio. Ergo partem animi quæ in dolore est, statim rationis remediis sanare conemur: cum in quauis re, quàm in vacuitate doloris querenda, commodiùs dilatio admittatur. Cùm enim tritum illud apud omnes dictum Dilatorem quacunque in re pronuntiet cum exitio conflictari: multo (opinor) magis hoc quadrabit in eum, qui animi molestis ac difficilibus perturbationibus amoliendis tempus prorogat. Intuendum est etiam in eorum exempla, qui generosè magnoque animo filiorum mortes placidi pertulerunt. quales sunt Anaxagoras Clazomenius, Demosthenes Atheniensis, Dio Syracusanus, rex Antigonus, compluresque alii qui vel maiorum vel nostra vixerunt memoria. De his Anaxagoram narrant cum rerum naturalium causas auditoribus explicaret, interque differendum de filii morte nuncium sermone cuiusdam acciperet, paululum oratione inhibita is qui vnà aderant dixisse, Sciebam filium me genuisse mortalem. Pericles, qui ob excellentem eloquentiæ & sapientiæ vim Olympius est vsurpatus, cùm filios suos ambos, Paralum videlicet & Xanthippum, inaudiuisset extremum diem obiuisse, qualem se gesserit, Protagoras his verbis exponit. Cùm filii, inquit, eius ætate florentes atque egregii intra nonum diem vita decessissent, casum illum absque luctu sustinuit. Erat enim animi tranquillitate instructus: vnde in singulos dies magna percipiebat emolumenta ad felicitatem, doloris vacuitatem, & parandam apud ciues gloriam. quicunque enim videbat eum suos casus ita obfirmata mente tolerare, magnanimum eum fortemque iudicabat, ac multo quàm ipse esset præstantiorem, probè sibi conscius suæ in tali re imbecillitatis: contra Periclem statim post acceptum de morte filiorum nuncium, nihilominus pro patriæ consuetudine, albisque indutum vestibibus verba ad concionem habuisse, bonorumque fuisse consiliorum principem, & Athenienses ad suscipiendum bellum animasse. Xenophontem Socraticum historiæ tradunt, cùm sacrificanti ipsi nuncium è bello allatum esset, Gryllum filium in pugna periisse, fertum capiti detraxisse,

C statim rationis remediis sanare conemur: cum in quauis re, quàm in vacuitate doloris querenda, commodiùs dilatio admittatur. Cùm enim tritum illud apud omnes dictum Dilatorem quacunque in re pronuntiet cum exitio conflictari: multo (opinor) magis hoc quadrabit in eum, qui animi molestis ac difficilibus perturbationibus amoliendis tempus prorogat. Intuendum est etiam in eorum exempla, qui generosè magnoque animo filiorum mortes placidi pertulerunt. quales sunt Anaxagoras Clazomenius, Demosthenes Atheniensis, Dio Syracusanus, rex Antigonus, compluresque alii qui vel maiorum vel nostra vixerunt memoria. De his Anaxagoram narrant cum rerum naturalium causas auditoribus explicaret, interque differendum de filii morte nuncium sermone cuiusdam acciperet, paululum oratione inhibita is qui vnà aderant dixisse, Sciebam filium me genuisse mortalem. Pericles, qui ob excellentem eloquentiæ & sapientiæ vim Olympius est vsurpatus, cùm filios suos ambos, Paralum videlicet & Xanthippum, inaudiuisset extremum diem obiuisse, qualem se gesserit, Protagoras his verbis exponit. Cùm filii, inquit, eius ætate florentes atque egregii intra nonum diem vita decessissent, casum illum absque luctu sustinuit. Erat enim animi tranquillitate instructus: vnde in singulos dies magna percipiebat emolumenta ad felicitatem, doloris vacuitatem, & parandam apud ciues gloriam. quicunque enim videbat eum suos casus ita obfirmata mente tolerare, magnanimum eum fortemque iudicabat, ac multo quàm ipse esset præstantiorem, probè sibi conscius suæ in tali re imbecillitatis: contra Periclem statim post acceptum de morte filiorum nuncium, nihilominus pro patriæ consuetudine, albisque indutum vestibibus verba ad concionem habuisse, bonorumque fuisse consiliorum principem, & Athenienses ad suscipiendum bellum animasse. Xenophontem Socraticum historiæ tradunt, cùm sacrificanti ipsi nuncium è bello allatum esset, Gryllum filium in pugna periisse, fertum capiti detraxisse,

D De his Anaxagoram narrant cum rerum naturalium causas auditoribus explicaret, interque differendum de filii morte nuncium sermone cuiusdam acciperet, paululum oratione inhibita is qui vnà aderant dixisse, Sciebam filium me genuisse mortalem. Pericles, qui ob excellentem eloquentiæ & sapientiæ vim Olympius est vsurpatus, cùm filios suos ambos, Paralum videlicet & Xanthippum, inaudiuisset extremum diem obiuisse, qualem se gesserit, Protagoras his verbis exponit. Cùm filii, inquit, eius ætate florentes atque egregii intra nonum diem vita decessissent, casum illum absque luctu sustinuit. Erat enim animi tranquillitate instructus: vnde in singulos dies magna percipiebat emolumenta ad felicitatem, doloris vacuitatem, & parandam apud ciues gloriam. quicunque enim videbat eum suos casus ita obfirmata mente tolerare, magnanimum eum fortemque iudicabat, ac multo quàm ipse esset præstantiorem, probè sibi conscius suæ in tali re imbecillitatis: contra Periclem statim post acceptum de morte filiorum nuncium, nihilominus pro patriæ consuetudine, albisque indutum vestibibus verba ad concionem habuisse, bonorumque fuisse consiliorum principem, & Athenienses ad suscipiendum bellum animasse. Xenophontem Socraticum historiæ tradunt, cùm sacrificanti ipsi nuncium è bello allatum esset, Gryllum filium in pugna periisse, fertum capiti detraxisse,

E Erat enim animi tranquillitate instructus: vnde in singulos dies magna percipiebat emolumenta ad felicitatem, doloris vacuitatem, & parandam apud ciues gloriam. quicunque enim videbat eum suos casus ita obfirmata mente tolerare, magnanimum eum fortemque iudicabat, ac multo quàm ipse esset præstantiorem, probè sibi conscius suæ in tali re imbecillitatis: contra Periclem statim post acceptum de morte filiorum nuncium, nihilominus pro patriæ consuetudine, albisque indutum vestibibus verba ad concionem habuisse, bonorumque fuisse consiliorum principem, & Athenienses ad suscipiendum bellum animasse. Xenophontem Socraticum historiæ tradunt, cùm sacrificanti ipsi nuncium è bello allatum esset, Gryllum filium in pugna periisse, fertum capiti detraxisse,

F bonorumque fuisse consiliorum principem, & Athenienses ad suscipiendum bellum animasse. Xenophontem Socraticum historiæ tradunt, cùm sacrificanti ipsi nuncium è bello allatum esset, Gryllum filium in pugna periisse, fertum capiti detraxisse,

& quoniam modo cecidisset perquisiuisse. cum-
 que responderetur, eum generose fortiterque prae-
 caeteris praeriantem, multis hostium interfectis oc-
 cubuisse: exiguo admodum temporis sumto in-
 teruallo, dum ratione motum animi compesce-
 ret, rursus imposita capiti corona reliquum sacri-
 ficii absoluisse, nunciisque hoc respondisse: Non
 ut immortalem, aut longaeuam filium meum red-
 derent, a diis postulavi: (cum incertum sit an hoc
 expediat) sed ut probum ac patriae amantem: cuius
 quidem nunc voti sum damnatus. Dio Syracusa-
 nus (ita enim accepimus) cum sederet consultan-
 darum rerum causa cum amicis, & domi tumultus
 magnaue vociferatio extitisset, sciscitatus
 quid causae esset, edoctusque, filium de tecto lapsum
 periisse, nihil consternatus, corpusculum mortui
 iussit tradi mulieribus ut id sicut consuetudines
 ferebant sepelirent: ipse autem deliberationem
 institutam prosecutus est. Hunc imitatus fertur
 Demosthenes orator, cum vnicam & delectissi-
 mam sibi filiam amisisset. qua de re Aeschines ita
 eum accusat: Septimo a morte filiae die, ante
 quam luctu defunctus esset, aut mortuae iusta per-
 soluisset, coronatus albatusque rem sacram fecit, le-
 gesque violauit improbus, vnica amissa filia, & quae
 prima eum patrem appellarat. Haec Aeschines ora-
 torio more protulit, cum vellet criminari Demo-
 sthenem: neque animaduertit se eum laudare po-
 tius, qui luctu reiecto studium in patriam suam
 miseratione domesticorum antiquius sese habere
 ostendit. Antigonus rex, ut accepimus, audita
 morte filii sui Alcyonei, qui in praelio cecidisset,
 constante animo in nuncios calamitatis intuens,
 paululumque vocem moratus, & vultu ad maestiti-
 am composito: O Alcyoneu, inquit, serius opinio-
 ne nostra occubuisti, adeo securè in hostes ir-
 tuens, & neque tuae salutis, neque nostrarum admoni-
 tionum rationem habens. Hos quidem viros ne-
 mo non admiratur ob animi magnitudinem atque
 praedicat: imitari autem facta eorum ob imbecilli-
 tatem male instituti animi non possunt. Cate-
 rum cum extent permulta in historiis & Graecis &
 Romanis exempla eorum qui praecclare & decen-
 ter mortes necessariorum tulerunt: quae ego retuli,
 sufficient puto ad permouendum te, ut omnium
 rerum molestissimam luctum deponas, superse-
 deasque inani, quae in eum nulla utilitate propo-
 sita insumitur, opera. Nam quod homines virtute
 praestantes, in prima aetate mortem obiuerint deo-
 rum, quibus cari erant, beneuolentia, & iam ante
 monui in superiore orationis nostrae parte, & nunc
 denuo quam breuissimè indicabo, testimonium
 ferens insigni huic Menandri dabo:

Iuuenis relinquit vitam, quem dii diligunt.

Sed fortassis, Apolloni carissime, ita nobis occur-
 res: fuit Apollonius meus fato ad hoc constitutus,
 oportuitque me vita defunctum ab ipso funerari.
 Fateor sanè ita naturam nostram, id est humanam,
 ferre. sed alia est ratio prouidentiae vniuersum gu-
 bernantis, & ordinis quo totus mundus est dispo-
 situs. Illi enim beatitatem nunc adepti filio tuo se-
 cundum naturam non conueniebat diutius quam
 praestitutus ei temporis ferebat terminus, in hac
 vita commorari: sed ita postulabat natura, ut hoc
 expleto fatale iter conficeret, reuocante eum iam
 ad se natura. Dices immatura morte abreptum
 esse: atqui eo felicior est, qui tot mala non senserit.

A *Ἐξετάζειν ἴνα ἔσπον ἐτελεύτησε τῷ ὁ ἀπαγγελλάντων ὅτι
 ἡμῶν ὄρεται, καὶ πολλοὶ τὸν πολεμίων ἀποκτείναντες, μι-
 κρὸν πομπῆως ἀφ᾽ ἡμῶν χεῖρον, καὶ τὰ λογισμῶν ὁ πάθος
 ὡς ἀκαταστάσια, ὅτι ἐμὸν πάλιν τὸ φέρον, ὅτι τελεῖν τὸ
 θυσιῶν, καὶ πρὸς τὸς ἀφ᾽ ἡμῶν εἰπεῖν, ὅτι θεοὶς ἡξάμιλλοι. [ὅτι
 ἀθάνατον ὁδὸν πολυχρόνιον ἡμέα μοι τὸ ἕπον (ὁ γὰρ ποιοῦτον
 ἀδελφὸν ὅτι συμφέροι) ἀγαθὸν ὅτι καὶ φιλόπατριον ὁ δὴ καὶ
 γέροντες.] Δίωνα ὅτι τὸν Συρρακίσιον σκευεδρόοντα μὲν τῷ
 φίλῳ, καὶ τὴν οἰκίαν θυρῶν ἡμοῦ καὶ μεγάλης κρα-
 γῆς, πυθόμενον τὴν αἰτίαν, καὶ ὁ συμβεβηκὸς ἀκούσαντα,*

B *ὅτι ὁ ἦος αὐτὸν περὶ τὸ τῆς τελευτῆς ἐτελεύτησεν, οὐδὲν ἐκ-
 πλαγῆτα, ὁ μὲν σωματικὸν κελεύσασα τὸ μεταλλάξασθαι
 τῆς ζωῆς ὡς ἀδουῶν πρὸς τὸ νόμιμον ταφῆναι, αὐτὸν δὲ
 πρὸς τὸν διεσκέπτετο μὴ ὡς ἀλιπεῖν. τῆς τὸν ζῆλωσιν λέγεται
 καὶ Δημοσθένι τὸ ῥήμα, τὴν μόνον καὶ ἀγαπητὴν ἀπι-
 λέσαντα θυγατέρα, πρὸς ἧς φησὶν Αἰσχίνης, κατηγγρέναι αὐτὸν
 ὄρεται, ταῦτα, [Ἐβδόμην δὲ ἡμέραν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς τε-
 λεύτησας, ὡρὴν πενήτησιν καὶ τὰ νομίζοντα ποιῆσαι, φε-
 ραιωσάμενος καὶ λακτικῶν ἐσθῆτων αἰαλασῶν, ἐβουλήθη καὶ
 παρῆνόμεναι, τὸ μόνον ὁ δὲ ἰσχυρὸς καὶ πρὸς τὴν αὐτὸν πατήρα
 ὡρῶν ποδοῦσαν ἀπολέσας.] ὅτι μὲν οὖν ῥητορικῶς ὡρῶν
 ἡμῶν αὐτὸν κατηγγρέναι, ταῦτα διεξήλθεν, ἀγνοῶν ὅτι ἀφ᾽
 ὅτων αὐτὸν ἐπαινεῖ, ὁ πενήτην παρῶσάμενον καὶ ὁ φιλόπα-
 τρι πρὸς τῆς τῷ ἀναγκῶν συμπαθείας ὅτι διεξήλθεν.*

A *ἰνῆρον ὅτι τὸν βασιλέα πυθόμενον τὴν Ἀλκωνοῦ τῆς ἡοῦ
 τελευτῆς ἐν ὡρῆσιν ἡμοῦ, μεγαλοφρονῶς τε πρὸς
 τὸς ἀπαγγελλάντας αὐτῶν τὴν συμφορὴν ἀπιδεῖν, καὶ μικρὸν
 ὅτι ἀφ᾽ ἡμῶν καὶ κατηφιάσαντα ὡρῶν πεῖν, ὁ Ἀλκωνοῦ δὲ
 ὅτι πρὸς μετήλλαξας τὸ βίον, οὕτως ἀφειδῶς ἐφορῶν
 πρὸς τὸς πολεμίους, καὶ ὅτι τὸ ἑαυτὸ σωτηρίας ἔτε τῷ ἐμῷ
 ὡρῶν φρονήτων. τῆς δὲ τῆς ἀφ᾽ ἡμῶν θαυμάσιον
 μὲν τῆς μεγαλοφρονῆς πρὸς τὸς ἀφ᾽ ἡμῶν, μιμνήσκου
 ὅτι τῷ ἔργον οὐ διώκται, ἀφ᾽ ἡμῶν τὴν ἀπιδεῖν
 οἰας ἀδελφῶν τὸ ψυχῆς πλὴν πολλῶν ὄντων ὡρῶν ἀφ᾽ ἡμῶν
 τῶν τῷ ἀφ᾽ ἡμῶν ἡμῶν ὡρῶν ἀφ᾽ ἡμῶν τὸ Ἑλλήνων
 καὶ τῆς Ῥωμαίων τῆς ἡμῶν καὶ καλῶς ἐπὶ τῶν τῶν ἀφ᾽ ἡμῶν
 καὶ τῶν τελευτῶν ἀφ᾽ ἡμῶν, ἀποχρῆσαι τὰ εἰρημῶν
 πρὸς τὸ ἀποθεῖν τὸ πρῶτον ἀφ᾽ ἡμῶν πένθος καὶ τὸ ἐν
 τῶν πρὸς ὅτι ἡμῶν ματαμοποιίας. ὅτι γὰρ οἱ τῶν ἀφ᾽ ἡμῶν
 πρὸς τὸς ἀφ᾽ ἡμῶν ὡς ἡοφίλοι νεοὶ μετέστησαν πρὸς ὁ ἀφ᾽ ἡμῶν
 ὡν, καὶ πάλαι μὲν ἀφ᾽ ἡμῶν πρὸς τὸ ἐμῶν λόγων, καὶ νῦν
 ὅτι πρὸς τὸ ἀφ᾽ ἡμῶν τῶν ὅτι ἀφ᾽ ἡμῶν πρὸς τὸ ἀφ᾽ ἡμῶν
 σαι τὰ καλῶς ὡρῶν Μενάνδρου ῥηθέν ἡ τῶν,*

Ἄν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθήσκει νέος. ἀλλ᾽ ἴσως ὡρῶν
 τυχὸν αὐφῆς Ἀπολλῶνι φίλῳ, Σφόδρ᾽ ἡμῶν ὅτι τελευ-
 γμένος ὁ νεανίσκος Ἀπολλῶνιος ἐμῶν καὶ σέ εἶδει ὡρῶν
 ἐκείνου τελείου ἡμοῦ κηδεύοντα μεταλλάξασθαι τὸν
 βίον. τῶν γὰρ ἐπὶ τῶν φύσιν τὴν ἡμετέραν δηλονότι καὶ
 τὴν ἀφ᾽ ἡμῶν, ἀλλ᾽ οὐ καὶ τὴν τῶν ὅλων ὡρῶν, καὶ
 τὴν ὡρῶν ἀφ᾽ ἡμῶν. ἐκείνη ὅτι τὰ μακαριὰ τῶν ὡρῶν
 ἡμῶν καὶ φύσιν ὡρῶν τῶν ἀφ᾽ ἡμῶν αὐτῶν χεῖρον,
 πρὸς τὸ ὡρῶν βίον ὡρῶν, ἀλλ᾽ ὡρῶν τῶν ὡρῶν ἐκ-
 πλῆσαντα πρὸς τὸ εἰρημῶν ἐπὶ τῶν πορείαι, καλῶς
 αὐτῆς φησὶν ἡμῶν πρὸς ἑαυτῶν. Ἀλλ᾽ ἀφ᾽ ἡμῶν ἐτελεύτησεν,
 ὡρῶν ἀφ᾽ ἡμῶν πρὸς τῶν, καὶ κακῶν ἀπιδεῖν ὡρῶν.

Ο βίος γδ (φασίν Ευριπίδης) ὄνομα ἔχει, πόνος ἐγὼ σ'. **Α** δὲ ἐπὶ τῆς διαθεσάτης ἡλικίας παρὰ πεφοίτησεν ὀλέκην-
 ρος ἡλικος, ζήλωτος καὶ ἀεὶ βλεπτός πασι τοῖς σιωπήσαν
 αὐτῷ· φιλοπάτωρ γυρόμυθος καὶ φιλομήτωρ, καὶ φιλοί-
 κειος, καὶ φιλόσοφος, ὃ ὅ συμπαρ εἶπεῖν, φιλοἰδεσθπος.
 ἀδουμυθος μὲν τὸς παρσούτερος τῶν φίλων, ὡς πατέ-
 ρος· σέργων ὅ τὸς ὀμήλικας καὶ σιωήτας, ἡμυλικὸς ὅ τῶν
 καὶ σιγηταμυθων, ξένοις ὅ καὶ ἀσπίς παρσάτας, πασι ὅ
 μείλιχος καὶ φίλος, ἀφ' ἑαυτῶν ὅς ὄφικως χάριν καὶ τὴν
 ἀπαρσούτησιν φιλοἰδεσθπίασιν. ἀλλὰ γδ ἐκεῖνος μὲν ὅ
 τε σὺς δὲ σέβειας καὶ τῆς ἐαυτῶ τὴν παρσούσαν δὲ φημίαι **Β**
 ἔχων, παρσὺν τὸν αἰεὶ χρόνον παρσά πεφοίτησε τῶ σιγητοῦ βίου,
 καὶ ἀφ' ἑαυτῶ τοῦ συμποσίου, παρσὺν εἰς ἕνα παρσινίασιν ἐκπεσῖν
 τὴν παρσ μακρῶ γήρα παρσπομυθίω. εἰ δὲ ὅ τῶν παλαμῶν
 τε ποιητῶν καὶ φιλοσόφων λόγος ἐστὶν ἀληθὴς, ὡς παρσ εἰκὸς
 ἔχειν, οὕτω καὶ τοῖς δὲ σέβεισι τῶν μετὰ ἀλλὰ ἐξ ἀμύτων ὅς ἡς
 ἡμυ καὶ παρσδρία (καὶ ἀφ' ἑαυτῶ λέγεται) καὶ χῶρος ἡς ἀποτε-
 ταμμένος, εἰ ὅ ἀφ' ἑαυτῶ σιγητοῖσιν αἰ τούτων ψυχῶν, καλὰς ἐλ-
 πίδασιν ἔχειν σε δὲ παρσ τοῦ μακρῶ τε ἡέος σου, ὅτι τῶ σιγητοῖς
 σιγητοῖσιν ἀμύταισιν σιωέσαι. λέγεται ὅ τῶ σιγητοῦ τοῦ με-
 λιχοῦ Πινδαροῦ παρσὺν παρσ τῶ δὲ σέβεισιν ἐν ἀδου, [Τοῖσι **С**
 λάμπει μὲν μύθος ἀελίου τὸν ἐν ἀδου ἐνύκτω καὶ τῶ, φοι-
 κροσδίασιν τε λειμῶνές εἰσι παρσά σιγητοῖσιν αὐτῶν καὶ λιβαίω σιγη-
 ρῶν καὶ χρυσοκέρποισι βέβειτε. καὶ τοῖ μὲν ἰπώοις γυμνα-
 σίοις, τοῖ δὲ πεασίς, τοῖ ὅ φορμίτῆσι τέρπονται παρσ ὅ σιγητοῖσιν
 διασθῆς ἀπας τέρπονται ὄλκος, ὀδμα δὲ ἐρετῶν καὶ χῶρος
 κίδναται αἰεὶ, ἡμυ καὶ μιγμύτων παρσ τῆλε φανεί παρσ τοῖα
 θεῶν ὅτι βωμοῖς. καὶ μικρὸν παρσθεθῶν ἐν ἀλλὰ σιγητοῖσιν
 παρσ ψυχῆς λέγων φασίν, Ὀ λεία δὲ ἀπὸ τῶ σιγητοῖσιν αἰσά λεισὶ πι-
 νει τε λεισὶ τῶν, καὶ σῶμα μὲν παρσ τῶν ἔπειτα θανάτω παρσ-
 σιγητοῖσιν, τῶν ὅ λεισὶ τῶν αἰσάσιν. εἰδῶσιν γδ μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν. **Д**
 ὅ δὲ δὲ παρσ σιγητοῖσιν μελέων, ἀπὸ δὲ δὲ σιγητοῖσιν, ἐν πολλοῖς
 ὀνειρεῖσιν δεικνῶσι τέρπονται ἐφέρπουσιν χαλεπῶν τε κρίσιν. ὅ
 ὅ θεῶσιν Πλάτων πολλὰ μὲν ἐν τῶ παρσ ψυχῆς παρσ τε τῆς
 ἀθανασίας αὐτῆς εἶρηκεν, ὅ δὲ ὀλίγα ὅ ἐν τῆ Πολιτεία, καὶ
 τῶ Μένωνι, καὶ τῶ Γοργία, καὶ παρσ ἀδου ἐν πῆσ ἀλλοῖσιν
 ἀφ' ἑαυτῶ. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐν τῶ παρσ ψυχῆς ἀφ' ἑαυτῶ
 ῥητέσιν, κατ' ἰδίαισιν ἀπομνησιν ἀμύσιν σοι παρσ ἑαυτῶ,
 ὡς ἐβουλήσθης. ὅ παρσ ὅ καίεια καὶ χῶρος τὰ λεγέ-
 τα παρσ τὸν Ἀδουμῶν, ἐταίρῶν ὅ καὶ μετὰ τῶ Γοργίου τοῦ
 ῥητοροῦ. φασὶ γδ ὅ παρσ Πλάτωνι Σωκράτης, [Ἀχουε **Е**
 σθῆ (φασὶ) μάλα καλὸν λόγῶν, ὅν σὺ μὲν ἡγήσθῃ (ὡς ἐγὼ οἶ-
 μα) μύθῶν, ἐγὼ δὲ λόγῶν. ὡς ἀληθῆ γδ ὄντα σοι λέξω ἀ-
 μέλλω λέγειν. ὡς παρσ γδ Ὀμηρος λέγει, δινεῖμαρδὸ τὴν
 παρσ τῶ Ζεὺ καὶ ὀ Ποσειδῶν καὶ ὀ Πλούτων, ἐπειδὴ παρσ
 τῶ παρσ παρσ ἑαυτῶ. ἡ δὲ νόμος ὅδε παρσ ἀφ' ἑαυτῶ
 καὶ ὅτι Κρόνου, καὶ αἰεὶ καὶ νῦν ἐπὶ ἐστὶν ἐν θεοῖσιν. τῶ αἰ-
 δεσθπῶν τὸν μὲν δὲ καίειασιν διελθῶσιν τὸν βίον καὶ ὄστωσιν, ἐπει-
 δὲν τε λεισὶ τῶσιν, εἰς μακρῶν ἡέσιν ἀπὸ τῶσιν οἰκῖν ἐν πα-
 σθῆ ἀδουμῶν. ἐκ τῶσιν κακῶν τὸν δὲ ἀδου καὶ ἀδου,
 verba Atheniensium, socium & discipulum Gorgiae rhetoris. SOCRATES. Audi ergo sermonem perelegantem,
 quem tu, puto, fabulam arbitraberis esse, ego verum cenſeo. nam pro veris tibi dicam, quæ sum expositu-
 rus. Diuiserunt, ut est apud Homerum, acceptam hæreditate patris regnum inter se Iupiter, Neptunus,
 & Pluto. Fuerat autem de hominibus regnante etiam Saturno hæc lex, valuitque semper etiamnumque; obtinet
 apud deos, ut quicumque hominum vitam suam iuste pieque exegisset, is ea defunctus in Beatorum in-
 ſulas proficiſceretur, ibique omnis mali expertus in ſumma viucret felicitate: qui verò vixiſſet iniuſte & impie,

verè enim dixit Euripides :
Hæc vita nomine vita est, ipsa re labor.
 Enimuerò Apollonius tuus in pulcerrimo flore æ-
 tatis deceſſit, perfectus iuuenis, ſuſpiciendus & æ-
 mulandus omnibus æqualibus ſuis : cum & in pa-
 trem matremque fuiſſet pius, & domeſticorum ſtu-
 dioſus, philoſophiæ deditus, denique (ut vno dicam
 verbo) proſus humanus: ut qui ſeniores non aliter
 quàm parentes reuereretur, & æquales ſodalesque
 amaret, & præceptores venereretur, & cum pere-
 grinis tum hoſpitibus manuſtiſſimus eſſet, & vul-
 tu graſoſo, comique humanitate omnibus ſuauiſ
 carusque. Ergo ille tuæ ſueque pietatis comitante eum
 fauſta acclamatione, ante nos ad æternitatem ex
 hac mortali vita digreſſus eſt: tanquam è conuiuio
 abiens priuſquam in errorem ex temulentia ali-
 quem incideret, quales in longa ſenectute accide-
 re ſolent. Iam ſi, ut probabile eſt, vera ſunt quæ ve-
 teres poëtæ ac philoſophi perhibuerunt, piis poſt-
 quam vitam hanc cum morte commutauerunt,
 eſſe ſuos quosdam honores, dignioremque; in con-
 feſſu tribui locum, deſtinatamque eſſe piis animis
 certam in qua degant regionem: benè tibi ſperan-
 dum eſt de beato tuo filio, qui inter eos viuere. De
 ſtatu piorum apud inferos Pindarus poëta lyricus
 in hanc ſententiam diſſerit:

*Fulget illis iubar Titanis,
 Cum terras nox obumbrat,
 Prataque puniceis ornata roſis
 Eorum ſunt ſuburbium,
 Thuriferis arboribus,
 Et aureos ferentibus fructus opacum.
 Exercent alii ſeſe equitatu,
 Alii ſidibus oblectant.
 Floret apud illos læta rerum
 Omnigenum copia.
 Regioque amœna ſemper
 Fragrat variis in ignem
 Odoribus comiectis lucidum,
 Diuum ſuper aras.*

& paululum progressus in alia lamentatione, ubi
 de animo loquitur, hæc habet:

*Felix ſors obtigit omnibus,
 Vita exſoluens laboribus
 Mors, & calamitatibus.
 Vis ſumma lethi corpora deſtruit:
 Superest imago viuæ at æui,
 A diis que ſola propago ducta eſt.
 Hac dormit membris laborantibus,
 Eiq; ſomnia monſtrant
 Quæ comitetur voluptas
 Bene facta, quæve pœna
 Maneant inceſtos actus.*

Diuinus verò Plato de immortalitate animi mul-
 ta in libro qui Phædo ſeu de Animo inſcribitur,
 non pauca etiam in libris de Republica, Menone,
 Gorgia, aliisque; ſparſim diſputauit dialogis. Sed quæ
 in dialogo de Animo ſunt ab eo ſcripta, ea, ſicut pe-
 tiſti, ſeorſum ad te mittam cõmentario meo illu-
 ſtrata. Nunc ea adducam, quæ huius loci ſunt, uti-
 literque hîc poni poſſunt, Socratis ad Calliclem

is in vindictæ ac Iustitię carcerem, quę Tartarum A appellant, abiret. De his sub Saturno, & primo imperij Iouis tempore iudicabant viui viuētibus, ea ipsa die sententiā ferentes, qua rei erant mortē obituri, quo fiebat, vt iudicia malè exercerentur. Itaq; & Pluto & procuratores ex insulis Beatorum ad Iouem se contulerunt, questiq; sunt vtroq; indignos cōmeare. Nē in posterū ergo hoc fiat, efficiā ego, inquit Iupiter. Nunc quod malè feruntur sententię, causa est quia rei amicti ad tribunal adducuntur, dum adhuc viuunt. Multi enim prauos gerentes animos, vestiti sunt pulcris corporibus, natalium nobilitate, & diuitiis: & quando iudicio B sistuntur, multi veniūt qui testimonium ipsis vitæ iuste actæ perhibeant. Iudices igitur cum his reb. percelluntur, tum ipsi quoq; amicti iudicant, cum animi eorum oculis, auribus, dentib. toto denique corpore obvelati sint, itaque omnia hæc ipsis impedimento sunt, cum sui tum reorum amictus. Primū ergo eximenda hominibus est mortis prænotio. nunc. n. terminum vitæ provident. estq; a nobis Prometheo iniunctū, vt efficiat ne porro id possint. Deinde in iudicium venire debēt, ex utriusque reb. quas dixi omnibus. mortui. n. ad tribunal venire debent. Sed & iudices de iis cognoscēt nudi ipsi & vita defuncti, vt ipso animo animū cuiusque simulacris vita decessit cōtemplentur, cum is desertus omnib. a cognatis omnem istum ornatū in terra reliquerit. sic enim iuste pronūciari poterit. Quę ego cum mecum prius constituissem quā a vobis sum admonitus, iudicium commendavi filiis meis, duobus Asianis, Minoi & Radamātho: vni Europæo, Æaco. Hi ergo postquā viuendi in terra finē fecerint, iudicia obibunt in prato, in trivio, vbi itinerum est divortii, vno ad insulas Beatorum, altero ad Tartarum pergente. In Asia itaq; mortuos iudicabit Radamanthus, in Europa Æacus. Minoi primariam iudicandi potestatem concedam, vt si quid alterum eorum fugerit, ipse sententiis eorū examinandis diiudicet, itaq; iustissimo iudicio decernatur, vtrum cuique hominum iter sit ingrediendum. Hęc sunt, Callicles, quę ego auditu percepta, vera esse arbitror, indeque sic ratiocinor habere ē mors, mea quidē opinione, aliud nihil est, quam duarum rerum, animi scilicet & corporis, a sese invicem dissolutio. Hęc ego collecta, Apolloni carissime, acuratissime cōposui, orationemque hanc consolatoriam tibi confeci, apprime necessariam & ad luctum præsentem excutiendum, & molestissimo dolori finem imponendum. Complexus sum etiam eum honorem, quem abs me deferri diis acceptissimo filio tuo Apollonio consentaneum fuit: quo honore nihil optabilius est iis, qui fausta memoria sui perennique famę prosperitate consecrati iam sunt. Tui est officii, obtemperare doctrinæ nostræ, filioque eum te, quem par est, præbere, repudiataque inutili illa corporis animique tui afflictatione & corruptela, ad consuetam tibi, & naturalem vitæ rationem reverti. Cum enim filius tuus, nobiscum adhuc communis huius lucti vsura fructus, illibenter plane mcestos te matrem F ve viderit: iam cum diis agens, eorumque consuetudine potiens, vtique hunc vestrum viuendi modum probare non potest. Proinde animum boni, generosi, liberisq; suos amantis viri recipe, & te ipsum, matremque adolescentis,

εις τὸ τῆς δίκης τε καὶ ἥσως δεσποτικῶν, ὃ δὴ παρὰ τὸν
καλοῦσιν, ἰέναι. τούτων ὅτι δίκας αἰετὶ Κρόνου, καὶ ἐπὶ νεώ-
στῆ τῆς Διὸς τὴν δόξαν ἐξήθησαν, ζῶντες ἦσαν ζώντων, ἐκεί-
νη τῆ ἡμέρᾳ δικάζοντες ἢ μέλλοιεν τελευτᾶν. ἐπειτὰ αἱ δι-
και πῶς ἔκαλεσεν ἐκείνοιο. ὅτε οὖν Πλούτων καὶ οἱ ἄλλοι
μεληταὶ οἱ ἐκ μακάρων ἡσῶν ἰόντες ἔλεγον πρὸς τὸν
Δία ὅτι φοιτῶν σφίσι ἀνδραποιοῦν ἐκείνοιο ἀνὰ ζῴοι· εἰ-
πεν οὖν ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐγὼ (ἔφη) παύσομαι τὸ νόμιμον· νῦν
μὲν γὰρ κακῶς αἱ δίκαι δικάζονται. ἀμπερόμοιοι γὰρ (ἔφη)
οἱ κείνοιο κείνοιο ζῶντες γὰρ κείνοιο. πολλοὶ μὲν οὖν
ἴσως (ἢ δὲ ὅς) πονηρὰς ψυχὰς ἔχοντες, ἡμφισβητοῦσι εἰς σώ-
ματα τε καὶ αἰετὶ καὶ πλούτους, καὶ ἐπειδὴν ἢ κείνοιο ἢ
ἐρχοῦν) αὐτοῖς πολλοὶ μάρτυροῦσιν ὡς δίκαιως βεβιωκᾶσι.
οἱ οὖν δίκας αἰετὶ τούτων ἐκπλήθονται ἀμπερὸ καὶ αἰ-
ετὶ ἀμπερόμοιοι δικάζουσι, πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτῶν, ὅ-
φθαλμοῖς τε καὶ ὄσιν καὶ ὄσιν τὸ σῶμα πρὸς κεκλυμέν-
νοι. ταῦτα δὲ αὐτοῖς πρότερον ἐπιπέσειν ἵκεται, καὶ τὰ ἐ-
αυτῶν ἀμφισβητοῦσιν καὶ τὰ τῶν κείνοιο. πρῶτον μὲν οὖν
παύσομαι ἐπὶ τούτων αὐτοῖς τὸ θάνατον. νῦν μὲν γὰρ παρ-
σασι. τὸ μὲν οὖν καὶ δὴ εἶρηται τὰ Περσηίδι, ὅπως αἰ-
ετὶ παύσομαι αὐτοῖς ἐπιπέσειν κείνοιο ἀπὸ τῶν τούτων. τε-
λευτᾶσθαι γὰρ δεῖ κείνοιο, καὶ τὸν κείνοιο δεῖ γυμνὸν εἶναι, π-
τελευτᾶσθαι αὐτῆ τῆ ψυχῆ αὐτοῦ τῆ ψυχῆ τὸ πρὸς τὸν ἐξαι-
φνης ἀποθανόντος ἐκείνοιο, ἐρήμων ἀπὸ τῶν τῶν σφηνῶν, κα-
ταλιποῦσθαι ἐπὶ τῆ γῆς πρότερον ἐκείνοιο τὸν κόσμον, ἵνα ἢ κεί-
νοιο δίκαια ἦ. ἐγὼ οὖν ταῦτα ἐγνώκως πρὸς τὸν ἢ ὑμεῖς,
ἐπισησάμενοι δίκας ὑεῖς ἐμαυτοῖς, δύο μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας
Μίνω τε καὶ Ραδάμανθυν, ἐνὰ δὲ ἐκ τῆς Ἑυρώπης, Αἰα-
κόν· οὗτοι δὲ δὴ, ἐπειδὴν τελευτᾶσθαι, δικάσουσιν ἐπιπέσειν
μὲν ἐπὶ τῆς τελευτῆς, ἐξ ἧς φέρεται τὰ ὄσα, ἢ μὲν ἐς μακάρων
D ἡσῶν, ἢ δὲ εἰς τὰ πρὸς τὸν καὶ τοῖς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας, Ραδά-
μανθυς κείνοιο, τοῖς δὲ ἐκ τῆς Ἑυρώπης, Αἰακός· Μίνω δὲ
πρὸς τὸν δῶσθαι δικάζουσιν ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῶν πῆ ἢ τὰς ἐτέ-
ρα, ἵνα ὡς δίκαιοι τῆς κείνοιο ἢ πρὸς τῆς κείνοιο τοῖς ἀνδραποιοῖς.
ταῦτ' ἐστὶν, ὃ Καλλίκλεις, ἀ ἐγὼ ἀκηκῶς πείθευ ἀληθῆ
εἶναι, καὶ ἐκ τούτων τῶ λόγων τοιοῦτο πῆ λογίζομαι συμβαίνειν,
ὅτι ὁ θάνατος τυγχάνει ὡν (ὡς ἐμοὶ δοκεῖ) ὁσῶν ἄλλο ἢ
δυοῖν πρὸς τὸν ἀφαιρέσει, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σώματος
ἀπὸ ἀλλήλων. ταῦτα σοὶ ἀφαιρέσειν Ἀπολλώνιε φίλτατε
καὶ σωθῆναι μὲν πολλῆς ἐπιμελείας, ἀπειρησάμενοι τὸν
E πρὸς τὸν σοὶ λόγον, ἀφαιρέσειν οἷός σοι πρὸς τὸ
τῆς παρουσίας λύπης ἀπαλλαγῆναι, καὶ ἔπειτα πάντα
ρωτάτου πείθευ παύλας. πρὸς τὸν καὶ τῆς πρὸς τὸν θεο-
φιλέσθαι τὸν ὅσον σου Ἀπολλώνιον πρὸς τὸν πῆ, ποθεινο-
πάτῃ οἷσαν τοῖς ἀφαιρέσειν τῆς ἀφαιρέσειν μνήμης
καὶ τῆς ἀφαιρέσειν πρὸς τὸν αἰετὶ τὸν ἀφαιρέσειν. καλῶς
οὖν ποιήσθαι, καὶ τὰς λόγων πείθευ, καὶ τῶ μακάρων σου
ὑφ' ἀφαιρέσειν, καὶ μεταβαλὼν ἐκ τῆς ἀφαιρέσειν πρὸς
τὸ σῶμα καὶ τῆς ψυχῆς κακῶς καὶ ἀφαιρέσειν, ὅτι
τῆς σφηνῆς σοὶ καὶ τῆ φύσιν σοὶ ἀφαιρέσειν εἰλεῖν. ὡς γὰρ
ὁσῶν συμβαίνει ἡμῖν ἡδέως ἐώρεα κατὰ τῆς οἷσαν οὐ τὸ οἷ-
τε τῆς μητέρας, οὕτως ὁσῶν νῦν μετὰ τῶν ὡν, καὶ τούτοις
σφηνῆς ἀφαιρέσειν ἀφαιρέσειν αἰετὶ τῆς τοιαύτης ὑμῶν ἀφαιρέσειν.
αἰδῶς οὖν ἀφαιρέσειν καὶ γυμναίου καὶ φιλοτέκνου φρονίμου
ἀφαιρέσειν, σφηνῆς τε καὶ τῆς μητέρας τῆς νεανίσκου

καὶ τὰς συγγρηῖς καὶ φίλους, ἔλκυσα τῆς ποιότητος κακῆ-
δαμοσίας, εἰς γαληνότερον μετελθὼν βίου ἡμῶν καὶ παρῶν
φιλέστατον, πᾶσι τε ἡμῶν σου καὶ πᾶσιν ἡμῶν τοῖς κηδόμενοις σου
καὶ τὸ παρῶν σου.

A cognatosque & amicos miseriae istae exime : tran-
quillioremq; vitae amplectere formam, quae cum
filio gratissima tuo erit, tum nobis omnibus, qui-
bus tu quantae convenit es curae.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Υγιεινά παραπέματα.

ΜΟΣΧΙΩΝ ΚΑΙ ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ

διαλέγονται.

Υ' δὴ Γλαῦκον δεῖς, ὦ Ζεῦξιππε, τὸν
ἰατρὸν ἀπετρέψω συμφιλοσοφεῖν ἡμῶν
βουλόμενον. Ζ. Οὐτ' ἀπετρέψαμι,
ὦ φίλε Μοσχίον, οὐτ' ἐβούλετο συμφι-
λοσοφεῖν ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐφύρην καὶ ἐ-
φοβήθην λαβὼν φιλομαχοῦντι πα-
ραπέμα.

ἐν μὲν γὰρ ἰατρικῇ καθ' Ὀμηρον, ὁ αἰὲρ πολλῶν
αἰτιάσις ἄλλων ἄνδρ' ἀνδρῶν δὲ παρῶν φιλοσοφίαν, ἀλλ' αἰεὶ
ἡτρεχὺ καὶ δύσχελον ἔχων ἐν τοῖς λόγοις, καὶ νῦν ἐναντίας
ἐφ' ἡμᾶς ἔχεται, βλάπτει παρῶν, οὐ μικρὸν ἄλλ' ἐπιει-
κῆς ἔργον ἡμῶν σύγχυσιν ὄρων τε πολυμήσασα, ἀγαθῶν
καὶ κακῶν διαίτης ὑγιεινῆς. χρεῖς γὰρ (ἔφη) τὰ φιλοσόφων καὶ ἰα-
τρῶν, ὡς πέρην Μουσῶν καὶ Φρυγῶν, ὁρίσασθαι καὶ ἵνα
τῶν οὐ μὲν ἀποδῆς, οὐ μὲν ἀχρηστῶς εἰρημῶν παρ' ἡμῶν,
ἀλλ' ἐφ' ἡμᾶς ἔχων ἐπαρῶν. Μ. Ἀλλὰ καὶ τούτων ἔγωγ' ἔγωγε
καὶ τῶν ἄλλων, ὦ Ζεῦξιππε, παρῶν ἀπερατῆς ἡδέως
ἀχρηστίμω. Ζ. Φιλόσοφος γὰρ εἴ τι φύσιν, ὦ Μοσχίον, καὶ
τὰ μὴ φιλαέθω πηχάλεπαίνεις φιλοσόφω, καὶ ἀνακτεῖς
εἰ μάλλον αὐτὸν οἶμαι παρῶν γωμετρίας καὶ ἀγαθῶν
κτικῆς καὶ μουσικῆς ὁρᾶσθαι μεταποιούμενον, ἢ ζῆτεῖν καὶ
μελετεῖν βουλόμενον.

Ὁ, τί τοι ἐμὲ ἀρετοὶ κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται
πρὸ σώματι. καὶ πῶς πλείους αἰδῆς ἐκεῖ παρῶν ὅπου θεωρεῖ-
κόν τι νέμετε τοῖς σπουδαῖσι, ὡς παρ' Ἀθῆναι. τῶν ἑλθῶν
δὲ τεχνῶν ἰατρικῆ τὸ μὲν γὰρ φερόντι περὶ τὸν ὅτι πρῶτος,
ὁ δὲ μετὰ τὸν δεῖξαι, τὸ μετὰ τὸν δεῖξαι τοῖς φιλομαχοῦ-
σι τι ὁσά τῆσιν καὶ τι ὑγιεινῶν ἐπιδίδωσιν. ὥστε ἔτι παρῶν
βασίλειον ὅτι κελὸν δεῖ, τοῖς παρῶν ὑγιεινῶν ἀγαθῶν
φιλοσόφοις, ἀλλ' εἰ μὴ πρῶτα πασὶν ἀνελοῦντες οἴομαι δεῖν
τὰς ὁρᾶς ὡς παρ' ἐν μιᾷ χώρα κοινῶς ἐμφιλοκαλεῖν, ἀλλὰ τὸ
ἡδὺ τὰ λόγῳ καὶ τὸ ἀναγκαῖον διώκοντες. Μ. Ἀλλὰ Γλαῦ-
κον μὲν ἔγωγε ὦ Ζεῦξιππε, ὑπὸ σπουδῆς ἀποτελεῖ βου-
λόμενον εἶναι, καὶ ἀπαρῶν δὲ φιλοσοφίας· σὺ δὲ τοῖς λόγοις ἡ-
μῶν διελεῖς πρῶτα. εἰ δὲ βούλει, παρῶν ἐκεῖνος ὡς ἔφη
οὐ πρῶτον μὲν ἀποδῆς εἰρημῶν ὅτι λαμβανέσθαι τὸν
Γλαῦκον. Ζ. Ἐφ' ἡμῶν ὁ ἐπαρῶν ἡμῶν ἀκούσας ἡ-
νος λέγοντος ὡς ἔταξαι χεῖρας αἰεὶ θερμὰς ἔχων, καὶ
μὴ παρῶν ψυχρὰς, οὐ μικρὸν εἶναι παρῶν ὑγιεινῶν.

ob affectatam quandam vult videri gravitatem, & philosophia nihil opus habere ad suam professionem.
Tu autem Zeuxippe, totam nobis narra disputationem, & si libet, ea primo loco, quae ais cum non prorsus se-
rio essent dicta, reprehensa à Glaucō fuisse. z e v x. Aiebat ergo socius noster, auditum abs se esse quen-
dam, qui diceret si semper calerent manus, neque sinerentur frigere, non leuiter hoc ad sanitatem conducere.

PLVTARCHI

De Tuenda sanitate praecepta.

Persona dialogi sunt Moschio & Zeuxippius

MOSCH.

LAVCVM tu Zeuxippe medi-
cum averfatus es heri, cum is
de philosophicis rebus nobis-
cum vellet colloqui. z e v x. E-
quidem neque cum averfatus
sum ego, mi Moschio, neq; no-
biscum ille philosophica tractare volebat. fugi
autem hominem, quod nolebam contentioso an-
sam digladiandi praebere. Est enim in rebus qui-
dem medicis, qualem Homerus esse vult,

-- nullis dignus componier unus.

sed erga philosophiam animo est parum amico,
semperq; asperitatem quandam in differendo &
morositate usurpat, ac tum quoque adversum
nobis se ferebat, eminus vociferans, nos qui ag-
gressi essemus de salubri vitae ratione disputare,
confundendis artium finibus facinus neque par-
uum neque æquum commisisse, distinctaque in-
quiens esse philosophica à medicis: perinde ac si
delimitibus Phrygū & Myso um statuendis agere-
tur. quinetiam à vobis quae iam neq; serio & non
tamen invulset dicta in ore habebat atque lan-
ciabat. MOSCH. Ego vero Zeuxippe, cum hac
tum alia lubenter animoque prompto audierim.
z e v x. Philosophico nimirum, Moschio, es
ingenio, & succentes philosopho qui studiosus rei
m d ca non sit: indigneq; fers, si existimet magis
sui esse officij ut videatur geometriæ dialecticæ &
musicæ deditus, quam ut inquirere ac discere cu-
piat, in suo corpore, hoc est

A Edibus in propriis quid recte quid male fiat.
E Atqui plures ad spectaculum cōfluere solent, vbi
publicitus pecuniae aliqd inter spectatores distri-
buitur: sicut fit Athenis, Et vero medicina de reli-
quis liberalibus artibus nulli nitore, copia, iucun-
ditateque cedens, sui studiosis praeium spectandi
potro largitur incolumitatem corporis atq; sani-
tatem. Non itaque intentandum id crimen philo-
sophis de sanitate disputantibus est, quasi vero li-
mites transfilerint, immo id potius vitio esset dan-
dum, si non sublatis omnino terminis locum
hunc sibi communem cum medicis ducerent, in
eoque suavitatem cum necessitate iunctam egre-
gio studio confecti rentur. MOSCH. Proinde
nullum faciamus Glaucum, qui ex se se perfectus